

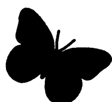
Declarația

gemma malley

Gemma Malley

DECLARAȚIA

GEMMA MALLEY

Declarația

Traducere din limba engleză
Lucia Ostafi-Iliescu

rao international publishing company

Lui Dorie Simmonds

CAPITOLUL 1

11 ianuarie 2140

Numele meu este Anna.

Numele meu este Anna şi n-ar trebui să fiu aici. Nici n-ar trebui să exist.

Totuşi, aceasta e realitatea.

Nu e vina mea că mă aflu aici. Nu eu am vrut să mă nasc. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia Totuşi, m-au capturat devreme, ceea ce a fost bine. Oricum, aşa spune doamna Pincent. Ea conduce Grange Hall. Îi spunem Matroana Casei. Grange Hall e locul unde trăiesc eu. Unde oamenii ca mine sunt crescuţi pentru a deveni Folositori – „partea bună dintr-o situaţie rea", spune doamna Pincent.

Alt nume nu am. Nu ca doamna Pincent. Numele ei este Margaret Pincent. Unii oameni îi spun Margaret, dar cei mai mulţi îi spun doamna Pincent, iar noi îi spunem Matroana

Casei. De curând am început să-i spun şi eu doamna Pincent, dar nu de faţă – nu sunt proastă.

Cei care sunt în legalitate – sau Oamenii Legali – au cel puţin două nume, uneori şi mai multe.

Eu nu. Eu sunt doar Anna. Oamenii ca mine nu au nevoie de mai multe nume, spune doamna Pincent. Unul e destul.

De fapt, ei nici măcar nu-i place numele Anna – mi-a spus că a încercat să-l schimbe când am venit aici. Dar am fost un copil încăpăţânat, zice ea, şi n-am răspuns la nici un alt nume, aşa că până la urmă a cedat. Sunt încântată – mie îmi place Anna, chiar dacă acesta e numele pe care mi l-au dat părinţii mei.

Îi urăsc pe părinţii mei. Au încălcat Declaraţia şi nu le-a păsat de nimeni, decât de ei. Acum sunt la închisoare. Nu ştiu unde. Nici unul dintre noi nu mai ştie nimic despre părinţii lui. Ceea ce e foarte bine pentru mine – oricum, nici n-aş avea ce să le spun.

Nici unul dintre fetele sau băieţii de aici nu are mai multe nume. Acesta e unul dintre lucrurile care ne fac diferiţi, zice doamna Pincent. Nu e cel mai important lucru, desigur – să ai un singur nume e în realitate doar un amănunt. Dar uneori nu pare un amănunt. Uneori îmi doresc să fi avut încă un nume, chiar şi unul oribil, orice nume. Odată chiar am întrebat-o pe doamna Pincent dacă n-aş putea să fiu Anna Pincent, să-mi adaug numele ei. Asta a înfuriat-o foarte tare şi m-a lovit cu putere peste cap, apoi m-a pedepsit să mănânc mâncare neîncălzită, timp de o săptămână. Doamna Larson, cea care ne predă cursul de croitorie, mi-a explicat mai târziu că a fost o insultă să sugerez că cineva ca mine ar putea avea acelaşi nume ca doamna Pincent. Asta ar însemna că mi-e rudă!

De fapt, mai am încă un nume, dar e prenume, nu un nume de familie. Şi tuturor de aici li se spune la fel, aşa că în realitate nu pare să fie un nume. Pe lista pe care doamna Pincent o poartă întotdeauna la ea, eu sunt trecută drept:

Surplus Ana.

Totuşi, e mai mult o descriere, decât un nume. La Grange Hall toţi suntem Surpluşi. Surplus faţă de ce s-a aprobat. Surplus faţă de necesar.

De fapt, sunt foarte norocoasă că mă aflu aici. Am şansa să răscumpăr Păcatele Părinţilor mei, dacă muncesc din greu şi devin aptă pentru a fi angajată. Doamna Pincent spune că nu toată lumea are o astfel de şansă. În unele ţări, Surpluşii sunt ucişi; ceilalţi se descotorosesc de ei ca de nişte animale.

Desigur, aici niciodată nu se face aşa ceva. În Anglia, Surpluşii sunt ajutaţi să devină Folositori altor oameni, aşa că nu e chiar aşa de rău că m-am născut. În Anglia, au înfiinţat Grange Hall din nevoia de a crea servitori pentru Oamenii Legali şi de aceea trebuie să muncim din greu – să ne arătăm recunoştinţa.

Dar nu în toată lumea pot exista adăposturi pentru Surpluşi, pentru toţi Surpluşii care s-au născut. E ca un balot de paie pe spatele unei cămile, zice doamna Pincent. Oricare dintre Surpluşi ar putea fi ultimul pai, cel care frânge spatele cămilei. Probabil că a fi suprimat e ceva convenabil pentru toată lumea – cine ar vrea să fie paiul care frânge spinarea Mamei Natură? De aceea îmi urăsc părinţii. E vina lor că mă aflu aici. Nu le-a păsat decât de ei înşişi.

Uneori îmi pun întrebări în legătură cu copiii suprimaţi. Mă întreb cum fac asta Autorităţile şi dacă îi doare. Apoi mă întreb cum mai fac rost de servitoare şi de menajere în ţările

acelea dacă îi suprimă pe Surpluşi? Sau de bărbaţi buni la toate. Prietena mea Sheila spune că uneori şi aici sunt ucişi copiii. Dar eu nu cred. Doamna Pincent spune că imaginaţia Sheilei e mult prea bogată şi că asta n-o s-o ajute în viaţă. Nu ştiu dacă imaginaţia ei e prea bogată, dar sunt convinsă că născoceşte unele lucruri, cum a fost atunci când a fost adusă aici şi jura că părinţii ei n-au semnat Declaraţia, că ea era Legală şi că se comisese o greşeală, deoarece părinţii ei spuseseră Nu Longevităţii. Insista întruna că vor veni şi o vor scoate de aici, odată ce totul avea să se lămurească.

N-au făcut-o niciodată, desigur.

Suntem cinci sute de Surpluşi aici, la Grange Hall. Eu fac parte dintre cei mari şi mă aflu aici de cel mai mult timp. Sunt aici de când aveam doi ani şi jumătate – aceasta era vârsta mea când m-au găsit. Eram ţinută într-un pod – puteţi să vă imaginaţi? Se pare că vecinii m-au auzit plângând. Ştiau că nu trebuie să fie nici un copil în casă şi au chemat Autorităţile. Doamna Pincent mi-a spus că trebuie să le fiu recunoscătoare acestor vecini. Copiii au un fel al lor de a cunoaşte adevărul, a mai spus ea, aşa că eu, probabil, am plâns pentru că voiam să fiu găsită. Ce altceva puteam să fac – să-mi petrec toată viaţa într-un pod?

Nu-mi amintesc nimic despre pod sau despre părinţii mei. Parcă ceva am reuşit totuşi – dar nu sunt chiar sigură. S-ar putea să fi fost doar un vis. De ce ar fi încălcat cineva Declaraţia şi ar fi avut un copil, doar pentru ca să-l ţină în pod? E de-a dreptul stupid.

Nu-mi amintesc prea multe nici despre sosirea la Grange Hall, dar asta nu e ceva surprinzător – cine are amintiri de la vârsta de doi ani şi jumătate? Îmi amintesc doar cât de frig era, îmi amintesc că am plâns după părinţii mei până am răguşit, deoarece pe atunci nu înţelegeam cât de egoişti şi de

proşti fuseseră. Îmi mai amintesc şi că dădeam de necazuri, indiferent ce făceam. Dar asta e tot.

Acum stau departe de probleme. Am învăţat totul despre responsabilitate, zice doamna Pincent, care se pare că s-a hotărât să facă din mine un Bun Preţios.

Bun Preţios Anna. Îmi place mult mai mult decât Surplus Anna.

Motivul pentru care s-a stabilit să devin Bun Preţios este faptul că învăţ repede. Pot să gătesc cincizeci de feluri de mâncare la cele mai înalte standarde şi încă patruzeci de nivel mediu. Nu sunt aşa de bună la preparatul peştelui, cum sunt la gătitul cărnii. Dar sunt o bună croitoreasă şi sunt pe cale să ajung o foarte reuşită menajeră, conform ultimei evaluări. Dacă atenţia mea pentru detalii se îmbunătăţeşte, data viitoare voi obţine un calificativ şi mai bun. Ceea ce înseamnă că în şase luni, când părăsesc Grange Hall, pot fi angajată de una dintre cele mai bune case. Peste şase luni împlinesc cincisprezece ani. Atunci va veni timpul să mă bazez pe mine însămi, zice doamna Pincent. Am avut noroc că am primit o pregătire atât de bună, care m-a ajutat să-mi cunosc locul, pentru că asta le place oamenilor din cele mai bune case.

Nu ştiu ce să simt în legătură cu plecarea de la Grange Hall. Cred că emoţie, dar şi teamă. Cel mai depărtat loc unde am fost vreodată e la o casă din sat, unde am lucrat ca internă timp de trei săptămâni, când menajera proprietăresei a fost bolnavă. Doamna Kean, cea care ne preda cursul de gătit, m-a dus acolo într-o noapte de vineri şi m-a adus înapoi după trei săptămâni. Şi când ne-am dus şi când ne-am întors era întuneric, aşa că n-am văzut prea multe din sat.

Totuşi, casa în care am muncit era frumoasă. Nu semăna deloc cu Grange Hall – camerele erau zugrăvite în culori

strălucitoare, calde, cu covoare groase pe jos, pe care puteai să îngenunchezi fără să-ţi răneşti genunchii, şi cu sofale uriaşe, care te făceau să-ţi doreşti să te ghemuieşti în ele şi să dormi o veşnicie.

Avea şi o curte mare, pe care o puteai vedea de la toate geamurile, şi era plină de flori minunate. În spatele curţii era ceva ce se numea un teren viran arendat, unde doamna Sharpe cultiva uneori legume, deşi cât am fost eu acolo n-a crescut nimic pe el. Ea spunea că florile erau o Favoare, pe care Autorităţile nu o vedeau cu ochi buni. Acum, când alimentele nu puteau fi aduse cu avionul din toată lumea, fiecare trebuia să-şi cultive cele necesare. Doamna Sharpe spunea că ea una consideră că şi florile sunt importante, dar că Autorităţile nu sunt de acord cu asta. Eu cred că avea dreptate – uneori florile sunt la fel de importante ca mâncarea. Cred că asta depinde de cât de foame îţi este.

În casă, doamna Sharpe avea calorifere, aşa că nu era niciodată frig. Iar ea era cea mai drăguţă, cea mai amabilă femeie – odată când făceam curăţenie în dormitorul ei s-a oferit să mă lase să încerc rujul ei de buze. Eu am refuzat, deoarece am crezut că s-ar putea să-i spună doamnei Pincent, dar mai târziu am regretat. Doamna Sharpe vorbea cu mine de parcă n-aş fi fost un Surplus. Spunea că e bine să aibă iar o prezenţă tânără prin preajmă.

Mi-a plăcut să muncesc acolo – mai ales pentru că doamna Sharpe era aşa de drăguţă, dar şi pentru că îmi plăcea să mă uit la fotografiile pe care le avea pe toţi pereţii, făcute în locuri incredibile. În fiecare fotografie se afla doamna Sharpe zâmbind, ţinând în mână un pahar sau stând în faţa unei clădiri minunate sau a unui monument. Ea spunea că fotografiile erau amintiri de vacanţă. Pleca în călătorie prin lume de trei ori pe an cel puţin, aşa mi-a spus. Zicea că înainte zbura

cu avionul, dar acum preţul energiei o silea să meargă cu vaporul sau cu trenul, totuşi se ducea, pentru că trebuie să vezi lumea, altfel ce rost mai are? Am vrut să o întreb „ce anume să aibă rost?“ dar n-am făcut-o, pentru că nu trebuie să pui întrebări, nu e politicos. Ea spunea că a fost în o sută cincizeci de ţări, în unele de mai mult de două ori, iar eu am încercat să nu rămân cu gura căscată, deoarece nu voiam să ştie că eu nici măcar nu ştiam că există atât de multe ţări pe Pământ. La Grange Hall nu învăţăm despre ţări.

Până acum, probabil că doamna Sharpe a fost în o sută cincizeci şi trei de ţări, deoarece eu am fost la ea acasă acum mai bine de un an. Aş vrea să mai fiu menajera ei. Nu m-a lovit nici măcar o dată.

Trebuie să fie minunat să călătoreşti prin ţări străine. Doamna Sharpe mi-a arătat o hartă a lumii şi unde e situată Anglia. Mi-a povestit despre deşertul din Orientul Mijlociu, despre munţii din India şi despre oceane. Cred că locul meu favorit ar fi deşertul, deoarece acolo se pare că nu există oameni. Ar fi greu să fii Surplus în deşert – chiar dacă ai şti că în realitate asta eşti, n-ar exista nimeni în jur care să-ţi amintească.

Totuşi, probabil că nu voi vedea niciodată deşertul. Doamna Pincent spune că totul va dispărea cu repeziciune, deoarece acum se construieşte şi acolo. Deşertul e un lux pe care omenirea nu şi-l mai poate permite, zice ea. Mai bine m-aş gândi ce rufe mai am de călcat, decât să visez la locuri unde nu voi putea ajunge niciodată. Nu sunt sigură dacă are prea mare dreptate în legătură cu asta, deşi nu i-am spus-o niciodată. Doamna Sharpe zicea că a avut odată o menajeră care obişnuia să meargă cu ea în călătoriile din jurul lumii, făcându-i bagajul şi ocupându-se de bilete şi de alte lucruri de genul acesta. A fost menajera ei timp de patruzeci de ani,

mi-a spus, şi a fost foarte tristă când a plecat, deoarece noua ei menajeră nu poate suporta temperaturile înalte, aşa că trebuie să o lase acasă când pleacă în voiaj. Dacă aş putea să obţin o slujbă la o doamnă care călătoreşte mult, nu cred că mi-ar păsa de temperaturile înalte. Deşertul este cel mai fierbinte loc şi sunt sigură că mi-ar plăcea acolo.

– Anna! Anna! Vino odată!

Anna ridică ochii de pe micul jurnal pe care i-l dăruise doamna Sharpe la plecare şi îl strecură în ascunzătoarea lui, împreună cu pixul.

– Da, doamnă Pincent! strigă ea grăbită şi ieşi alergând din Baia Fetelor Numărul 2, apoi mai departe pe coridor, roşind.

De când o striga doamna Pincent? Cum de n-o auzise?

Adevărul e că nu-şi dăduse seama cât de absorbită era când scria. Primise jurnalul de la doamna Sharpe în urmă cu un an. Era un caiet mic şi gros cu coperta din piele roz şi conţinea nişte pagini groase bej, ce arătau atât de frumos, încât nu-şi imaginase vreodată că le-ar putea murdări, nici măcar cu un singur semn făcut pe foile acelea minunate. De atunci îl scosese adesea şi se uitase la el. Îl răsucea în mâini, bucurându-se vinovată de textura moale a copertei ce-i atingea degetele, înainte de a-l ascunde din nou. Dar nu scrisese niciodată în el – până atunci. În acea zi, dintr-un motiv oarecare, l-a scos, a luat un pix, şi fără să se mai gândească a început să scrie. Şi odată ce a început, a descoperit că nu mai voia să se oprească. Gândurile şi sentimentele, înăbuşite de griji şi de epuizare, au ţâşnit deodată la suprafaţă de parcă simţeau nevoia de aer.

Ceea ce era foarte bine, dar dacă ar fi fost descoperită ar fi fost bătută. În primul rând, nu avea voie să accepte cadouri de la nimeni. În al doilea rând, jurnalele şi scrisul erau interzise la Grange Hall. Surpluşii nu se aflau acolo pentru a citi şi a scrie, ci pentru a învăţa şi a munci, spunea adesea doamna Pincent. Tot ea zicea şi că lucrurile ar fi fost

mult mai uşoare, dacă nici măcar n-ar fi trebuit să-i înveţe să scrie şi să citească, deoarece scrisul şi cititul erau ocupaţii periculoase; te făceau să gândeşti, şi Surpluşii care gândeau prea mult nu erau folositori, ci dificili. Dar oamenii voiau servitoare şi menajere educate, aşa că doamna Pincent nu avusese de ales.

Dacă Anna ar fi fost cu adevărat un material demn de a deveni Bun Preţios, s-ar fi descotorosit pentru totdeauna de jurnal, ştia asta. „Tentaţia e un test", zicea adesea doamna Pincent. Iar ea eşuase deja de două ori în faţa tentaţiei – prima dată acceptând cadoul, şi acum scriind în el. Un adevărat Bun Preţios nu cedează astfel în faţa tentaţiei, nu-i aşa? Un Bun Preţios pur şi simplu nu încalcă regulile.

Dar Anna, care nu încălcase niciodată nici o regulă, care considera că regulamentele există pentru a fi respectate literă cu literă, a descoperit până la urmă o tentaţie căreia nu i-a putut rezista. Acum, când jurnalul conţinea scrisul ei, îşi dădea seama că zăgazurile fuseseră rupte şi că n-ar suporta să-l piardă, indiferent de preţ.

„Va trebui doar să mă asigur că nu va fi găsit niciodată", hotărî ea în timp ce alerga spre biroul doamnei Pincent. Dacă nimeni nu-i afla secretul vinovat, putea să-şi încredinţeze sentimentele jurnalului, convingându-se totodată că nu făcea ceva rău, că acel mic izvor de pace, pe care şi-l crease pentru ea însăşi la Grange Hall, nu se afla în pericol.

Înainte de a intra în biroul doamnei Pincent, Anna îşi reluă înfăţişarea obişnuită şi-şi netezi salopeta. Surpluşii trebuiau să arate tot timpul curaţi şi ordonaţi şi ultimul lucru pe care-l voia Anna era să o supere degeaba pe doamna Pincent. Acum devenise Prefect, ceea ce însemna că primea încă o porţie la cină, când rămânea suficientă mâncare, precum şi o pătură în plus, iar asta făcea diferenţa dintre un somn bun şi o noapte petrecută dârdâind de frig. Nu, ultimul lucru pe care-l voia era să dea de vreun necaz.

Inspirând adânc şi adunându-se, în aşa fel încât să poată apărea în faţa doamnei Pincent la fel de calmă şi de îngrijită ca de obicei, Anna bătu la uşă.

Biroul doamnei Pincent era o cameră rece şi întunecoasă, cu duşumea de scânduri, pereţi îngălbeniţi acoperiţi de o zugrăveală scorojită şi de o lumină crudă ce cădea din tavan, părând că se reflectă în praful din aer. Cu toate că Anna era mare de-acum – avea aproape cincisprezece ani – continua să simtă o frică instinctivă de fiecare dată când trecea pragul, din cauză că intrase în această cameră de destule ori pentru a fi bătută sau pentru a primi altă pedeapsă.

– Iată-te, Anna! rosti doamna Pincent nervoasă. Sper că e ultima dată când mă mai faci să aştept. Vreau să pregăteşti patul pentru un băiat nou.

Anna dădu din cap.

– Da, Matroană a Casei, zise ea respectuoasă. Un Micuţ?

Internii de la Grange Hall erau împărţiţi în trei categorii: Micuţi, Mijlocii şi Promiţători.

Cei aduşi de obicei aici erau Micuţi – de la prunci şi copilaşi care de abia începeau să meargă, până la cei de cinci ani. Întotdeauna ştiai când sosea un nou Micuţ, din cauza plânsetelor şi a ţipetelor ce continuau zile întregi, până ce se obişnuia cu noua lui „casă“ – de aceea dormitoarele Micuţilor erau plasate la mansardă, unde nu puteau să deranjeze pe nimeni. Oricum, aceasta era intenţia; în realitate însă, nu puteai niciodată să scapi complet de ţipetele lor. Pătrundeau peste tot – atât vaietele nou-veniţilor, cât şi sunetele trezite de amintire în toţi ceilalţi; anii de plânsete pluteau în aer ca nişte fantome care bântuie. Foarte puţini dintre ei uitau cu adevărat primele săptămâni la Grange Hall; puţini erau şi cei cărora le făcea plăcere să-şi amintească momentul în care fuseseră smulşi de lângă părinţii lor disperaţi şi aduşi în toiul nopţii în noua lor casă dezolantă şi înregimentată. De fiecare dată când sosea un nou Micuţ, ceilalţi făceau tot ce puteau pentru a-şi astupa urechile şi a ignora amintirile,

care inevitabil îşi găseau drumul în conştiinţele lor. Nimănui nu-i era milă de ei – dacă cineva simţea ceva pentru ei, era resentiment şi furie. Încă un Surplus le îngreuna celorlalţi viaţa la Grange Hall.

Mijlociii erau cei de la şase până la aproximativ unsprezece sau doisprezece ani. Din când în când soseau şi Mijlocii, dar aceştia nu erau de obicei plângăcioşi, ci mai degrabă liniştiţi şi retraşi. Mijlociii învăţau mai repede cum funcţiona viaţa instituţionalizată, îşi dădeau seama că lacrimile şi nervii nu erau tolerate şi nu meritau bătaia care li se aplica. Dar, deşi erau mai uşor de stăpânit decât Micuţii, creau şi ei tot felul de probleme. Pentru că veneau mai târziu, pentru că petrecuseră atât de mult timp cu părinţii lor, aveau adesea idei foarte greşite despre unele lucruri. Unii îşi contraziceau profesorii la cursurile de ştiinţă şi natură; alţii, ca Sheila, continuau să creadă că părinţii lor vor veni după ei. Mijlociii puteau fi uneori de-a dreptul idioţi, refuzând să accepte că erau norocoşi că fuseseră aduşi la Grange Hall.

Anna făcea parte dintre Promiţători. Cei promişi să fie angajaţi. Deveneau Promiţători când începeau pregătirea, când se aştepta de la ei să înveţe tot ce trebuiau să ştie pentru a-şi sluji viitorii angajatori. Deveneau Promiţători şi atunci când începeau testele, când începeau discuţiile despre lucruri ca medicamentele pentru Longevitate, sau despre părinţi şi Surpluşi, doar pentru a se vedea dacă îşi cunoşteau locul sau nu, dacă erau potriviţi pentru Lumea de Afară. Anna era mult prea inteligentă pentru a cădea în cursă. Nu voia să fie unul dintre proştii care, cu prima ocazie, îşi dezvăluiau gândurile, începând să critice Declaraţia. Obţineau două minute de glorie, apoi erau expediaţi într-un centru de detenţie. Muncă silnică, aşa îi spunea doamna Pincent. Anna se cutremură la acest gând. Oricum, ea îşi cunoştea locul şi nu voia să se ridice împotriva ştiinţei, a naturii şi a Autorităţilor. Se simţea suficient de rău că exista, şi fără să mai devină pe deasupra o sursă de neplăceri pentru ceilalţi.

Doamna Pincent se încruntă.

– Nu, nu un Micuţ. Fă patul în dormitorul Promiţătorilor.

Ochii Annei se deschiseră mari. Nimeni nu venise vreodată la Grange Hall ca Promiţător. Probabil că era o greşeală. Doar dacă nu fusese pregătit deja în altă parte, desigur.

– Vine... vine de la un alt cămin de Surpluşi? se trezi întrebând.

Doamna Pincent nu era de acord să i se pună întrebări decât dacă acestea implicau clarificarea unei sarcini anume.

Ochii doamnei Pincent se îngustară uşor.

– Asta e tot, Anna, zise ea dând repede din cap. Va trebui să fie gata într-o oră.

Anna dădu la rândul ei tăcută din cap şi se întoarse să plece, încercând să nu-şi trădeze imensa curiozitate care o măcina. Un Surplus Promiţător însemna că avea cel puţin treisprezece ani. Cine era? Unde să fi fost în tot acest timp? Şi acum, de ce venea aici?

CAPITOLUL 2

Peter nu se ivi decât o săptămână mai târziu. Îşi făcu apariţia în timpul cursului de ştiinţă şi natură, şi Anna încercă să nu se uite la el, pentru că asta făceau toţi, şi pentru că ea nu voia să pară curioasă. Fără îndoială, îşi închipuia despre el că e deosebit, dar nu voia să admită acest lucru.

Oricum, ştia ceva ce nimeni altcineva nu aflase. Ştia că el nu sosise chiar atunci; ci cu o săptămână în urmă, exact aşa cum spusese doamna Pincent. Doar că venise noaptea târziu şi că fusese dus, probabil, în altă parte, deoarece a doua zi, când Anna verifică, văzu că în patul lui nu dormise nimeni.

Era cam pe la miezul nopţii când îl auzise venind, cu şapte zile în urmă. Toţi ceilalţi adormiseră, dar Anna se afla la etajul doi scriind în jurnal, înainte de a-l ascunde în locul unde era sigură că nu va fi găsit. În Grange Hall era linişte; doar câteva robinete picurau şi se auzeau obişnuitele plânsete slabe de la mansardă, situaţie ce-i convenea perfect Annei, deoarece însemna că e în siguranţă, că nimeni nu o va descoperi.

Când revenise din biroul doamnei Pincent, mai devreme, în acea seară îşi spusese că va arunca jurnalul, ruşinată că cedase atât de uşor tentaţiei.

Dar gândul de a-l pierde o făcu să se înfioare de tristeţe şi de durere şi imediat fu asaltată de argumente pentru a-l păstra, cel mai convingător fiind acela că, dacă îl arunca, jurnalul avea să fie cu siguranţă găsit. Nu era posibil ca un jurnal cu o copertă aşa de frumoasă din piele roz să zacă neobservat într-un coş de gunoi şi, chiar dacă îl împăturea într-un ziar vechi, cineva tot l-ar fi găsit şi atunci ar fi descoperit şi ce scrisese Anna în el.

Nu, hotărî ea, era mult mai în siguranţă ascuns, şi Baia Fetelor Numărul 2 era singurul loc la care putea să se gândească. Aceasta era situată la etajul al doilea şi acolo existase un loc secret cu mult înainte ca jurnalul Annei să fi apărut la Grange Hall – în spatele unei căzi era o cavitate mică. Anna o descoperise cu mulţi ani în urmă, când scăpase din greşeală săpunul. Ştiind că ar fi fost bătută dacă îl pierdea – săpunul trebuia să dureze patru luni, şi a fi risipitoare era considerată o formă de subversiune, pedepsită cu o noapte de muncă – aşa că reuşise să se răsucească într-o poziţie în care braţul ei să ajungă până jos unde căzuse săpunul. Îl găsi pe o mică bordură pe care nu aveai cum să o vezi dacă nu ştiai că e acolo.

Nu se gândise prea mult la locul acela atunci – era aşa de încântată că-şi recuperase săpunul, încât oprise apa şi alergase în dormitor pentru Jurămintele de Seară. Dar mai târziu îşi dădu seama că de fapt găsise o mică ascunzătoare şi asta o făcu să se simtă pe cât de neliniştită, pe atât de emoţionată, în acelaşi timp. Era micul ei secret. Şi, deşi nu putea să o ia de acolo şi să o ducă cu ea, era primul lucru pe care-l posedase vreodată – în afară de salopetele Grange Hall, de periuţa de dinţi şi de prosopul de faţă.

Surpluşilor nu li se permitea să aibă bunuri proprii; nu aveau dreptul să posede nimic, în această lume în care intraseră prin fraudă, după cum zicea doamna Pincent. Şi, deşi Anna nu credea că acea cavitate secretă era cu adevărat proprietatea ei, în săptămânile care urmară, parcă încurajată

de această primă treaptă pe scara posesiunilor, începu să adune obiecte care constituiau bunuri preţioase mai tangibile. Asemenea unei coţofane adunase o bucată de pânză ruptă dintr-o bluză de la spălătorie, o linguriţă pentru ceai care fusese uitată de cineva în Camera Casei, şi le pusese pe amândouă în ascunzătoarea ei secretă, extatică la gândul că ea ştia ceva ce nimeni altcineva nu ştia. Desigur, asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Între timp crescuse şi de mulţi ani abandonase jocul acela copilăresc.

Cel puţin aşa credea. Spera să fie aşa.

Oricum, în noaptea în care sosise noul Surplus, jurnalul o aştepta acolo. Anna se dusese în Baia Fetelor Numărul 2 pentru a-şi face toaleta de seară, dar mai ales pentru a verifica dacă jurnalul era în siguranţă, pentru a-l mai ţine o dată în mână şi a vedea cuvintele pe care ea însăşi le gândise şi le scrisese. Fusese o zi lungă, cu pregătirea şi cu ora de gătit, apoi trebuise să facă patul pentru noul Surplus în dormitorul băieţilor Promiţători. Terminase toate treburile menajere şi îi aranjase meticulos patul noului Surplus, cu un cearşaf şi o pătură, aşezând deasupra prosopul de faţă, săpunul, peria şi pasta de dinţi, exact aşa cum voia doamna Pincent.

În timp ce tremura în baia rece (Surpluşilor le erau interzise băile calde – nu le era permis să folosească resursele omenirii, decât dacă era absolut necesar), Anna îndoi braţul şi-l strecură cu atenţie în jos pe lângă cadă, considerând jurnalul o răsplată pentru comportamentul ei corect. Ştia că greşeşte, dar influenţa lui asupra ei era prea puternică şi, în timp ce-l trăgea afară, simţea cum tremură de emoţie. Pielea moale şi roz ce-i atingea degetele, ca şi vestea despre noul Surplus de la Grange Hall îi inundară trupul cu adrenalină, făcând degetele de la picioare să i se chircească şi stomacul să i se strângă. Un Surplus Promiţător de Afară – el ştia cum arată lumea, nu era pregătit să trăiască închis. Era... Anna începu să tremure, pe măsură ce scria. Adevărul era că nu avea nici o idee cu ce putea să semene – era probabil

periculos şi dificil – dar ştia că, atunci când va sosi, situaţia va fi alta. Cum să nu fie?

În timp ce aceste gânduri o asaltau, se uită la ceasul de pe perete şi observă cu un suspin că mai erau doar cinci minute până la ora douăsprezece. La Grange Hall mai existau ceasuri în multe camere, deşi Surpluşii nu aveau nevoie de ele. „Sunt fixate în pereţi, o auzise ea pe doamna Pincent spunându-i unuia dintre Instructori, şi îmi amintesc de vremuri mai bune." Anna nu era sigură dacă doamna Pincent se referea la ceea ce fusese cu mult timp în urmă, sau dacă timpul însuşi era mai bun pe un astfel de ceas, însă, indiferent ce înţelegea ea, ei îi plăcea să privească arătătoarele mişcându-se încet pe cadranele mari şi rotunde şi o convinsese pe doamna Dawson, unul dintre Instructori, să o înveţe cât e ceasul, cu toate că nu avea nevoie să ştie. Surpluşii aveau timpul implantat la încheietura mâinii; ceasurile Surpluşilor erau digitale. Timpul Implantat fusese una dintre ideile noi, când căminele de Surpluşi erau încă la început. „Timpul nu e de partea Surpluşilor, zicea doamna Pincent. Timpul e unul dintre lucrurile pe care Surpluşii nu le merită." Legalii stăpâneau timpul, Surpluşii erau sclavii lui, aşa cum le reamintea întruna sunetul ascuţit al soneriei de la Grange Hall, care anunţa ora de masă, ora de sculare sau ora de culcare.

– Timpul Implantat e una dintre puţinele Idei Noi adoptate, i-a spus odată doamna Kean, care nu ştia că Anna trage cu urechea, doamnei Dawson. Nu prea mai apar Idei Noi, adăugase ea, deoarece toată lumea e mulţumită aşa. Nimeni nu-şi bate capul să vină cu ceva nou, pentru asta ar fi nevoie de prea multă muncă.

Iar doamna Dawson clătinase din cap şi zisese:

– Ce uşurare!

Doamna Kean o privise un moment, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar se mulţumi să dea şi ea din cap şi astfel se încheiase discuţia lor.

Timpul Implantat se afla sub piele, la încheietura mâinii, şi fiecare mişcare făcută de Surplus determina funcţionarea mecanismului, aşa că nu exista nici risipă, nici consum de energie. Şi, cu Timpul în permanenţă asupra lor, argumentau Autorităţile, nici un Surplus nu putea fi nicicând în întârziere şi nici nu-şi putea abandona îndatoririle menajere înainte de vreme. Anna nu-şi amintea să-i fi lipsit vreodată de la mână Timpul Implantat, deşi nu înţelegea de ce nu-l aveau toţi. Oamenii Legali – cum erau Instructorii – nu-l aveau; ei purtau ceasuri de mână, care făceau acelaşi lucru, doar că pe dinafara încheieturilor.

Anna se uită la mână şi observă că, în ciuda eforturilor făcute de Autorităţi, ea era în întârziere, chiar dacă numai cu somnul. Trebuia să iasă din baie şi să se calmeze, astfel încât să poată să cadă într-un somn profund. Altfel, ziua de mâine avea să fie o tortură. Pentru moment era sigură că jurnalul e bine ascuns şi că nu era cazul să se mai gândească la noul Surplus. Deci, nu avea nici un motiv să fie agitată.

Ieşind repede din cadă, luă micul prosop de pe bara din faţa ei şi se şterse mecanic, bumbacul aspru şi uscat fiind bine-venit după apa rece şi plină de săpun. Şi chiar atunci, îl auzi sosind. Zgomotele erau înăbuşite şi, la un moment dat, avu impresia că aude scâncetele pline de suferinţă ale unui câine rănit, dar apoi înţelese că era probabil o imitaţie. Uneori se foloseau aceste imitaţii, dacă Surpluşii erau deosebit de zgomotoşi. Uniunile de transport insistaseră asupra acestui lucru, zicea doamna Pincent – căci membrii acestora erau supăraţi. Era destul de neplăcut că existau Surpluşi, zicea ea, fără să mai cauzeze şi alte neplăceri, deranjându-i astfel pe Oamenii Legali.

Apoi Anna auzi ceva zornăind şi, după câteva secunde, un trosnet şi un zgomot ce sunase ca şi cum ceva greu, dar moale, se izbise de pardoseală. Apoi desluşi voci înăbuşite, şi un minut mai târziu era din nou linişte.

Se furişă afară din baie şi-şi ţinu răsuflarea câteva clipe, încercând să audă şi altceva – eventual zgomotul făcut de Surplusul care era urcat pe scări spre dormitorul băieţilor Promiţători, dar până la urmă renunţă. „Probabil că s-a dus în biroul doamnei Pincent“, hotărî ea. Oricum, avea să afle a doua zi. Acum era timpul să meargă la culcare.

Dar dimineaţa, când – înainte de micul dejun – făcu un ocol pentru a-l vedea pe noul intern şi poate pentru a se prezenta, descoperi că în patul Surplusului cel nou nu dormise nimeni. Ceilalţi băieţi Promiţători ridicară pur şi simplu din umeri, când îi întrebă despre el; doamna Pincent nici măcar nu le spusese că trebuia să vină cineva nou şi în mod cert nu aveau intenţia să-şi facă griji din cauza unui pat gol. Un pat gol însemna o pătură în plus şi nimeni nu intenţiona să se plângă de asta.

Pentru că nu existase nici urmă de băiat nici a doua zi, nici în ziua următoare, Anna îşi închipuise că probabil îl duseseră la alt cămin de Surpluşi, sau poate la un centru de detenţie; poate că hotărâseră că pentru un Promiţător era prea târziu să fie adus la Grange Hall.

Dar, o săptămână mai târziu, apăru.

Sosi îmbrăcat în salopeta reglementară, de culoare albastră, aşa cum aveau toţi ceilalţi Surpluşi – informă, solidă şi practică – exact când domnul Sargent le repeta pentru a cincizecea oară povestea medicamentelor pentru Longevitate. Domnul Sargent era profesorul de ştiinţă şi natură şi nu se plictisea niciodată de această istorie; nu obosea niciodată să le vorbească despre savanţii în ştiinţele naturii care găsiseră modul de a vindeca bătrâneţea. Înainte de asta, oamenii mureau. Tot timpul. Din cauza unor boli oribile. Şi arătau îngrozitor.

Anna cunoştea foarte bine istoria medicamentelor pentru Longevitate şi, asemenea domnului Sargent, nu se plictisea niciodată de ea. Longevitatea era modul în care omenirea

împlinise aspiraţiile Naturii. Ea dovedea că fiinţele umane erau superioare, în toate privinţele. Dar odată cu superioritatea apăruse şi responsabilitatea, obişnuia să spună domnul Sargent. Nu poţi abuza de încrederea şi de darurile Mamei Natură.

Înainte de Longevitate, oamenii mureau din diferite cauze: cancer, boli de inimă, SIDA. De asemenea, unii erau atinşi de ceea ce se numea invaliditate – ceva nu funcţiona bine şi nici nu putea fi dres. Ca de exemplu, dacă cineva îşi pierdea un picior într-un accident, trebuia să-şi petreacă restul vieţii într-un scaun cu rotile, deoarece nu i se putea face alt picior. Reînnoirea nu exista şi antrenamentul creierului nu fusese încă inventat, aşa că odată ajunşi în jurul vârstei de şaptezeci de ani, oamenii mureau. Asta cu excepţia câtorva norocoşi, care la urma urmei nici nu erau prea norocoşi, pentru că erau în permanenţă obosiţi şi nu mai auzeau bine, aşa că mai bine ar fi murit, categoric!

Apoi savanţii în ştiinţele naturii descoperiseră Reînnoirea: puteai obţine celule noi şi proaspete, pentru a le înlocui pe cele vechi şi pentru a le drege pe celelalte. La început vindecaseră cancerul. Apoi bolile de inimă. Le luase ceva timp până să vindece SIDA, dar până la urmă învinseseră şi această boală, chiar dacă pentru asta era nevoie de mai multe celule noi.

Apoi, doctorul Fern, şi el om de ştiinţă, a descoperit altceva. A aflat că Reînnoirea acţionează şi împotriva bătrâneţii. A luat el însuşi câteva medicamente, să vadă ce se întâmplă, şi pur şi simplu a încetat să mai îmbătrânească. Doar că o perioadă de timp n-a spus nimănui nimic. Şi când a făcut-o, Autorităţile (care în mod obişnuit se numesc guverne) au declarat ilegală luarea de medicamente dacă n-aveai SIDA sau cancer, deoarece erau îngrijorate de probleme cum ar fi pensia şi de faptul că oamenii deveneau astfel o Povară pentru Stat.

Până la urmă, doctorul Fern a murit, deoarece nu i s-a mai permis să ia medicamente. Dar câţiva ani mai târziu, Autorităţile au înţeles că, luând medicamente pentru Longevitate, oamenii nu mai trebuiau să iasă la pensie. Astfel

încât, dacă nu îmbătrâneau şi nici nu se îmbolnăveau, guvernul economisea o mulţime de bani. Pe atunci medicamentele pentru Longevitate începuseră să fie luate de unii oameni, deşi încă ilegal. Erau multe voci care spuneau că medicamentele pentru Longevitate trebuie legalizate şi astfel, în 2030, Prim-Ministrul a constituit o comisie de investigare. Şi când s-a văzut că nu existau efecte secundare şi că acum oamenii puteau să trăiască veşnic, a hotărât că aceasta era o schimbare în bine. Cele mai mari companii farmaceutice din Anglia au fuzionat şi au început să producă medicamentele pentru Longevitate pentru toată lumea.

Astfel s-au stopat decesele, mai întâi în Europa, America şi China şi apoi, încet-încet, peste tot în lume. Unele ţări au aderat mai târziu, deoarece medicamentele erau scumpe, dar apoi teroriştii au început să atace Anglia, pentru că nu dădea medicamente tuturor, dar în curând preţul acestora a scăzut, aşa că toată lumea putea să-şi facă rost.

– Şi ce credeţi voi că s-a întâmplat atunci? întreba întotdeauna domnul Sargent, cu ochii lui bulbucaţi, căutând pe cineva din clasă care putea să rezume defectul fundamental al programului.

De cele mai multe ori, Anna ridica mâna.

– Oamenii s-au înmulţit, spunea ea serioasă. Dacă nimeni nu moare, dar copiii continuă să se nască, nu va mai exista loc pe Pământ pentru toţi.

– Exact, spunea domnul Sargent.

Apoi le vorbea despre Declaraţie, care fusese introdusă în 2065 şi care stabilea că oamenii nu pot avea decât un singur copil. Dacă încercau să mai aibă unul, acesta era suprimat.

Apoi, câţiva ani mai târziu, şi-au dat seama că şi un copil era prea mult. Aşa că în 2080 noua Declaraţie stipula că nimeni nu putea avea copii, cu excepţia celor care spuneau Nu Longevităţii – aceştia erau Neoptanţii. Toate ţările au semnat Declaraţia, şi Poliţia Surpluşilor, sau Capturatorii cum

au început să fie numiţi, a fost însărcinată cu prinderea oricui o încălca.

Familiile de Neoptanţi aveau dreptul să crească un copil. „Un copil pentru fiecare familie Neoptantă“, sau „O viaţă pentru o viaţă“, cum stabilea Declaraţia. Dar asta însemna că până la urmă te îmbolnăveai şi apoi mureai, aşa că Nelongevitatea nu era prea populară.

– Neoptanţii sunt priviţi cu suspiciune, spunea domnul Sargent. Cine ar vrea să moară, doar pentru a avea un copil, când nici măcar nu ştii dacă acesta va fi bun sau rău?

Desigur, erau şi oameni egoişti şi criminali, care cu toate că nu erau Neoptanţi făceau totuşi copii, care sugeau resursele naturale ale omenirii şi distrugeau ceea ce aparţinea Oamenilor Legali. Surpluşii ştiau asta, nu-i aşa? De aceea exista Grange Hall – pentru a le da un scop Surpluşilor care rezultau din asemenea acte criminale; pentru a-i ajuta să înveţe care le sunt responsabilităţile şi să-i antreneze pentru a asigura servicii folositoare Legalilor. Surpluşilor nu le erau permise medicamentele pentru Longevitate.

– De ce să prelungeşti agonia? întreba domnul Sargent.

Şi exact în acel moment apăru Peter. Uşa se deschise, şi doamna Pincent intră, urmată de el. Atunci Anna nu ştia că băiatul se numeşte Peter. Când l-a văzut intrând pe uşa laboratorului, ştia doar că acesta era, în sfârşit, Surplusul Promiţător. Că până la urmă nu fusese dus în altă parte.

Toată lumea se uita la el, pe furiş. Deşi nu lăsă pe nimeni să-şi dea seama că şi ea îşi arunca ochii spre el, Anna observă că era înalt şi solid şi avea o piele foarte palidă, pe care existau nişte pete întunecate, care puteau fi vânătăi, dar puteau fi şi pete de murdărie. Avea nişte ochi cu totul ieşiţi din comun. Erau căprui, ceea ce nu era ceva deosebit de interesant, dar diferiţi de ochii celorlalţi Surpluşi. Privirea lui săgetă încăperea: băiatul se uită fix, apoi ochii îi sclipiră, înainte de a face din nou ocolul încăperii, ca şi cum căutaseră ceva şi acum digerau informaţia. Doamna Pincent nu încuraja contactul

privirilor şi, dacă erai prins uitându-te la ceva sau la cineva când se presupunea că trebuie să faci treabă, erai tras de urechi, ceea ce însemna că în general Surpluşii petreceau cel mai mult timp cu ochii plecaţi. „Ochii noului Surplus sunt cercetători şi sfidători, gândi Anna, şi asta nu poate decât să dea naştere la neplăceri."

– Stai acolo! îl instrui doamna Pincent indicându-i un loc gol. Lângă Anna.

În timp ce băiatul se îndrepta spre ea, Anna încercă să se uite drept înainte, dar ochii îi erau atraşi de el şi când îl privi simţi cum inima începe să-i bată cu putere. El o fixa cu privirea de parcă nu-i era frică de nimic şi nu şi-ar fi cunoscut locul.

Şi imediat ce doamna Pincent plecă, demonstrând clar că nimeni nu trebuia să-i dea atenţie noului Surplus, el se aplecă spre Anna, ca şi cum ar fi fost absolut normal să vorbeşti cu cineva în timpul unei ore de pregătire.

– Eşti Anna Covey, nu-i aşa? întrebă el atât de încet, încât Anna crezu că doar şi-a închipuit. Îi cunosc pe părinţii tăi.

CAPITOLUL 3

Pe loc, Anna hotărî că noul Surplus e pe cale să aibă neplăceri cu acomodarea şi cu cunoaşterea locului ce i se cuvenea. Şi dacă el credea că e nostim sau inteligent să spună minciuni despre părinţii oamenilor, ca şi cum n-ar fi fost nişte criminali egoişti, atunci avea să afle în scurt timp că astfel de fapte duceau la Solitudine sau la bătaie.

După comentariul lui nepotrivit în legătură cu părinţii ei, îl ignoră cu desăvârşire, ceea ce le provocă amândurora iritare şi disconfort. Dar tocmai când să iasă din laboratorul de ştiinţe apăru şi el, privind-o cu ochii aceia provocatori şi făcând-o să se simtă prost, deşi el era cel nou şi, dacă cineva trebuia să se simtă prost, el era acela.

Aşa că nu fu deloc încântată câteva zile mai târziu, când se îndrepta spre Magazia Fetelor Numărul 2 şi îl descoperi aşteptând-o pe coridorul din faţa sanatoriului, care se afla tot la etajul al doilea, lângă dormitoarele fetelor.

Coridoarele de la Grange Hall erau lungi, întinse pe toată lăţimea clădirii. Existau cinci niveluri inclusiv subsolul – etajul 0 găzduia sălile de pregătire, Centrul Alimentar şi biroul doamnei Pincent; etajul 1 găzduia dormitoarele băieţilor,

cu camere mari în care erau cazaţi între zece şi doisprezece ocupanţi de fiecare (într-un dormitor puteai să cazezi mai mulţi Mijlocii decât Promiţători, mai ales dintre cei mai tineri) şi două băi; etajul 2 găzduia fetele, în acelaşi fel; etajul 3 îi găzduia pe Micuţi şi pe Slujbaşi, Oameni Legali care făceau curăţenie, aveau atribuţii cu gătitul, dintre acelea de care nu se ocupau Surpluşii şi aveau grijă de Micuţi, deşi „grijă" nu era tocmai cuvântul potrivit. Toate camerele şi toate coridoarele erau zugrăvite la fel – pereţii cenuşiu-deschis, pardoseala de ciment de un cenuşiu mai închis, lumină fluorescentă şi calorifere subţiri, care funcţionau pe vremea când Grange Hall servise altor scopuri; acum însă erau în permanenţă închise, deoarece Surpluşii, zicea doamna Pincent, nu aveau dreptul la încălzire centrală. Tavanele joase şi ferestrele cu trei rânduri de geamuri, toate acoperite cu un stor vertical lung şi cenuşiu, păstrau o temperatură puţin mai ridicată decât Afară; apoi existau camere de supraveghere care înregistrau fiecare vizitator de la Hall şi din cauza cărora nimeni nu putea pleca neobservat.

Când Anna îl întâlni pe Peter, se afla în drum pentru a reaproviziona dulapul, una dintre atribuţiile ei de Prefect, şi ducea în mână o listă detaliată a tuburilor de pastă de dinţi şi de bucăţi de săpun folosite în luna care tocmai se încheiase de către Surpluşii din dormitorul ei. Un tub sau o bucată de săpun în plus, şi ar fi fost pedepsite toate să muncească ore suplimentare, pentru a compensa risipa resurselor de bază. Dormitorul Annei nu-şi depăşea niciodată cotele, pentru că avea grijă ea de asta.

Îl privi pe Peter, îngustându-şi uşor ochii în timp ce-l depăşea, şi numai când el îi rosti numele se opri, în silă.

– Anna, şopti. Anna Covey!

Se uită la el furioasă.

– Surplus Anna, îl corectă ea. Te rog, nu folosi la Grange Hall cuvinte de Afară şi nu te preface că-mi cunoşti părinţii, deoarece – în ce mă priveşte – eu n-am aşa ceva.

Peter se uită la ea incapabil să înţeleagă, ochii lui făcând-o să joace de pe un picior pe altul stânjenită, pentru că nu era obişnuită ca cineva să o studieze în felul acesta.

– Dar acolo înăuntru ce se întâmplă? întrebă el privind uşa sanatoriului.

– Controlul medical, răspunse Anna scurt. Eşti verificat pentru orice slăbiciune şi eşti vaccinat împotriva bolilor. Şi cântărit. Surpluşii au datoria să se menţină sănătoşi, astfel încât să nu mai împovăreze Pământul cu bolile lor.

Peter ridică din sprâncene.

– Am crezut că Surpluşilor nu li se dau medicamente. Că Oamenii Legali nu vor decât să scape de noi cât mai repede.

Vocea lui era joasă şi tonul o încălzi pe Anna.

– Sigur că Surpluşii nu pot beneficia de medicamente, zise ea îmbufnată. Vaccinările sunt preventive, nu curative. Descoperi că-şi îndreptase ochii spre Peter, spre ochii lui întunecaţi şi vioi, spre pielea palidă şi spre bărbia lui sfidătoare. Repede făcu efortul de a privi în lateral. Să fii Surplus înseamnă că trebuie să-ţi limitezi influenţa asupra Pământului, adăugă ea cu un oftat. Nu vor să murim. Şi nici nu vor să răspândim boli, sau să fim prea slabi pentru a fi Folositori.

– Şi tu eşti „Folositoare“? întrebă Peter încet.

Anna se încruntă.

– Sigur că da. Sunt programată să fiu Bun Preţios. Aceştia sunt cei mai Folositori Surpluşi.

Peter dădu din cap în tăcere privind în jos, apoi ochii îi sclipiră din nou spre Anna.

– Aveţi computere pe aici? Sau bibliotecă?

Anna îl privi fix.

– Computere? întrebă ea prudentă.

Ştia ce sunt computerele. Doamna Sharpe le deschidea pe ale ei timp de două ore pe zi, pentru a privi programele de televiziune şi a afla veşti noi. Şi doamna Pincent avea unul, dar Anna nu folosise niciodată vreunul. Cum ar fi putut, când tot ce consuma electricitate fără să fie strict necesar

era interzis la Grange Hall? Nu-i plăcea ideea că acest nou Surplus ar putea să ştie mai multe decât ea.

– Nu avem nevoie de computere, continuă ea în defensivă. Şi oricum, consumă prea multă energie. Toată lumea ştie asta.

– Sigur că da. Prostul de mine! zise Peter cu un oftat.

Bătea nerăbdător din picior şi Anna îşi simţi din nou privirea atrasă de silueta lui puternică, dar subţire. Părea atât de plin de încredere, de energie şi de curiozitate: Asta o intriga şi o enerva. Surpluşii erau pregătiţi să fie pasivi, supuşi, şi numai licărul din ochii lui Peter o făcea pe Anna să simtă că privea ceva la care nu trebuia să se uite, ca şi cum era atrasă într-un vârtej şi suspecta că acest curent putea fi prea puternic, mai ales că era conştientă că nu ştie să înoate.

– Acum trebuie să plec, zise ea repede. Am de adunat materiale.

Porni, dar se opri din nou când auzi vocea lui Peter.

– Tu... ţie îţi place aici, Anna? întrebă el încet şi cu o privire provocatoare.

Anna se întoarse şi se încruntă. Ce fel de întrebare era asta? Îşi muşcă buzele şi descoperi că roşeşte, în timp ce Peter îi zâmbea, cu o mică scăpărare a ochilor ce o făcu pe Anna să se simtă de parcă deja o prinsese vârtejul şi se îneca.

– *Mă aflu* aici, răspunse ea cu vocea brusc răguşită. Şi tot aşa şi tu. Surpluşii nu sunt aici pentru a le plăcea ceva, Peter, sunt aici ca să facă ceva. Lucruri folositoare. Şi cu cât vei învăţa asta mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Imediat, Anna se întoarse şi plecă grăbită pe coridor, încercând să-şi alunge din minte zâmbetul acela şi să se concentreze asupra numărului de tuburi de pastă de dinţi de care avea nevoie luna următoare.

Anna nu-l văzu pe Peter la nici unul dintre cursurile de pregătire din ziua aceea. Surpluşii masculi şi femele participau împreună numai la unele ore – ştiinţă şi natură, bune

maniere, gospodărie – dar cele mai multe materii erau specializate. Acestea se desfăşurau în camere mici, cu pupitrele strâns înghesuite unele într-altele, aşa că în rarele zile călduroase de vară nu era ceva neobişnuit ca Surpluşii mai slabi să leşine din cauza căldurii epuizante. Dar în acea zi era amarnic de frig şi, în timp ce îi asculta pe Instructori, Anna îşi încorda şi-şi destindea cu disperare muşchii picioarelor pe sub bancă, pentru a încerca să se încălzească.

Când veni ora mesei, îi era atât de frig şi era atât de hămesită încât nu-l observă pe Peter strecurându-se în tăcere în spatele ei, la coada pentru supă. Îl văzu abia când, cu bolul fierbinte în mâini, se îndrepta spre una dintre mesele lungi şi înguste ce umpleau Centrul Alimentar. Îl văzu şi îşi dădu seama că Peter voia să se aşeze lângă ea.

– De obicei băieţii stau împreună, rosti ea cu greu, în timp ce-şi punea bolul pe masă şi ducea la gură lingura cu amestecul plin de cocoloaşe.

Se simţea obosită şi iritată şi nu voia decât să stea liniştită şi să mănânce; ultimul lucru de care avea nevoie era Peter, cu comentariile lui prosteşti şi cu nesfârşitele lui întrebări.

– Dar nu întotdeauna? întrebă Peter punându-şi castronul lui pe masă şi împingând cu zgomot banca, pentru a se putea aşeza. Anna îl ignoră şi continuă să mănânce, în timp ce masa se ocupa încet-încet. Mâncarea asta e dezgustătoare, adăugă Peter câteva clipe mai târziu. Ce este? Are un gust scârbos.

Nimeni nu spuse nimic, şi după câteva secunde de tăcere, Anna puse cu părere de rău lingura jos.

– E bună, e hrană nutritivă, rosti obosită.

– Ce e bun şi nutritiv în aşa ceva? întrebă Peter. Nici măcar nu are carne. Parcă e rumeguş.

Anna înghiţi ce avea în gură.

– E carne reciclată, zise ea. Cu făină, pentru îngroşare. Mie mi se pare delicioasă.

– Atunci poţi s-o iei şi pe a mea, zise Peter împingând castronul spre ea.

Anna îl privi fix.

– Trebuie să-ţi mănânci mâncarea, Peter. E datoria noastră să rămânem puternici şi...

– Puternici şi sănătoşi, nu? o întrerupse Peter. Ei bine, eu nu voi fi nici una şi nici alta dacă mănânc aşa ceva.

Anna îşi simţi inima zbătându-i-se în piept. Toţi ceilalţi Surpluşi de la masă priveau sârguincioşi în farfurii, dar asta nu însemna că nu ştiau ce se întâmplă. Nu erau multe ocaziile când cineva îţi oferea porţia lui, şi ochii Annei măsurau deja lacomi bolul lui Peter. Dar, dacă doamna Pincent afla că Peter n-a mâncat, îl putea pedepsi aspru.

Privind în jur pe furiş, Anna apucă bolul lui Peter şi turnă jumătate din conţinut în castronul ei, apoi i-l înapoie.

– Trebuie să mănânci ce a mai rămas, zise ea cu voce joasă. Trebuie să mănânci ceva.

Peter ridică din umeri.

– Există lucruri şi mai rele decât foamea, să ştii, rosti el blând. Nu eşti de acord, Anna?

Putea să-i simtă ochii fixaţi asupra ei şi hotărî să-l ignore, înfulecându-şi repede supa. Voia să plece de lângă el, voia ca Peter să-şi ţină gura şi să nu se mai uite la ea ca şi cum ar fi crezut că ea era interesată de tot ce povestea el.

Dar, în loc de asta, Peter îşi apropie mai mult capul.

– Mama ta e o bucătăreasă minunată, Anna. Face cele mai delicioase mâncăruri. Pot să ţi le descriu?

Anna îşi duse mâinile la urechi, astfel încât lingura îi căzu pe pardoseală.

– Nu! şuieră ea. Nu face asta! Nu vreau să-mi mai spui nimic.

Se apleca să-şi ridice lingura, dar, când să o atingă, un picior mare şi greu i se aşeză pe degete, şi ea scânci.

– Ţi-a căzut ceva? întrebă o voce, şi Anna se strâmbă.

Era Surplus Charlie, alt Promiţător, înalt şi voinic ca şi Peter, dar silueta lui lată întindea la maximum cusăturile salopetei.

– Dă-te jos de pe mâna mea, zise Anna furioasă, împingându-i piciorul cu mâna liberă. Te voi raporta...

– Îmi faci plecăciuni, Surplus Anna? o luă Charlie peste picior. Mi se pare că în sfârşit ai învăţat care ţi-e locul.

Anna scrâşni din dinţi şi încercă din nou să-l dea la o parte cu mâna, dar înainte de a reuşi, Charlie se rostogoli pe jos. Fata îşi trase mâna şi se ridică, aşa încât îl văzu pe Peter deasupra lui Charlie, apăsându-i pieptul cu piciorul.

– Poate că *tu* ai nevoie să înveţi care-ţi e Locul, mormăi Peter. Poate că tu ai nevoie să înveţi să te porţi. Se uită la Anna schiţând un zâmbet. Ce să fac cu ăsta, Anna Covey? Şuierase întrebarea, iar ea îl privea îngrozită. Bătăile între Surpluşi erau tolerate în dormitoare, dar în Centrul Alimentar nu erau încurajaţi nici măcar să vorbească unii cu alţii; dacă unul dintre Instructori ar fi văzut ce se petrece, toţi trei ar fi putut mânca bătaie. Ceea ce făcea ca lucrurile să fie şi mai rele era faptul că Peter îl doborâse pe Charlie pentru a o apăra pe ea, şi asta o făcu pe Anna să se simtă vulnerabilă, senzaţie pe care încerca din greu să o înlăture.

– Nu am nevoie de protector, Surplus Peter, rosti ea furioasă. Şi dacă nu-l laşi pe Surplus Charlie să plece chiar acum, vom ajunge toţi la Solitudine. S-ar putea ca tu să te simţi confortabil acolo, dar eu nu, mulţumesc foarte mult.

Peter se încruntă uşor, apoi dădu din umeri şi ridică piciorul.

Târându-se, Charlie se ridică în picioare şi îl privi ameninţător.

– Ai să regreţi asta, lepădătură de Afară, zise el cu amărăciune.

Charlie plecă pentru a se alătura cozii de la mâncare şi Peter se aşeză din nou lângă Anna, făcând-o să se tragă mai departe de el. Toată lumea îi privea şi ea îşi simţi inima bătând mai violent, când ochii lui Peter se opriră din nou asupra ei.

– Nu încercam decât să te ajut, murmură el punându-şi coatele pe masă şi sprijinindu-se pe ele.

– Surpluşii nu se ajută între ei; suntem aici pentru a-i ajuta pe Legali, rosti Anna cu tărie. Şi pot să-mi rezolv treburile şi singură, mulţumesc foarte mult.

– Bine, rosti Peter iritat. Atunci, regret că te-am plictisit, am crezut doar...

– Ei bine, n-o mai face, zise Anna.

Ochii ei sclipiră spre Peter şi cei doi copii se priviră fix câteva secunde, înainte ca Anna să reuşească să-şi ia ochii de la el.

CAPITOLUL 4

11 februarie 2140

Noul Surplus e „dificil". Se crede mai bun decât ceilalți Surpluși, mai bun decât mine. Și nu este. De fapt, este de-a dreptul prost și minte tot timpul. A fost deja de două ori la Solitudine și, sinceră să fiu, cred că ar trebui să fie ținut acolo tot timpul.

Nu-și cunoaște locul și crede că e bine să șușotești tot felul de lucruri în timpul orelor de pregătire, când de fapt nu e. Zice că nu e Surplus Peter; că se numește Peter Tomlinson, ca și cum ar fi un Legal, sau așa ceva. Și mi-a mai spus că numele meu e Anna Covey și că îi cunoaște pe părinții mei. Ce tâmpenie mai e și asta? Toată lumea știe că Surplușii nu au mai mult de un nume, iar eu știu că părinții mei se află la închisoare, acolo unde le este locul. Ce, a crescut și el la închisoare împreună cu ei? Da de unde! E doar un scandalagiu, așa cum mă așteptam. Și minte, doar pentru a atrage atenția. Cum făcea Sheila la început, când a venit.

Asta arată ce se întâmplă când nu-i capturezi pe Surpluşi suficient de devreme. Demonstrează ce noroc am avut eu că am venit la Grange Hall atunci când am venit. După felul în care merge, ai putea să crezi că într-adevăr e un Legal. Ai putea crede că omenirea îi aparţine şi că nu trebuie să fie aici, ca noi ceilalţi.

Înainte, a mai existat un băiat care nu s-a acomodat. Numele lui era Patrick şi când a fost adus plângea tot timpul, deşi era un Mijlociu şi ar fi trebuit să se poarte mai matur. Tot timpul era trimis la Solitudine sau bătut, deoarece, în afară de faptul că plângea, se certa cu Instructorii, le spunea că vrea să se ducă acasă, că părinţii îl vor găsi şi că atunci doamnei Pincent îi va părea rău pentru ceea ce face. Am încercat să-i insuflu puţin bun simţ, dar refuza să asculte. Doamna Pincent spune că uneori Surpluşilor le e greu să se acomodeze şi refuză să accepte „adevărul". Şi ea observase că Patrick se credea mai bun decât ceilalţi. A stat doar câteva săptămâni şi apoi l-au luat de aici. Doamna Pincent spunea că l-au dus la un centru de detenţie, acolo unde se ocupă mai bine de oamenii ca el şi că nu se va mai amesteca niciodată în pregătirile noastre. Dacă Peter nu are grijă, va sfârşi prin a fi dus şi el acolo. Doamna Pincent spune că la un centru de detenţie trebuie tot timpul să munceşti din greu. Şi că băieţii nu primesc nici măcar o pătură, chiar dacă e frig. A fost pentru binele lui Patrick că s-a dus acolo, aşa zicea doamna Pincent.

Dacă nu va învăţa cum să fie Surplus, nu va găsi niciodată o ocupaţie, şi atunci ce va face?

Ieri, Peter a fost băgat la Solitudine, deoarece i-a spus domnului Sargent că bătrânii sunt de fapt Surpluşi, nu noi. Nici nouă nu ne venea să ne credem urechilor şi nu l-am văzut niciodată pe domnul Sargent atât de furios. Nici măcar

nu s-a înroşit – a albit brusc şi venele de pe frunte au început să i se zbată. Cred că era gata să-l bată, dar apoi a hotărât să o cheme pe doamna Pincent şi Peter a fost dus la Solitudine. Cel mai rău lucru dintre toate a fost că, atunci când l-au luat, mi-a făcut cu ochiul. Ca şi cum ar fi fost grozav să fii dus la Solitudine.

A ieşit în seara asta, dar nu sunt sigură că a învăţat ceva din toată povestea, pentru că a continuat să rânjească prosteşte la mine în Centrul Alimentar, ca şi cum am fi prieteni sau ceva asemănător. Peter nu e prietenul meu. Aş vrea ca doamna Pincent să-l trimită de aici, astfel ca lucrurile să revină la normal. Sau, şi mai bine, aş vrea ca doamna Sharpe să mă ia menajeră permanentă, să călătoresc în lume împreună cu ea şi să-i fac curăţenie lună în casă. Aş vrea să mă ducă departe de aici.

Anna închise cu grijă jurnalul şi îl puse din nou în ascunzătoarea secretă, pe muchia din spatele căzii. Îl considera un prieten apropiat, un confident. Când era mică, ea şi ceilalţi Surpluşi din dormitorul ei obişnuiau să stea de vorbă unii cu alţii, uneori până noaptea târziu, împărtăşindu-şi secrete şi gânduri. Apoi însă doamna Pincent a numit-o Monitorul Dormitorului ei, ceea ce însemna că trebuia să raporteze orice secret al fetelor din cameră şi orice neregulă. Nu le-a trebuit mult timp fostelor ei prietene pentru a înceta să-i mai facă confidenţe şi, de obicei, când intra în cameră, vedea cum grupurile se împrăştiau şi conversaţiile şoptite încetau. „Nu-mi pasă, îşi spunea ea cu mândrie; e mult mai important să fii un Surplus bun." Oricum, Surpluşii nu trebuiau să-şi piardă timpul şuşotind tot felul de prostii. Obligaţia lor era să nu iasă din cuvântul Oamenilor Legali. Anna era hotărâtă să fie cel mai bun Surplus care existase vreodată. Era însă foarte singură, pentru că nu avea pe nimeni cu care să vorbească, mai ales acum, cu Surplus Peter, care o făcea

să se simtă agitată şi confuză. Acesta se afla la Grange Hall de trei săptămâni şi, de fiecare dată când îl zărea pe coridor, Anna simţea că roşeşte, se trezea privind în altă parte, dar se întorcea să se uite după el. O răvăşea încercând să vorbească cu ea, când tot ce voia ea era să o lase în pace. Anna se simţea ca şi cum ar fi privit-o întruna, cu zâmbetul acela uşor ironic pe figură, făcând-o stângace şi confuză. Era hotărâtă să nu-l lase să-şi dea seama că-l studiază.

După ce ieşi din baie şi se şterse rapid, Anna aruncă o ultimă privire căzii, pentru a se asigura că jurnalul e bine ascuns şi se înapoie în dormitor, derulând în minte programul zilei care urma. Gospodărirea eficientă a proviziilor la 8.30, urmată de bune maniere la 9.30 şi apoi demonstraţia de lustruire, cu argint adevărat. Doamna Sharpe avea o mare cantitate de argint în casa ei – tacâmuri, sfeşnice, rame şi altele – aşa că Anna era convinsă că va impresiona pe toată lumea cu abilitatea ei de a da un luciu grozav.

– E o treabă pe care nu o poţi face în grabă, îi spusese doamna Sharpe. Şi nici nu trebuie să doreşti asta. Lustruitul argintului e o terapie.

Anna era de acord. Argintul era frumos când strălucea şi ea spera că într-o zi va sluji într-o casă cu multă argintărie, aşa cum avea doamna Sharpe.

Când Anna ajunse în dormitor, toată lumea dormea. În tăcere, îşi scoase hainele şi se strecură sub cearşaful şi păturile subţiri, băgând marginile sub ea pentru a menţine căldura şi a-i permite astfel să cadă repede într-un somn epuizant.

Era aşa de obosită încât, când – douăzeci de minute mai târziu – simţi o bătaie uşoară pe umăr, aproape că îşi continuă somnul. Dar bătaia deveni insistentă şi o smulse din somnul fără vise, aducând-o înapoi în dormitorul rece şi întunecat. Deschise ochii fără un cuvânt, apoi tresări, nevenindu-i să-şi creadă ochilor: era Peter, ghemuit pe patul ei.

Se încruntă.

– Tu... Cum... Ce faci aici? şuieră ea.

Era furioasă şi nu-i păsa dacă el îşi dădea seama de asta. Era aproape miezul nopţii şi ea avea nevoie de aceste ore preţioase de somn. Peter stătea în faţa ei şi privea îngrijorat; încălcase atât de multe reguli intrând în dormitorul fetelor, încât amândoi puteau fi osândiţi la muncă grea timp de săptămâni întregi, dacă nu de luni. Băieţii nu ajungeau niciodată în apropierea dormitoarelor fetelor.

– Ce faci aici? repetă Anna supărată, înainte ca el să poată răspunde la prima întrebare.

O deranja faptul că Peter încălcase cu bună ştiinţă atâtea reguli, de parcă lui nu i s-ar fi aplicat.

Peter duse un deget la buze, pentru a o face să păstreze tăcerea, apoi îşi roti ochii repede prin dormitor, de la un pat la altul. După care se aplecă şi îi luă mâna.

– Anna Covey, trebuie să-ţi vorbesc despre părinţii tăi, şopti el. Ei au vrut să te găsesc. Trebuie să pleci de lângă această diabolică doamnă Pincent. Am venit să te iau acasă, Anna.

Anna îl împinse şi-şi îngustă privirea.

– Nu-i cunoşti pe părinţii mei şi eu nu am casă, şuieră ea. Părinţii mei sunt la închisoare. Numele meu e Anna. Anna şi atât. Sunt un Surplus. Şi tot aşa eşti şi tu. Obişnuieşte-te cu asta şi lasă-mă în pace.

Peter se încruntă uşor, dar nu făcu nici o mişcare pentru a pleca.

– Ai un semn din naştere pe abdomen, şopti el blând. Seamănă puţin cu un fluture.

Anna încremeni şi simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Cum de ştia asta? Cine era el? De ce îi spunea aşa ceva?

– Trebuie să mă duc înapoi, adăugă Peter, înainte ca ea să poată spune ceva.

Şi plecă, strecurându-se tăcut afară din dormitor şi dispărând pe coridor. „Ca o fantomă“, îşi spuse Anna, în timp ce se întinse din nou în pat, cu dorinţa bruscă şi copleşitoare de a izbucni în plâns. Încet, îşi strecură mâna în jos spre stomac, unde simţi semnul roşu din naştere, exact deasupra

ombilicului. Semnul din naştere care nu-i provocase decât ruşine, semnul din naştere pe care-l ascundea cu disperare, pentru a evita batjocura şi poreclele, pe care inevitabil le-ar fi generat, dacă ar fi fost văzut.

„Cum de ştie Peter de el? Cine i-a spus că are formă de fluture?" se minună ea. Când doamna Pincent îl văzuse prima oară, comentase că semnul ei arată ca o molie moartă şi mai spusese că acela era modul în care Mama Natură îi marcase Annei destinul.

– Moliile rod lucrurile ce aparţin altor oameni, i-a spus ea, şi abuzează de gazdele lor. Ce semn potrivit! a adăugat ea.

Acum, descrierea lui Peter răscolise ceva în Anna, un fel de amintire, ca un sentiment vag că la un moment dat şi ea se gândise că semăna cu un fluture. Era sigură că-şi aduce aminte că, atunci când era foarte mică, crezuse că înseamnă că într-o zi îi vor creşte aripi care o vor purta departe de Grange Hall. Dar doamna Pincent avusese dreptate – nu era un fluture, era o molie. Era o molie roşie, urâtă, pe care o ura.

Cum îndrăznea Peter să vină şi să-i amintească toate astea? Cum îndrăznea să se strecoare până la ea, derutând-o şi pretinzând că ştie lucruri pe care de fapt nu le ştia, spunându-i că doamna Pincent e diabolică? Poate că totul făcea parte dintr-un test minuţios elaborat, îi trecu prin minte. Poate că Peter îi raporta totul doamnei Pincent chiar în acest moment şi născocea noi moduri de a o prinde în capcană, de a o face să spună ceva greşit. „Poate că ar fi trebuit să-i spun că doamna Pincent nu e diabolică, reflectă ea îngrijorată, în timp ce broboane de transpiraţie îi apăruseră pe frunte, în ciuda frigului. Dar n-am avut timp, nu-i aşa?"

Apoi se scutură; era o idee greşită. Doamna Pincent nu s-ar folosi niciodată de cineva ca el, drept spion. Nu avea nici un pic de încredere în Peter; Anna putea să vadă asta din felul cum nu-şi lua niciodată ochii de la el.

Deci, dacă nu era spion, exista altă explicaţie. Cineva îi vorbise despre semnul ei din naştere. Probabil că toţi râdeau de ea, chiar în acel moment.

Dar asta n-avea nici o importanţă. Indiferent cine spunea el că este, nu avea să-l asculte. Ea era Prefect şi asta însemna că nu trebuie să accepte ceva atât de lipsit de sens.

Întorcându-se, Anna închise ochii şi încercă să adoarmă.

Dar fu un somn lipsit de odihnă, bântuit de coşmaruri în care copii plângeau, o femeie ţipa, şi un fluturaş se zbătea într-o închisoare rece şi cenuşie.

CAPITOLUL 5

Grange Hall era o clădire modernă, stil George al IV-lea, construită în anul 2070. Arhitectura ei avea ca model Sutton Park, o veche clădire din Yorkshire, construită în 1730 şi demolată de mult. Însă fotografiile rămăseseră şi vechiul stil arhitectural era admirat foarte mult de Autorităţi, care hotărâseră ca toate clădirile guvernamentale să fie construite astfel, dar să aibă faţade cenuşii, nu crem, pentru că această culoare rezista mai bine la intemperii, şi să aibă tavane joase. Tavanele joase însemnau mai puţină nevoie de căldură iarna. Având în vedere tarifele uriaşe pentru energie pe care Autorităţile fuseseră silite să le impună, tavanele înalte erau un lux pe care puţini şi-l puteau permite.

La început, Grange Hall găzduise Departamentul de Venituri şi Beneficii, dar la scurt timp după aceea fusese declarat prea mic şi rămăsese părăsit ani de zile, până la intrarea în vigoare a Actului Surpluşilor, când s-a pus în discuţie crearea Căminelor pentru Surpluşi. Iniţial s-a stabilit construirea de clădiri noi, speciale pentru Surpluşi, cu instalaţii de ultimă generaţie din punct de vedere tehnologic şi de învăţământ, care să creeze forţe de muncă docile,

conştiincioase şi care să muncească din greu; dar, din cauza numărului în creştere al Surpluşilor din toată ţara, Grange Hall fusese transformat la repezeală în cămin. De-a lungul anilor, planurile şi schiţele fuseseră periodic revăzute de Departamentul de Longevitate şi Surpluşi – de obicei când sarcina de micşorare a numărului lor era încredinţată cuiva nou – şi se făceau planuri de clădiri, pentru contopirea celor trei Cămine de Surpluşi din Regatul Unit într-unul singur, după moda europeană a deportării.

Dar nu se făcea nimic niciodată, deoarece schimbările provocau instabilitate, iar tehnologie nouă însemna să foloseşti energie preţioasă şi pentru că până la urmă nimănui nu-i păsa. Astfel, nepăsarea a triumfat şi Grange Hall era acum cel mai vechi Cămin de Surpluşi, cu covoarele şi culoarea pereţilor neschimbate de pe vremea când era clădire guvernamentală, cu mirosul de ceară roşie şi de frustrare încă îmbibat în materialele vechi.

Margaret Pincent ura tavanele joase de la Grange Hall. Fusese crescută de tatăl ei să creadă că poziţia socială are influenţă directă asupra înălţimii tavanelor cuiva. Cei care puteau să tragă suficiente sfori pentru a pune mâna pe cupoane suplimentare de energie se bucurau de tavane înalte; toţi ceilalţi erau siliţi să accepte tavanele joase, să se ghemuiască, să se aplece şi să se târască pentru a menţine căldura în interior. Tatăl doamnei Pincent nu se pleca în faţa nimănui, după cum obişnuia să-i spună, de ce să fie atunci silit să se aplece în propria casă?

Desigur, tatăl ei nu vizitase niciodată Grange Hall şi nici nu arătase vreun interes faţă de ea. Nimic surprinzător; doamna Pincent şi tatăl ei nu-şi mai vorbeau de fapt de peste paisprezece ani. De când...

Ei bine, nu trecuse atât de mult de atunci. Doamna Pincent simţi obişnuita furie răscolindu-i stomacul şi greaţa ridicându-i-se în gât, în timp ce amintirile, pe care luptase

din greu să le şteargă, îşi croiau din nou drum în mintea ei. Nedreptatea. Ruşinea.

„Ce rost are să-ţi aminteşti? N-are rost să regreţi laptele vărsat“, îşi spuse cu amărăciune. Exact acestea fuseseră cuvintele pe care le folosise tatăl ei când descoperise adevărul. Şi când soţul o părăsise, tatăl ei îi dăduse de înţeles fără echivoc că nu va putea să-i ofere nici un sprijin financiar; nici un ajutor, de nici un fel. Ea a înţeles asta, mai ales când el n-a mai încercat s-o revadă.

Margaret Pincent fusese lăsată să supravieţuiască singură şi asta şi făcuse. Văzuse oferta de serviciu de la Grange Hall şi, ignorând ironia sorţii, solicitase postul. Se pare că puţini oameni erau interesaţi să lucreze cu Surpluşii; aşa că, în ciuda lipsei ei totale de calificare şi de entuziasm, funcţia îi fusese oferită imediat. Şi de atunci acolo rămăsese, făcând tot ce putea pentru a înăbuşi orice urmă de voinţă, pe care Surpluşii din grija ei ar fi fost tentaţi să o demonstreze; considera a fi de datoria ei să-i trateze cât mai dur posibil, fără să-i facă totuşi complet nefolositori. Nu conducea o tabără de vacanţă şi nu se afla acolo pentru a fi o mamă-surogat. Aceşti copii nu meritau să existe pe lume şi dacă totuşi existau, atunci trebuiau puşi la treabă. Trebuiau să compenseze astfel faptul că existau, trebuiau să poarte cu ei povara vinovăţiei, oriunde se duceau. Asta îşi promisese Margaret Pincent şi fusese o promisiune pe care până în acel moment o respectase.

Adevărat, până în acel moment! Până la sosirea lui Peter. Nici nu trecuse o săptămână, că şi observase nişte semne cu care nu îndrăznise nici măcar să-şi închipuie că se va confrunta, în rolul ei de Matroană a Casei. Expresia lui sfidătoare. Refuzul de a-i da ascultare. Lipsa de respect. Doamna Pincent ura multe lucruri, dar mai mult decât orice ura să nu fie respectată.

„Aşa se întâmplă când Surpluşii nu sunt capturaţi suficient de devreme“, reflectă ea furioasă. În ce-i privea pe Capturatori, era probabil un triumf să găsească un Surplus

atât de târziu, când părinţii credeau că reuşiseră să se sustragă legilor. Fără îndoială că acum începuseră deja o campanie de publicitate orchestrată cu grijă, pentru a celebra acest mare succes. Dar cu ea cum rămânea? Cum se presupunea că va pregăti la Grange Hall pe cineva care stătuse Afară atât de mult timp? Şi nici nu-i spuseseră nimic. Doar un telefon cu câteva ore înainte de sosire, ce-i aducea la cunoştinţă faptul că un nou Surplus se afla pe drumul spre Grange Hall, asta fusese tot. Să-i spună ceva? Nici o întrebare dacă totul era în regulă, nici nu-i ceruseră părerea, o, nu!

– Trebuie să i se pregătească un pat, i-au spus ei. Acesta se pare că necesită un tratament special, au mai adăugat. A fost Afară prea mult timp. A fost găsit într-un loc părăsit şi nu ştim de unde vine. *Vrem să stai cu ochii pe el.*

– De ce să stau cu ochii pe el? ar fi vrut să întrebe Margaret Pincent. De ce l-aţi găsit atât de târziu? Unde credeţi că a stat ascuns până acum?

Dar, desigur, nu întrebase nimic. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi primit nici un răspuns. După atâta amar de vreme, tot nu aveau încredere în ea. Nu, deloc. Şi asta însemna că nici ea nu avea încredere în nimeni. Nici o fărâmă.

Deci, pentru o perioadă de timp, prioritatea ei trebuia să fie acest nou Surplus, să dovedească că-l poate stăpâni. Necazul era că el nu reacţiona ca ceilalţi Surpluşi. Existaseră întotdeauna unul sau doi care îşi închipuiau că sunt speciali; unul sau doi care credeau că pot trece de ea, că pot înşela sistemul. Surpluşi care aveau impresia că sunt mai buni decât ceilalţi.

Dar existaseră şi mijloace şi tehnici verificate şi de încredere care să-i pună la locul lor. Bătăi. Umilinţe. Pedepse care să-i facă atât de nefericiţi, încât să înceapă să-şi urască părinţii pentru că-i puseseră în situaţia aceea, pentru că-i aduseseră pe această lume îngrozitoare. Trebuia să-i faci să-şi urască părinţii; asta era cheia.

Băiatul acela, Patrick, fusese ultimul Surplus care crease probleme reale, dar furia lui fusese mai mult bravadă;

cedase destul de repede, imediat ce fusese pus la treabă! Era amuzant că Anna, cel mai supus Surplus al ei, era disperat de dornică să meargă unde fusese trimis Patrick, să muncească până la epuizare. Nimic nu se poate compara cu a construi în arşiţa deşertului, ceva care să-i dea unui Surplus rebel puţină perspectivă asupra a ceea ce-l aşteaptă. Autorităţile nu ştiau nimic, desigur! Să vinzi Surpluşi drept sclavi de muncă nu era oficial aprobat, şi nici să fii implicat pe piaţa neagră a medicamentelor pentru Longevitate nu făcea parte din descrierea funcţiei ei. Dar poate că ar fi trebuit să-i dea un salariu mai bun, dacă nu voiau ca ea să-şi suplimenteze venitul, din când în când. Şi oricum, nimeni nu-i simţise lipsa lui Patrick. Raportase că dosarul lui fusese pierdut şi nimeni nu ceruse alte informaţii.

Desigur, uneori sistemul făcea şi greşeli. Era cazul Surplusului cu numele Sheila, cea care se dovedise a fi de fapt progenitura a doi Neoptanţi. Cretinii plecaseră în weekend lăsând copilul în grija bunicilor. Vecinii îl auziseră plângând şi, închipuindu-şi că era un Surplus, chemaseră Capturatorii, pentru a-şi putea încasa recompensa. Sigur, părinţii făcuseră apel, dar doamna Pincent se ţinuse tare. Bunicii nu aveau licenţă; deci, tehnic vorbind, Capturatorii respectaseră legea ridicând-o pe Sheila. Tehnic vorbind, în timpul şederii la bunici, Sheila era într-adevăr un Surplus.

Adevărul e că nu puteai să te apuci să-i trimiţi înapoi, la fiecare mică greşeală a Autorităţilor; nu s-ar mai fi terminat niciodată. Dacă Sheila ar fi fost returnată părinţilor, aceasta i-ar fi stârnit şi pe ceilalţi Surpluşi. Le-ar fi dat speranţe. Speranţa e ultimul lucru pe care vrei să-l încurajezi la un Surplus. Nu, a făcut ce trebuia să facă. Părinţii Sheilei au venit de cinci ori să o vadă – nu la Grange Hall desigur, ci la biroul din Londra; nimeni n-avea voie să se apropie la mai mult de doi kilometri de un Cămin de Surpluşi, din motive de securitate. De cinci ori, mama fetei căzuse la picioarele doamnei Pincent, îmbrăţişându-i gleznele şi implorând-o

să-i dea fetiţa înapoi – o situaţie întru totul stânjenitoare şi neplăcută.

Dar doamna Pincent nu cedase. De ce ar fi făcut-o? Sheila avea vârsta potrivită. Încă mai putea deveni un Bun Preţios, fără doar şi poate. Şi mai mult decât un Bun Preţios, dacă doamna Pincent avea mână liberă, Sheila, ca toţi Surpluşii-femele şi într-o oarecare măsură şi cei masculi, ar fi ajuns la o valoare de care părinţii nici n-aveau habar. Celule tinere stem! Tinereţe în fiecare atom al trupului, după care plângeau laboratoarele din toată lumea. Asta nu le puteai explica părinţilor, mai ales când erau Neoptanţi. Dar ceilalţi ar fi fost recunoscători. Reînnoirea e o fiară flămândă; are nevoie să fie în permanenţă hrănită!

În ce-l privea pe Peter, el era altfel. Când sosise, părea foarte încântat de el însuşi, mica javră arogantă! O privea direct în ochi şi avea o figură ironică. Ca şi cum i-ar fi spus: „Te cunosc. Ştiu totul despre tine." Probabil că asta era doar în mintea ei; cum ar fi putut şti tot un Surplus? Peter era inteligent, dar atât. Observase o slăbiciune şi o folosea în avantajul lui.

Totuşi, imaginaţie sau nu, asta o făcea să-l urască. Şi, mai mult chiar, o făcea să-i fie teamă să-l lase să plece, până nu va dispărea privirea aceea din ochii lui. Să-l trimită în deşert ar fi fost prea periculos; ce se întâmpla dacă ştia totuşi ceva (oricât de greu i-ar fi fost să accepte o astfel de variantă)? Nici să-i piardă dosarul nu s-ar fi putut; nu, dacă ei *stăteau cu ochii pe el!*

Una peste alta, situaţia era de netolerat. Ar fi vrut să se poată ocupa singură de el. Şi dacă Peter îşi închipuia că Margaret Pincent e slabă, nu ştia ce-l aşteaptă! Dacă săptămâna de bătăi şi flămânzire de la începutul şederii lui aici n-a dat rezultate, mai existau şi alte metode, mai interesante. Privarea de somn. O şedere mai îndelungată la Solitudine. Doamna Pincent voia să-l ţină închis în celulă, până ce băiatul ajungea atât de disperat de nevoia de companie, încât ar fi strigat după ea.

Se gândi o clipă, apoi zâmbi scurt. Poate că totuşi, pentru început, ar trebui să folosească drept armă amabilitatea. Şi acesta era un mod de a răpune un Surplus: să-l faci să creadă că îl iubeşti, înainte de a abuza de încrederea lui, atât de desăvârşit, încât niciodată să nu mai aibă încredere în altă fiinţă omenească. Da, reflectă ea dând satisfăcută din cap, îl va răpune pe Peter în felul acesta. Şi, când va fi total distrus, se va descotorosi de el. Autorităţile vor trebui să-l ia de acolo. N-ar fi o pierdere prea mare. Distrus, Peter nu va mai putea fi de nici un folos nimănui.

Anna stătea cu ochii-n farfurie. Nu voia să-l vadă pe Peter. Nu voia nici măcar să ştie de existenţa lui. Totuşi, când scrută rapid Centrul Alimentar şi descoperi că, în mod ciudat, Peter nu se afla acolo, simţi un soi de dezamăgire, deoarece asta însemna că astfel nu va putea să vadă cu câtă putere încerca ea să-l ignore. Oftând de iritare, de parcă şi absent Peter o putea plictisi, Anna îşi termină terciul din fulgi de ovăz de la micul dejun şi se ridică să plece.

Dar chiar în momentul în care era gata să-şi spele bolul şi ceaşca de plastic, Peter apăru în uşă flancat de doamna Pincent, statura lui bine făcută dominând-o pe Matroana Casei. Doamna Pincent descoperi privirea Annei şi-i făcu semn să se apropie.

– Vreau să ai grijă de Peter, zise ea imediat ce Anna ajunse lângă ei. A venit la noi târziu şi se pare că-i e greu să se acomodeze. Vreau să-i arăţi toate rosturile de pe aici, să-l ajuţi să înveţe. Şi să te asiguri că are pe pat o pătură în plus. Acum, Peter, bănuiesc că eşti flămând. Anna, poţi să faci în aşa fel încât Peter să primească nişte terci, înainte de a începe pregătirea din dimineaţa asta?

Annei îi sări inima, dar nu reacţionă; se mulţumi să dea aprobator din cap. O pătură în plus era ceva nemaiauzit, aveau acces la aşa ceva doar Prefecţii, şi doamna Pincent folosise un limbaj aproape familiar: „arată-i toate rosturile

de pe aici, ajută-l să înveţe". Era ceva deosebit şi ciudat. Dar Anna ştia că e mai bine să nu comenteze. Oricum, nu atâta timp cât doamna Pincent se afla prin apropiere.

Odată Matroana plecată, Anna se întoarse spre Peter.

– Nu ştiu ce ai făcut, dar acum se pare că doamna Pincent te place, e clar. Încă mai crezi că e diabolică? rosti ea cu trufie. Peter ridică încet capul şi tremură uşor, făcând-o pe Anna să se îmblânzească. Am să-ţi aduc micul dejun, continuă prudentă, şi am să-ţi arăt toate rosturile. Dar fără alte probleme. Fără să te mai furişezi noaptea prin dormitoare. Eu sunt Prefect şi te voi ajuta să reuşeşti să înveţi care ţi-e locul.

Peter dădu din cap împăciuitor.

– Mulţumesc, rosti el de-abia şoptit. Mulţumesc, Anna Covey.

Anna oftă iritată. Se anunţa o zi lungă.

CAPITOLUL 6

Peter se dovedi a fi un băiat care prindea repede. Învăţă imediat amplasamentul de la Grange Hall şi, când Anna îl testă în legătură cu programul zilnic, fu impresionată să descopere că reuşise să-l înveţe pe dinafară, într-o singură zi. Nu ştia dacă el era atent şi la orele de pregătire ale băieţilor, dar la cursurile pe care le aveau împreună se comporta bine şi politicos. Dacă n-ar fi fost obstinaţia lui de a-i spune Anna Covey, ar fi fost ca oricare alt Surplus. Participase chiar la cursul de ştiinţă şi natură fără să-l contrazică pe instructor, deşi – după aceea – când el şi Anna rămaseră singuri, explodă:

– Toate sunt minciuni! mormăi el aruncând o privire în jur, pentru a vedea dacă nu ascultă cineva. Anna, trebuie să mă crezi. Nu aşa ceva a vrut Mama Natură...

Anna scutură din cap.

– Crezi asta doar pentru că părinţii tăi au vrut să mănânce prăjitura, dar să o şi păstreze, zise ea fermă. Nu trebuie să fii furios pe domnul Sargent – fii furios pe părinţii tăi! Ei sunt cei care au încălcat Declaraţia. Ei sunt cei care te-au făcut să vii aici.

Desigur, el nu era de acord. Niciodată nu fusese. Pe coridoare, la Centrul Alimentar, oriunde puteau să vorbească fără a fi surprinşi, el critica Grange Hall, îi acuza pe Instructori – după cât îşi dădea seama Anna, nu-i convenea nimic. De cele mai multe ori, ea îi cerea să tacă şi să arate mai mult respect faţă de Mama Natură şi faţă de Autorităţi, dar uneori curiozitatea punea stăpânire pe ea şi se trezea întrebând pe furiş despre viaţa lui dinainte de Grange Hall, prefăcându-se totodată că nu e cu adevărat interesată. În realitate, Peter era o fereastră prin care Anna putea să zărească Lumea de Afară şi tentaţia de a continua să se uite era copleşitoare.

– Am locuit la Londra, i-a spus Peter, într-o casă din Bloomsbury; un loc unde cu mulţi ani în urmă obişnuiau să locuiască scriitorii faimoşi.

Asta o interesa pe Anna, care tot se mai ascundea cât de des putea în Baia Fetelor Numărul 2, pentru a scrie în grabă în jurnalul ei, savurând momentele în care încerca să dea un sens lumii ei şi să scape de frustrări. Casa unde crescuse Peter avea un apartament la subsol; acolo îşi petrecuse o mare parte din copilărie. Acolo învăţase să scrie, să citească, să folosească computerul şi să-şi pună întrebări. Citise cărţi şi ziare şi fusese încurajat „să-şi formeze o opinie". Însăşi ideea de a i se permite să citească istorii, care nu aveau nici o legătură cu transformarea într-o Fiinţă Folositoare, i se părea Annei incredibil de palpitantă, ei, căreia i se permisese să citească doar cărţi cu texte aprobate, despre medicamentele pentru Longevitate şi despre gospodărit, alături de lucrări vaste şi plictisitoare cum erau *Ruşinea Surplusului* şi tratatul *Surplusul: o povară pentru Natură,* cărţi ce proslăveau realizările medicamentelor pentru Longevitate şi explicau în paragrafe lungi şi detaliate Problema Surpluşilor şi Abordarea Umană Luminată, ce permitea Surpluşilor să muncească pentru a-şi ispăşi Păcatul Existenţei. Anna citise astfel de cărţi iar şi iar, delectându-se cu acele cuvinte

frumoase şi cu argumente bine structurate, care o convinseseră mai mult decât orice spunea doamna Pincent că viaţa ei e o impostură şi că tot ce putea să facă era să muncească din greu, în speranţa că până la urmă va putea deveni suficient de valoroasă pentru ca Păcatul Existenţei ei să poată fi iertat.

În ce-l privea, Peter nu ştia nimic despre aceste cărţi, dar le compensa prin cunoştinţele lui despre Lumea de Afară, despre lucruri pe care Anna nu visase niciodată să le vadă sau să le atingă. O dată pe an, îi spusese el, mergea la ţară, unde exista un câmp atât de mare încât putea să alerge pe el, fără ca cineva să-l vadă sau să-l audă strigând. Cu ocazia acestor scurte excursii, putea să ţipe cât îl ţinea gura, ştiind că tot restul anului era obligat să se ascundă şi să vorbească numai în şoaptă.

Peter nu vorbea prea mult despre părinţii lui – de fapt, nu vorbea deloc. Îi spusese Annei doar că adulţii pe care îi cunoştea făceau toţi parte din Mişcarea Subterană, întemeiată pentru a lupta împotriva Autorităţilor şi pentru a contesta Declaraţia. Când părinţii Annei ieşiseră din închisoare, se alăturaseră Mişcării Subterane, iar Peter se dusese să locuiască cu ei. Spunea că aceştia încercaseră să afle cât mai multe despre cum erau folosiţi Surpluşii.

Anna nu-l lua în serios, iar ura lui împotriva sistemului sau poveştile lui despre presupuşii ei părinţi n-o interesau. Dar resimţea o plăcerea vinovată ascultându-l vorbind despre viaţa lui de Afară, bucurându-se de ideea de a alerga pe câmp, strigând şi râzând. Se gândea că şi ei i-ar plăcea asta foarte mult.

Într-o seară, exact la o lună după ce sosise la Grange Hall, Peter îi şopti Annei una dintre aceste poveşti de Afară. Terminaseră amândoi de făcut curăţenie după cină în Centrul Alimentar şi şedeau la una dintre mese ştergând tacâmuri.

În timp ce lua în mână vechile furculiţe şi cuţite de oţel inoxidabil, ştergându-le metodic cu cârpe vechi, el îi descria cum stătea la ţară lângă un foc de tabără, făcut din lemne pe care le adunaseră pe furiş de pe râu, prăjind nalbă-de-mare şi jucând ceva ce se numea joc de cărţi. Apoi i-a povestit de Virginia Woolf, o scriitoare care trăise în Bloomsbury cu mulţi, mulţi ani în urmă şi care-şi publicase prima carte în 1915. „A scris tot timpul, spunea Peter, dar nici scrisul n-a putut să o facă fericită şi până la urmă s-a sinucis."

Anna asculta în tăcere, în timp ce răzuia grăsimea încleiată de pe cuţitul pe care-l ţinea în mână – spălarea tacâmurilor cu apă de-abia călduţă arareori reuşea altceva decât înlăturarea bucăţilor mari de mâncare; doamna Pincent nu considera necesare sau disponibile soluţiile de curăţat. Dacă Virginia Woolf fusese un Legal, ce o determinase oare să se omoare? se întreba ea. Virginia Woolf putea probabil să facă zgomot cât dorea şi nu cunoştea ruşinea de a fi Surplus. Anna se încruntă şi observă că Peter o privea fix. Încă mai găsea deconcertant modul cum privea el oamenii, în ochi, fără ruşine.

– Ce este? întrebă ea. Să ştii că n-ar trebui să te uiţi la oameni în felul acesta. E lipsit de politeţe.

Peter rânji, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă era lipsit de politeţe sau nu, apoi figura lui deveni serioasă.

– Chiar îţi urăşti părinţii? o întrebă el.

Anna răspuse fără să ezite:

– Sigur că îi urăsc. Ei poartă toată vina.

– Toată vina pentru ce?

Anna oftă. Uneori Peter era aşa de prost!

– Pentru că mă aflu aici. Că sunt răspunzătoare. Că plătesc Mamei Natură pentru Păcatele lor. Indiferent ce spui tu, Declaraţia a fost făcută cu un motiv întemeiat, şi părinţii mei au abuzat de bunăvoinţa Mamei Natură. Mă fac să vărs!

– Şi tu chiar crezi că ei greşesc şi că Autorităţile au dreptate?

Anna dădu din cap.

– Sigur că asta cred, zise ea categorică. Acesta e adevărul. Chiar dacă tu îi cunoşti, nu-mi pasă. Merită să se ducă înapoi la închisoare şi să stea acolo tot restul vieţii. Acum, te rog să nu mai vorbeşti despre asta.

Peter o privi, apoi îi luă ferm mâinile într-ale lui.

– Părinţii tăi te iubesc, declară el cu voce joasă. Nu eşti nici un fel de Surplus al nimănui, eşti Anna Covey şi n-ar fi trebuit să fii închisă aici niciodată. Doamna Pincent a ta e fiinţa pe care trebuie să o urăşti. Ea e cea care îţi spală creierul, cea care te bate şi te înfometează, exact cum a încercat să facă şi cu mine. Exact cum o va face din nou, când îşi va da seama că n-a câştigat bătălia. Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să ne întoarcem la Londra.

Anna îl privi fix, cu buzele strânse.

– Îmi spală creierul! rosti ea dispreţuitoare. Nici măcar nu există o astfel de expresie.

Peter zâmbi sarcastic.

– Presupun că nu e o expresie care se foloseşte aici la Grange Hall, dar e clar că e o expresie, Anna. Şi înseamnă îndoctrinare. Să te facă să gândeşti lucruri care nu sunt adevărate, să te facă să crezi că nu meriţi să trăieşti Afară, că eşti norocoasă că stai în închisoarea asta.

Anna se dădu înapoi, cu ochii usturând-o de lacrimi. De obicei îi plăcea să înveţe expresii noi, considerându-le nişte bunuri emoţionante, pe care le putea folosi când voia – în jurnalul ei, sau în conversaţie – delectându-se cu noutatea şi frumuseţea fiecăreia. Dar nu era nimic frumos în expresia "spălarea creierului". Să-ţi cureţe creierul. Să-l lase gol!

– Dacă vreun creier are nevoie de spălare, acela este al tău! rosti ea furioasă. Nu ştii nimic! Eşti plin de minciuni, Peter!

– Nu, răspunse Peter imediat strângând-o de mână. Nu eu sunt cel care minte, Anna. Tu şi cu mine putem ieşi de aici. Amândoi. Există o întreagă lume acolo Afară, Anna, o lume întreagă pe care să o explorăm. Şi o casă care te aşteaptă la Londra.

O privi încordat şi ea se simţi mai slabă, simţi că doreşte să-l creadă măcar o clipă, dar apoi îşi smulse mâna. Nu putea să-l asculte. Nu trebuia să-l asculte. Fiecare paragraf din *Ruşinea Surplusului* dezminţea argumentele lui, explicând într-o proză vastă şi detaliată de ce anume greşea.

– Nu vreau să merg la Londra. Şi oricum, vorbeşti numai prostii, zise ea înflăcărată. Părinţii mei nu mă iubesc. Dacă m-ar fi iubit, nu m-ar fi avut niciodată. Doamna Pincent e cea care mi-a cerut să am grijă de tine, aşa că nu ştiu de ce o urăşti atât. Te bate doar pentru binele tău, să te facă să-ţi dai seama de adevăr... Îşi simţi vocea tremurând de emoţie şi încercă să se stăpânească, ştergându-şi ochii iritată. Aş vrea ca doamna Pincent să fi rugat pe altcineva să aibă grijă de tine, continuă ea cu voce blândă şi joasă. Nu vreau decât să mă laşi în pace.

Peter o privi fix, cu ochi strălucitori.

– Nu cred că asta vrei cu adevărat, Anna Covey, dar, dacă insişti, atunci am să te las în pace, zise el cu amărăciune. Totuşi, greşeşti în privinţa părinţilor tăi, şi de asemenea greşeşti şi în legătură cu Grange Hall şi cu doamna Pincent. Intenţionez să plec într-un fel de aici şi tu va trebui să vii cu mine. Aici nu eşti în siguranţă.

Anna îl privi cu dispreţ.

– Sigur că sunt în siguranţă aici, afirmă ea. Mai în siguranţă decât să încerc să scap plecând Afară, când nu vor face decât să-i trimită pe Capturatori după mine şi să mă bage într-o tabără de muncă silnică. Problema ta este că-ţi închipui că eşti mai bun decât ceilalţi Surpluşi, că îţi imaginezi că regulile nu ţi se aplică şi ţie. Ei bine, realitatea e alta, şi m-am

săturat să te ascult vorbind despre părinţii mei şi despre toate celelalte treburi. Nu vreau să mai aud nimic. Şi nu te aştepta să continui să am grijă de tine.

Peter ridică din umeri, dar ochii lui întunecaţi erau în continuare pironiţi asupra Annei, făcând-o să se simtă prost.

– Bine, continuă tot aşa, rosti el cu un ton egal. Stai aici şi transformă-te într-o servitoare bună. Permite-le doamnei Pincent şi celorlalţi să-ţi spună ce să faci, ce să gândeşti – sau mai bine, ce să nu gândeşti. Ai să vezi dacă îmi pasă! Chiar dacă am fost capturat doar pentru a putea să te găsesc, pentru a putea să te duc înapoi la părinţii tăi! Asta-i problema mea. Sunt sigur că vei fi foarte fericită, Anna Covey!

– Nu-mi mai spune aşa! strigă Anna ducându-şi mâinile la urechi. N-am cerut eu să vii...

– Nu, n-ai făcut-o, ai dreptate, rosti Peter încet. Privi în lături şi-şi încrucişă braţele în defensivă. Ştii, n-a fost uşor să te descopăr aici la Grange Hall. Şi am ştiut că şederea aici se va dovedi o treabă foarte grea. Dar niciodată n-am crezut că *tu* vei fi atât de dificilă. Am crezut că vei fi încântată că am venit.

– Sunt încântată că ai venit, zise Anna repede, surprinsă ea însăşi de ce spusese. Dar greşeşti în legătură cu tot restul. E mai bine să pleci, e categoric mai bine. Totuşi, n-ai putea să rămâi şi să fii prietenul meu? Peter dădu din cap şi Anna îşi roti ochii iritată. Ascultă, aş putea să dau de necaz numai vorbind cu tine despre asta, continuă ea. Adevărul e că doamnei Pincent pare să-i placă acum de tine. Ai putea să trăieşti bine aici, în loc să-ţi petreci toată viaţa ascunzându-te.

– Pot să te asigur că doamna Pincent nu mă place, zise Peter sarcastic. Nu-i place de nici unul dintre noi. O persoană care poate să bată pe cineva în felul în care m-a bătut ea pe mine nu e capabilă de astfel de sentimente.

Anna îşi plecă ochii în pământ. Se aştepta la o astfel de replică.

– N-ai fi fost bătut, dacă n-ai fi încălcat regulile, zise ea calmă.

– Te-ai lăsat pur şi simplu înşelată de toate aiurelile ei, nu-i aşa? zise Peter oftând. Crezi fiecare cuvânt cu care te-a hrănit femeia asta. Ei bine, eu nu, Anna! Avem acelaşi drept să existăm pe această planetă, ca şi doamna Pincent. Chiar mai mult decât ea. Ei sunt cei care au abuzat devenind nemuritori, şi acum ne acuză pe noi. Ochii lui Peter sclipiră şi Anna îl privi terorizată. Ceea ce tocmai spusese era o blasfemie. Dacă l-ar fi auzit cineva, ar fi fost biciuit pe loc. Şi ea de asemenea, doar pentru că îl ascultase vorbind. Fii atentă, continuă el cu un suspin. Am să ies de aici şi, dacă tu nu vrei să vii cu mine, treaba ta. Dar nu pot aştepta o veşnicie. Trebuie să te hotărăşti, Anna Covey. Trebuie să hotărăşti dacă ai de gând să fii toată viaţa o sclavă sau nu.

Anna îl privi fix pe Peter, apoi se ridică descoperind astfel că picioarele îi tremurau. Cum îndrăznea Peter să-i spună că era o sclavă? Sprijinindu-se cu o mână de masă pentru a-şi reveni, inspiră adânc şi se strădui să-l privească în ochi.

– M-am hotărât deja, şuieră ea. Tu eşti cel care crede în aiureli, Peter. Eu sunt Prefect. *Prefect.* În şase luni devin Bun Preţios. Tu poţi să-ţi distrugi viaţa, dar n-ai să o distrugi şi pe a mea. Încearcă să scapi dacă vrei, dar eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta. De altfel, nu vreau să am nimic de-a face nici cu tine.

Şi cu asta se întoarse şi plecă, lăsându-l pe Peter singur în vasta sală a Centrului Alimentar. Ieşi pe uşă fără să mai gândească, traversă curtea acoperită ce separa sala de mese de clădirea principală, apoi se îndreptă şi mai repede spre scări. Numai când ajunse la etajul al doilea îşi dădu seama unde se ducea şi astfel în curând alerga spre Baia Fetelor Numărul 2. Odată ajunsă acolo, se asigură că nu era nimeni altcineva înăuntru şi că uşa era închisă în spatele ei,

apoi izbucni în sfârşit în plâns, în timp ce se prăbuşea pe pardoseală, sufocată de suspine.

– Nu sunt Anna Covey, îşi zise pe când îşi ştergea lacrimile. Nu sunt Anna Covey. Sunt Surplus Anna. Asta sunt. Ştiu că asta sunt. Te rog, fă ca lucrurile să revină la normal. Te rog, fă ca totul să fie din nou în ordine.

CAPITOLUL 7

3 martie 2140

Peter spune că sunt o sclavă şi că ar trebui să cer mai mult de la viaţă. Mă înfurie atât de tare! Nu sunt sclavă. Sunt un Surplus bun. Nu eu am ales să fiu – pur şi simplu s-a întâmplat şi nu văd de ce Peter trebuie să mă facă să mă simt atât de prost în legătură cu asta.

El spune că e prietenul meu şi totuşi mă supără atât de rău. Când vorbeşte despre Lumea de Afară simt că nu mai am aer: mă face să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc acolo, iar asta e o pierdere de timp, pentru că eu sunt Surplus, aşa că n-o să văd niciodată Lumea de Afară.

Dacă era într-adevăr prietenul meu, ar fi spus lucruri atât de prosteşti şi de oribile?

Lui Peter nu-i e frică, aşa cum ne este nouă celorlalţi. Şi asta îl face periculos. E periculos şi să stau lângă el, deoarece nu ştiu niciodată ce urmează să mai spună şi, indiferent

ce zice, e ceva ce n-ar putea niciodată repeta de față cu doamna Pincent. Uneori însă spune lucruri drăguțe sau se uită la mine și nu pare prea periculos, pare emoționat, deși probabil e același lucru. Și mi-e teamă și pentru că, dincolo de toate astea, eu nu sunt de fapt material pentru un Bun Prețios, sunt doar un Surplus, și, indiferent cât de mult aș munci și m-aș strădui să fie totul bine, voi sfârși întotdeauna prin „a mă prăbuși", pentru că îmi plac lucruri care n-ar trebui să-mi placă și fac lucruri pe care n-ar trebui să le fac. Chiar acum, n-ar trebui să scriu. N-ar trebui să am un jurnal. Poate chiar nu sunt mai bună decât Peter. Poate că până la urmă eu sunt cea periculoasă.

La Grange Hall diferențierea între sexe se făcea în diverse moduri: în primul rând prin poziționarea dormitoarelor, care se aflau la etaje diferite; în al doilea rând prin orarul cursurilor de pregătire – cel puțin jumătate dintre orele unei zile erau specializate, numai pentru fete sau numai pentru băieți, și aveau ca scop câștigarea de experiență în diverse domenii, experiență pe care Surplușii să o folosească în beneficiul viitorilor lor angajatori; iar, în al treilea rând, băieții și fetele se deosebeau prin modul în care abordau detenția și prin subterfugiile la care apelau pentru a-și face viețile suportabile, perspectivele mai puțin deprimante.

Fetele, cu una sau două excepții, petreceau fiecare zi întrecându-se una pe alta, în încercarea de a-și dovedi adevărata valoare în fața Mamei Natură. Între ele nu prea existau sentimente de prietenie, chiar dacă dădeau impresia că se înțeleg foarte bine și, de multe ori, în loc să muncească, vorbeau despre Lumea de Afară și despre cum ar fi fost să se fi născut Oameni Legali, să aibă viața așternută înainte ca un covor minunat și moale, plin de plăceri și speranțe. Mila, simpatia și empatia erau calități de care Surplușii

femele nu-şi permiteau luxul de a da dovadă; mila sau simpatia arătate faţă de cineva puteau să scoată în evidenţă propriile slăbiciuni, propriul destin. Aşa că, în schimb, fetele trăiau una lângă alta fără să coboare niciodată garda de tot, aproape întotdeauna înfrânându-şi instinctele, nepunând întrebări şi supraveghindu-se în permanenţă una pe alta, pentru cea mai mică abatere, chiar şi în momentele de recreere. Cu aproximativ o oră înainte de culcare, când arareori toate treburile menajere din ziua aceea erau terminate satisfăcător şi fetelor din dormitorul Annei le rămânea puţin timp liber, jucau întotdeauna acelaşi joc. Se numea Legal-Surplus, în care una dintre fete era proclamată „Legal" pe durata jocului şi alta era Surplusul ei. Fata „Legal" putea să-i ceară Surplusului ei să facă orice, de la a linge pardoseala, până la a mânca excremente. Cu cât mai creativă şi inventivă era Legala, în găsirea metodelor de umilire şi abuzare a Surplusului, cu atât celelalte fete aplaudau şi râdeau mai tare, până se anunţa Stingerea şi Surplusului din joc i se permitea să scape de cea care o chinuia.

Pe de altă parte, băieţii nu-şi lăsau gândurile să rătăcească prea departe, nu-şi băteau capul cu probleme legate de vieţile lor neînsemnate de slujitori. Ei încercau mai degrabă să se obişnuiască cu frustrarea şi neliniştea, angajându-se în cât mai multe activităţi fizice. Regulile lor de angrenare în joc erau similare celor folosite în jocul Surpluşilor femele – unul împotriva altuia, cu ceilalţi Surpluşi drept spectatori, dar în versiunea băieţilor, victima şi bătăuşul nu erau aleşi prin rotaţie; mai curând, acelaşi băiat sau aceiaşi băieţi erau aleşi şi atacaţi de aceiaşi bătăuşi, ceilalţi stând şi privind, simţind indirect plăcerea fiecărei lovituri, imaginându-şi sentimentul puternic ce izvora din supunerea totală a altuia. Jocul putea să continue până ce Surpluşii spectatori nu se mai puteau controla şi se aruncau şi ei în încăierare, lovindu-şi victima

cu picioarele şi cu pumnii, sau pe oricine considerau că e mai slab decât ei. Această acţiune le permitea, cel puţin pentru scurt timp, să se simtă invincibili, ca şi cum n-ar mai fi fost Surpluşi; sângele care se scurgea în jurul trupurilor lor făcea ca tot ce era dincolo de dormitor să nu aibă sens – trecutul, prezentul, viitorul.

Doamna Pincent şi Instructorii ştiau de ambele jocuri şi arareori interveneau. De fapt, Anna o văzuse pe doamna Pincent zâmbind şi afirmând că în aceste jocuri Surpluşii îi făceau ei treaba; fetele învăţau să se supună complet stăpânilor Legali, în timp ce băieţii îi selectau pe cei slabi de cei puternici şi se eliberau de ură. Astfel, nici un Legal nu avea motiv să se teamă că va fi victima unei răbufniri de furie din partea Surpluşilor. Băieţii erau angajaţi adesea în grup, câte doi sau trei: un băiat mai slab şi doi mai puternici; acest lucru le permitea să-şi continue jocul până când băieţii deveneau bărbaţi şi nu mai erau stăpâniţi de nevoia de a lupta, de a domina. Cu mulţi ani în urmă, se făcuseră experienţe legate de hormoni, pentru a testa şi a anihila dorinţa şi nevoia de agresivitate a Surpluşilor masculi, dar se dovedise că acestea le diminuau puterea şi forţa brută, aşa că experienţele fuseseră abandonate la scurt timp după aceea.

Anna nu mai participa la jocurile din dormitorul ei. La urma urmei, acum era Prefect şi era prea mare pentru astfel de lucruri. Dar nu acesta era motivul pentru care Anna nu mai putea asista la ororile la care cea care juca rolul Legalului o supunea pe cea din rolul Surplusului. Motivul real era că începuse să-şi piardă apetitul pentru provocarea durerii; nu se mai simţea bine să privească cum altcineva era schingiuit sau să chinuiască ea însăşi vreun Surplus; nu o mai încântau brutalitatea şi lipsa de sensibilitate. Pe vremuri, ţipetele stridente de plăcere, când Surplusul ales era

obiectul unei pedepse noi şi oribile, o făcuseră să se simtă îmbărbătată şi uşurată, pentru că, indiferent ce orori o aşteptau în viaţă, nu aveau să fie niciodată la fel de îngrozitoare, nu avea să fie niciodată strivită aşa cum „Legalul" îşi strivea seara sclava. Însă Anna începuse de la o vreme să-şi dea seama că ororile care o aşteptau în viaţă nu constau din bătăi sau umilinţe. Ea însăşi era o oroare. Un Surplus. Un nedorit. O povară. Mai bine moartea. Şi nici o durere, nici o lipsă de sensibilitate nu puteau să schimbe acest adevăr, să-l facă mai suportabil.

În seara aceea, când Anna ieşi din Baia Fetelor Numărul 2, jocul era în plină desfăşurare, cu Sheila ca Surplus şi Tania stăpâna ei. Vederea lor îi făcu imediat stomacul să se strângă de anxietate. Tania era cu un an mai mică decât Anna şi cu un an mai mare decât Sheila. Se afla la Grange Hall aproape de la naştere şi era o fată înaltă, cu oase mari, cu păr şaten întunecat şi ochi şi mai întunecaţi. O domina pe Sheila, care era atât de slabă, încât părea că o palã de vânt ar putea să o doboare în orice clipă.

Părul Sheilei era arămiu-deschis, la fel şi pistruii care îi acopereau pielea delicată, aproape albăstruie. Acestea, combinate cu statura ei fragilă şi ochii albaştri apoşi, făceau din ea o ţintă uşoară pentru bătăi şi insulte; iar fermitatea ei de oţel şi refuzul de a accepta pretenţiile celor ce o tiranizau făceau ca umilirea ei să fie şi mai atractivă pentru bătăuşi. Situaţia se schimbase în urmă cu câteva luni, când Anna începuse să o protejeze, mai ales pentru că Sheila se ţinea în permanenţă după ea, ceea ce făcea din bătăliile ei, bătăliile Annei. Până atunci Sheila fusese practic ţinta fiecărei bătăuşe de la Grange Hall.

Când Anna trecu pe lângă fete îşi întoarse privirea, refuzând diversele invitaţii de a asista la distracţie şi încercând să se convingă că jocul nu avea legătură cu ea. Dar când

ajunse în dreptul patului ei, auzi ţipetele şi batjocurile venind din partea cealaltă a dormitorului. Involuntar, îşi întoarse privirea. Apoi se încruntă. Spre surpriza ei, Sheila nu se afla pe pardoseală cu faţa în jos şi cu piciorul Taniei pe ceafă, sau într-o postură şi mai umilitoare. Pur şi simplu stătea lângă patul Taniei, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi trupul tremurând, în timp ce dădea din cap.

Anna îşi mută privirea, dar gălăgia făcută de Surpluşii spectatori deveni asurzitoare, şi până la urmă Anna întoarse iar ochii. Sheila stătea în continuare în faţa Taniei, având acum semne roşii pe obraji, fără îndoială urma unor palme. Alte urme de violenţă nu se vedeau pe trupul ei.

Muşcându-şi buzele, se îndreptă spre grupul de Surpluşi. Tania o domina pe Sheila, sfredelind-o cu ochii şi repetând întruna cu voce joasă:

– Spune! Spune! Spune!

La care Sheila dădea mai departe din cap, cu pumnii ei mici încleştaţi.

Anna le privi câteva secunde.

– E timpul să mergeţi la culcare, zise ea. Opriţi jocul, acum!

Câteva dintre fetele Surpluşi se întoarseră spre ea cu o privire ciudată în ochi, iar Tania, fără a-şi lua ochii de la Sheila, scutură din cap.

– N-a făcut încă ceea ce i-am poruncit să facă. Jocul nu se poate opri, până nu se va supune.

Ochii Annei se întoarseră spre Sheila.

– Haide, Sheila, o îndemnă ea, fă ce ţi s-a spus, apoi ne ducem la culcare.

– Nu. N-am s-o fac.

Vocea Sheilei era calmă şi joasă, dar fermă, şi Anna îşi simţi stomacul strângându-i-se. Nu aveai voie să spui nu. Aceasta era regula. Trebuia să faci ce îţi cerea Legalul; asta

era tot. Nimeni nu spusese vreodată nu. De ce trebuia Sheila să fie atât de nesupusă?

– Sheila, e doar un joc. Trebuie să faci ce ţi s-a poruncit, zise Anna simţind tensiunea din jur, în timp ce celelalte priveau fix şi pline de surescitare scena care se desfăşura în faţa lor.

– Nu vreau, răspunse Sheila simplu. Nu vreau.

Anna se uită la Tania.

– Ce i-ai spus să facă? întrebă ea. Pentru că dacă i-ai cerut să iasă din dormitor, sau să-i spună ceva doamnei Pincent, ştii bine că aşa ceva nu e permis.

Tania zâmbi rece.

– Nu i-am cerut decât să spună ceva, atât. Şi nu vrea s-o facă. Aşa că deocamdată, jocul nu se poate termina. Ai înţeles?

– Să spună ceva? întrebă nesigură Anna. Asta e tot? Se uită la Sheila. Haide, Sheila, spune! Indiferent ce. Sheila dădu din cap. Faţa ei era albă de furie sau de frică – Anna nu-şi dădea seama care dintre ele. Ce i-ai cerut să spună? o întrebă apoi pe Tania.

– I-am cerut să spună că-şi urăşte părinţii. Că părinţii ei sunt nişte lepădături de infractori şi că merită să moară, afirmă Tania triumfătoare.

– N-am să spun asta niciodată, rosti Sheila încet. Nu-mi pasă ce-mi faci, n-am să spun.

– Trebuie să spui, zise Tania furioasă. Sunt stăpâna ta. Trebuie să faci ceea ce-ţi poruncesc eu, altfel va trebui să te batem, toate. Şi dacă tot n-ai să vrei să spui, atunci am să-i spun doamnei Pincent că nu-ţi cunoşti locul.

În timp ce Anna o privea pe Sheila stând dreaptă şi curajoasă în faţa Taniei, cu micul ei spate înţepenit şi pleoapele grele de lacrimi, descoperi că se gândeşte la Peter şi la vorbele lui

care îi răsunau în minte: „Părinţii tăi te iubesc, Anna Covey. Te iubesc".

Încercă să se adune.

– Sheila, trebuie să spui, rosti ea hotărâtă. La urma urmei, acesta e adevărul.

Ochii Sheilei se îngustară, şi fata scutură cu mândrie din cap.

– Nu-i adevărat, zise ea cu voce scăzută. Şi n-am să spun.

Tania devenise roşie la faţă.

– Îmi subminează autoritatea, zise ea orgolioasă. Eu sunt stăpâna ei. Trebuie să facă tot ce-i cer.

– Nu eşti stăpâna mea, răspunse brusc Sheila. Eu n-am stăpâni. Nu sunt un Surplus. Părinţii mei mă iubesc. Eu sunt un Legal şi te urăsc. Pe toate vă urăsc.

Tania o privi fix cu gura căscată, apoi îşi trase mâna spre spate şi o plesni iar puternic peste faţă. După care o trânti pe pardoseală şi începu să dea în ea cu picioarele.

– Nu aşa îi vorbeşti stăpânei tale! strigă ea. Ai să înveţi să ai respect! Eşti Surplus, Sheila. Ai auzit? Eşti o lepădătură. Nu meriţi să respiri acelaşi aer cu mine. Nu meriţi să te afli în aceeaşi cameră cu mine. Eşti o lepădătură, Sheila, n-ai nici o valoare. Tania privi în jur cu ochii strălucind. Voi toate sunteţi lipsite de valoare! continuă ea furioasă. Toate sunteţi nişte lepădături! Toate!

Charlotte, o fată scurtă şi îndesată, care dormea în singurul pat de lângă al Annei, începu să înainteze spre ele cu paşi hotărâţi.

– Dacă cineva e o lepădătură, tu eşti aceea, zise ea încrucişându-şi braţele şi privind-o pe Tania ameninţătoare. Nici nu eşti în stare să găteşti ca lumea. Eşti o lepădătură nefolositoare şi nimeni nu va dori vreodată să te angajeze. N-o să sfârşeşti bine, ascultă ce-ţi spun!

– Pot să gătesc, ripostă Tania, care, îndreptându-se în toată înălţimea ei şi luându-şi ochii de la Sheila, o privi pe Charlotte. Şi pot să cos mai bine decât tine. Pe *tine* nu va dori nimeni să te angajeze, deoarece eşti prea urâtă pentru a te ţine cineva într-o casă frumoasă. Nimeni nu va voi să se uite la tine toată ziua, chiar dacă vei fi o gospodină talentată şi supusă. Tot urâtă rămâi.

Anna îşi plecă privirea şi o văzu pe Sheila târându-se departe de Tania, înfiorată de durere, dar cu figura tot sfidătoare. Charlotte nu renunţă. Se aruncă asupra Taniei şi, apucând-o de păr, o trânti la pământ.

– Surplus prăpădit şi... nefolositor, scuipă ea cuvintele plesnind-o pe Tania peste faţă.

Aceasta se răsuci într-o parte şi reuşi să-i dea un picior lui Charlotte, care căzu, ţipând de durere. Dar, înainte ca Tania să poată să se ridice, Sheila apăru de nicăieri şi se aruncă asupra ei bombardând-o cu pumnii ei mici.

– Încetaţi! ţipă Anna. Jocul s-a terminat. E ora de culcare.

– Nu vreau să mă culc, zise Charlotte privind-o pe Anna drept în ochi. N-am chef!

Ochii Annei se îngustară.

– Surplus Charlotte, cunoaşte-ţi locul, mormăi ea. Am spus că e ora de culcare, aşa că vei face ce spun eu.

Tania o dădu pe Sheila deoparte şi se ridică.

– Şi ce se întâmplă dacă n-o să te ascultăm? întrebă ea provocatoare. Ce urmează?

– Vei fi pedepsită, zise Anna feroce. Sunt Prefect.

– „Sunt Prefect!“ o ironiză Tania şi vreo doi Surpluşi râseră. Ei bine, şi Prefecţii trebuie să înveţe care le este locul, continuă ea uitându-se la ceilalţi Surpluşi pentru a primi sprijin moral. Poate că e timpul să joci şi tu jocul, Anna. Poate că e timpul să încetezi să mai fi aşa măreaţă şi să-ţi aminteşti cine eşti. Ce eşti? Doar un Surplus, ca şi noi celelalte.

Anna o privi fix.

– Ştiu că sunt Surplus, zise ea furioasă. Îmi cunosc locul. Cred că tu eşti cea care nu şi-l cunoaşte.

– Nu, serios? Ei bine, poate că ai dreptate. Poate că locul meu nu e în acest dormitor, rosti Tania cu ochii strălucitori. Poate că locul meu e în alt dormitor. Sau pe coridor. Sau Afară. Poate că locul meu e în altă parte. Şi atunci?

O privi fix pe Anna o clipă, apoi îşi aruncă capul pe spate şi se îndreptă spre uşă deschizând-o şi făcându-le celorlalte semn să i se alăture. Charlotte o urmă cu prudenţă, dar pe Sheila Anna o trase înapoi.

– Tu rămâi aici! ordonă ea. Stai exact unde eşti.

Ieşi pe coridor, pentru a supraveghea scena. Tania şi Charlotte mergeau de-a lungul coridorului bătând la uşile dormitoarelor şi strigând:

– Cunoaşte-ţi locul, Surplusule. Cunoaşte-ţi locul!

Una sau două uşi se deschiseră şi câteva fete îşi iţiră capul nervoase; fură imediat trase pe coridor de Charlotte sau de Tania.

Anna izbi în uşa dormitorului pentru a le atrage atenţia.

– Vă duceţi imediat înapoi, strigă ea, la culcare! Acum!

Tania o privi şi râse.

– Sau ce, Surplus Anna? Sau ce ne vei face? Vei alerga la doamna Pincent?

– Sau am să te bat chiar eu, zise Anna îndârjită. Eşti un Surplus, Tania, şi trebuie să te comporţi ca un Surplus, să te supui regulilor şi să faci ce ţi se spune. Nu ai dreptul să exişti, Surplus Tania, şi dacă nu te comporţi în mod corespunzător, atunci...

– Atunci ce? întrebă Tania.

Avea ochii larg deschişi şi părea înnebunită de surescitare.

– Atunci vei fi trimisă la Solitudine!

Pe coridor se lăsă tăcerea, iar figura Taniei se albi. Doamna Pincent apăruse în faţa lor.

– Şi vei fi bătută, continuă doamna Pincent, îndreptându-se spre Anna cu o faţă impasibilă. Anna, am auzit că te-ai oferit să o baţi pe Tania. Ţi-aş fi foarte îndatorată! Anna o privi pe doamna Pincent nesigură. Nu fusese niciodată pusă să bată un Surplus. Se presupunea că Surpluşii nu aveau voie să ridice mâna la nimeni, în afară de regulile impuse de joc. Acum! adăugă doamna Pincent apăsat. În felul acesta, fiecare poate să vadă ce i se întâmplă unui Surplus care-şi închipuie că e mai presus de reguli, care-şi închipuie că poate să facă ce-i place, să o insulte pe Mama Natură şi să subapre-cieze omenirea, în generozitatea ei de a-i permite să trăiască. Anna se îndreptă ezitând spre Tania, care o privi sfidătoare. Loveşte-o! ordonă doamna Pincent, care acum se îndrepta la rândul ei spre ea. Fă-o să-şi recunoască Păcatele. Ajut-o să înveţe din greşeli şi să înţeleagă ce înseamnă să fii Surplus. Fă-o să vadă că nu e dorită, că e o povară; că fiecare pas făcut pe aceste coridoare e un pas furat. Fă-o să vadă că e lipsită de valoare, că, dacă moare, nu-i pasă nimănui, că de fapt lumea va fi mai bună dacă ea nu va mai abuza de ospitalitatea ei. Fă-o să înţeleagă toate astea, Anna!

Vocea doamnei Pincent era joasă şi ameninţătoare, şi Anna descoperi că tremură. „Tania trebuie să înţeleagă, îşi spuse ea. Tania trebuie să înveţe, de dragul ei însăşi. De dragul nostru, al tuturor."

Încet, îşi trase mâna în spate, pentru a o plesni peste faţă. Tania o privi o clipă, apoi ochii i se îndreptară spre doamna Pincent şi din nou la ea. Şi îi zâmbi, un zâmbet ironic, plin de ură şi de dispreţ.

Anna îi susţinu privirea preţ de o secundă şi-şi trase din nou mâna. Frustrarea şi furia clocoteau în ea şi ar fi vrut să-şi lase turbarea să izbucnească, dar nu putea s-o facă. Indiferent

cât de mult voia ca Tania să-şi cunoască locul, nu putea să o lovească. Şi înţelegerea acestui fapt o îngrozi, mai ales când un nou zâmbet ironic se aşternu pe chipul Taniei.

– Hai, loveşte-mă, şuieră ea. Dă-i drumul. Sau nu eşti atât de dură pe cât te crezi, Surplus Anna?

Anna o privi fix, incapabilă să se mişte.

– Mulţumesc, Anna, rosti până la urmă doamna Pincent. Surplus Tania va sta restul nopţii la Solitudine, ca şi Surplus Charlotte, după ce vor trece prin biroul meu. Voi celelalte veţi sări peste micul dejun de mâine şi va trebui să îndepliniţi treburi menajere suplimentare, în fiecare seară din această săptămână.

Imediat, privirea insolentă din ochii Taniei fu înlocuită de teamă, şi Anna privi tăcută când ea şi Charlotte fură duse de acolo, iar coridorul se goli rapid.

– Duceţi-vă şi spălaţi-vă pe dinţi, după care vreau ca toate luminile să fie stinse, zise ea trecând pe pilot automat, în timp ce se îndrepta spre dormitorul ei, încercând să-şi dea seama de ce se simţea atât de prost, încercând să afle de ce nu fusese în stare să o pedepsească pe Tania. Surpluşii au nevoie de dinţi buni, continuă ea făcându-se ecoul cuvintelor spuse de doamna Pincent de nenumărate ori. Nimeni nu va suporta costurile tratamentului stomatologic al unui Surplus.

Apoi se îndreptă agale spre Sheila, care stătea pe patul ei strângându-şi genunchii la piept.

– Du-te şi spală-te pe dinţi, Surplus Sheila, rosti Anna categorică. Apoi se uită în jur la celelalte spectatoare. Şi să nu mai aud de nici un joc, până n-am să spun eu. A înţeles toată lumea? Toţi de aici suntem Surpluşi, şi poate că avem nevoie să ni se amintească asta timp de câteva zile.

Fetele ridicară din umeri şi dădură din cap îndreptându-se în şir indian spre băi, pentru a se spăla pe dinţi. Anna le

urmă şi în curând descoperi că Sheila se afla la bazinul de lângă ea.

– Ştii Anna, eu nu sunt Surplus, şopti Sheila aproape fără glas, tresărind de durere în timp ce obrajii i se mişcau. Şi într-o zi îşi vor da seama şi voi fi liberă. Şi când se va întâmpla asta, am să o iau pe Surplus Tania menajeră şi am să o pedepsesc în fiecare zi. Şi te voi lua şi pe tine menajeră, Anna, dar pe tine n-am să te pedepsesc. În afară de cazul în care ai s-o meriţi.

Şi cu privirea aţintită înainte, Sheila apucă periuţa şi începu să se spele pe dinţi.

CAPITOLUL 8

A doua zi, Tania şi Charlotte reveniră de la Solitudine, la timp pentru cursurile de dimineaţă. Nici una nu-şi băgă în seamă colegele. Urme roşii edificatoare erau evidente pe obrajii şi pe mâinile lor, şi Anna bănui că mai existau şi altele ascunse pe sub salopete. Ochii lor păstrau urmele unei nopţi nedormite – umbre negre şi pleoape umflate.

Anna, care se simţea la fel de obosită, fără a mai menţiona foamea ce o chinuia pentru că nu primiseră micul dejun, nu se putu opri să nu observe că Peter lipsea de la ore – o înfuriase cu aluziile lui referitoare la părinţii ei, mai tare decât îşi dăduse seama. N-ar fi fost surprinsă să afle că şi el îşi petrecuse noaptea la Solitudine, pentru cine ştie ce vină. De fapt, se cam aşteptase să-l vadă venind odată cu Charlotte şi cu Tania.

Dar Peter nu-şi făcu apariţia până la terminarea orei.

După ce toată lumea remarcase apariţia Taniei şi a lui Charlotte, istoria jocului din seara aceea răspândindu-se repede la cursuri, Surpluşii începură să şuşotească în legătură cu absenţa lui Peter, făcându-şi semne unul altuia şi uitându-se cu subînţeles la pupitrul gol de lângă Anna, unde stătea el

de obicei. Ea era însă prea mândră pentru a se implica în flecărelile lor. În schimb, privea hotărâtă drept înainte, încercând să-şi ignore bolboroseala din stomac şi ascultând-o cu atenţie pe doamna Dawson, care explica doct cum trebuie Surpluşii să stăpânească Invizibilitatea – abilitatea de a fi în permanenţă la îndemnă, fără să le fie simţită prezenţa. „Bine că nu e Peter aici, să o contrazică“, îi trecu prin cap. Doamna Dawson avea întotdeauna un aer dur, şi Peter nu rata niciodată ocazia de a se purta urât la acest curs, fiind pedepsit de fiecare dată.

Dacă doamna Pincent era mai minionă, doamna Dawson era o femeie masivă – înaltă cam de 1,88 metri şi cu straturi de carne care se bălăbăneau când se mişca. Părul, deşi adunat în coc, ca şi al doamnei Pincent, reuşea mereu să se desfacă, ceea ce însemna că trebuia în permanenţă să şi-l dea la o parte de pe faţă.

Annei îi plăcea doamna Dawson şi era hotărâtă să fie conştiincioasă la ora ei. Cursul pe care îl preda ea – bunele maniere – era foarte important pentru Surpluşi. Doamna Pincent spunea că Legalii considerau bunele maniere una dintre cele mai atractive abilităţi ale Surpluşilor, masculi sau femele.

– Trebuie să te porţi ca şi cum n-ai exista, spunea doamna Dawson răspicat. Când te ocupi de treburile menajere, trebuie să te confunzi cu decorul, dar când e nevoie de tine, trebuie imediat să apari. E o mare iscusinţă, pe care o veţi învăţa exersând...

Anna dădu cu seriozitate din cap şi se imagină în casa doamnei Sharpe, apărând din umbră când aceasta avea nevoie de ea, şi confundându-se cu decorul când nu era necesară. Surplusul perfect. Un adevărat Bun Preţios.

– Şi cum puteţi să faceţi în aşa fel ca prezenţa voastră să nu fie simţită? Tania?

Anna îşi îngădui o privire rapidă spre Tania, care se uita drept înainte.

– Ținând ochii plecați, răspunse Tania cu o voce ușor tremurândă, care nu mai păstra nimic din obrăznicia din seara trecută.

– Și altceva? mai întrebă doamna Dawson.

– Un Surplus nu are voie să vorbească sau să-și exprime părerile, continuă Tania liniștită. Nu are voie să gândească, să citească sau să facă ceva ce l-ar putea distrage de la treabă.

– Foarte adevărat, zise doamna Dawson privind-o gânditoare. Dar tu ce spui, Charlotte? Ai ceva de adăugat?

Charlotte, care avea un ochi vânăt și o expresie înfrântă, își mușcă buzele.

– Un Surplus trebuie să anticipeze nevoile Legalilor, rosti ea ezitantă. Să se gândească în permanență la ce ar putea să aibă ei nevoie, sau să dorească...

Doamna Dawson dădu afirmativ din cap.

– Adevărat, Charlotte. Să vă gândiți tot timpul ce ar putea să dorească Legalii. Dar ce spui de lucrurile pe care ai putea să le dorești tu, Charlotte? Despre astea ce spui?

Charlotte lăsă privirea în jos.

– Noi suntem Surpluși, rosti hotărâtă. Noi nu dorim nimic. Nu avem dreptul la dorințe. Existăm pentru a servi.

– Buuun... zise doamna Dawson în final. Hai să vedem cum vom face asta practic. Vreau să traversați camera prin fața mea, unul după altul. În liniște, așa încât eu să nu aud absolut nimic. Anna, pornește tu.

Surplușii se adunară într-un colț al camerei, și Anna lunecă de-a curmezișul pardoselii, cât de silențios putu, urmată de Sheila și de Tania, toate primind de la doamna Dawson aprobări din cap. Următorul Surplus, Harry, își începu traseul ridicând picioarele și încruntându-se de încordare. Harry era un băiat înalt, cu părul creț, cu picioare mari și o statură aproape scheletică. Sosise la Grange Hall în același an cu Anna, dar avea mai multe în comun cu Surplușii care

sosiseră când erau mai în vârstă – era tăcut, adesea distrat şi nu era bun de nimic, după cât putea să-şi dea seama Anna.

– Te aud, îl repezi doamna Dawson. Treci înapoi şi porneşte din nou!

Roşind uşor, Harry se întoarse în colţul camerei şi porni din nou, privindu-şi intens picioarele mari, în timp ce încerca să le facă să nu scoată nici un zgomot.

– Nu! strigă doamna Dawson, după ce făcuse doar doi paşi. Băiat neîndemânatic! Repetă.

Harry se retrase la loc şi îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte, după care păşi din nou, de data aceasta încercând să meargă în vârful picioarelor şi privind-o agitat pe doamna Dawson. Cam la jumătatea drumului, aceasta deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Ochii lui Harry se măriră anticipând o nouă admonestare şi astfel îşi pierdu echilibrul, apucându-se de o bancă, pe care o trase după el în timp ce cădea.

Doamna Dawson se ridică în picioare.

– Sus! scoase ea un ţipăt strident. În picioare, Surplus nefolositor! Harry se ridică scuzându-se exagerat, dar doamna Dawson fu surdă la cuvintele lui. Îi trase mâinile în faţă, i le puse pe un scaun şi apoi apucă băţul pe care întotdeauna îl aducea cu ea, lovindu-l pe Harry peste degete. Neîndemânaticule! ţipă ea. Ai să înveţi să nu mai fii stângaci! Acum, repetă!

Alb la faţă de durere şi din cauza şocului, Harry se înapoie la locul unde camarazii lui Surpluşi îşi aşteptau rândul. Unul dintre degete era îndoit în mod nefiresc, iar el părea dezorientat când începu să traverseze camera pentru a treia oară. Nu făcu decât un sfert din drum că se poticni din nou, aşteptând inevitabila pedeapsă, cu tot trupul chircit de frică.

Doamna Dawson îl privi cu dezgust.

– În seara asta nu primeşti cina şi vei exersa traversarea camerei toată noaptea, stabili ea. Şi dacă, înainte de micul

dejun, nu vei putea să o faci în linişte, nu vei primi nici un fel de mâncare mâine şi vei repeta exerciţiile şi noaptea următoare, până vei putea să le execuţi corect. Ai înţeles?

Harry dădu din cap şi se îndreptă clătinându-se spre locul unde se aflau Anna, Sheila şi Tania. Privea fix în pământ pipăindu-şi mâna însângerată, când veni rândul Surplusului Charlie.

– Te-a bătut pentru că Surplus Peter nu e aici, îi şopti Charlie lui Harry câteva minute mai târziu, după ce traversase cu succes camera. Apoi o privi semnificativ pe Anna. Peter va plăti pentru asta! adăugă el.

Anna se uită la el, apoi privi în altă parte. Nu-i păsa. Nu-şi dorea decât să fie un Bun Preţios. Şi era hotărâtă să nu-i pese de nimic altceva. Chiar dacă buza îi tremura uşor şi se simţea dintr-odată cuprinsă de frică şi de nesiguranţă, chiar dacă era aproape gata să cadă, era sigură că-şi va reveni. În general, aşa se întâmplau lucrurile la Grange Hall.

Avea grijă doamna Pincent de asta!

Restul zilei, Anna luă parte cu atâta conştiinciozitate la cursurile de pregătire şi la treburile casnice, încât doamna Pincent ar fi fost mândră. Lustrui pardoseala dormitorului şi apoi coridorul, pentru mai multă siguranţă. Se duse la Centrul Alimentar mai devreme, pentru a ajuta la pregătirea cinei şi nici nu clipi când i se încredinţă pregătirea cărnii. Ca Prefect, pregătirea cărnii era o treabă pe care avea dreptul să o delege unui Surplus mai tânăr. Era o muncă inferioară, îngreunată mult de faptul că unele cuţite de bucătărie erau atât de boante, încât de-abia zgâriau suprafaţa cărnii plină de zgârciuri, pe care o primeau o dată pe săptămână, rămăşiţe de la supermarketul local de unde îşi făceau Legalii cumpărăturile. Se apucă să scoată oasele şi să taie carnea şi tot timpul exersa invizibilitatea, ţinându-şi ochii plecaţi şi picioarele lejere. În timp ce lucra, îşi concentra atenţia doar asupra obligaţiei ei de moment, repetând Jurămintele de Seară:

Jur să slujesc şi datoria să-mi plătesc
În folosul unui Legal jur să muncesc.
Sunt un Surplus şi jur să-mi fie ruşine,
Naturii-Mamă recunoştinţă I se cuvine.
Jur să ascult, nu să vorbesc,
Dacă sunt slabă jur să mă-ntăresc.
Jur să muncesc peste putere
Să servesc Statul, dacă el o cere.

Jurămintele de Seară erau spuse în fiecare noapte înainte de culcare. Acestea le reaminteau Surpluşilor care le era locul în viaţă, după cum spunea doamna Pincent. Nu că Surpluşii ar fi putut avea vreun ţel, categoric nu; o astfel de idee ar fi însemnat că aveau un motiv pentru a exista, când de fapt nu aveau. Dar Jurămintele le dădeau Surpluşilor o certitudine despre ce trebuiau să facă în viaţă, despre cum trebuiau să răsplătească Mama Natură şi Statul, care aveau grijă de ei, în loc să-i azvârle înapoi de unde veniseră.

Anna nu reuşise niciodată să înţeleagă cum s-ar putea face asta; unde puteau fi azvârliţi? Dar n-o rugase niciodată pe doamna Pincent să-i explice, aştepta ziua când aceasta s-ar fi hotărât să-i arate.

Se încruntă şi se îndreptă spre vana cea mare, în care trebuia să pună carnea pregătită pentru a fi gătită.

Dar, făcând asta, simţi pe cineva în spatele ei. Întorcându-se brusc, văzu silueta Surplusului Charlie la doar câţiva zeci de centimetri de ea. Şi Surplus Charlie era Prefect, dar în timp ce Anna îşi exercita autoritatea prin cuvinte ferme, încredere în reguli şi mult discutata apropiere de doamna Pincent, autoritatea lui Charlie se baza mai ales pe dimensiunile lui. Nu era prea înalt pentru cei cincisprezece ani ai lui, dar compensa lipsa de înălţime prin volum, în parte datorită unei musculaturi naturale şi în parte pentru că obişnuia să-şi însuşească mâncarea celorlalţi băieţi de la masa lui,

care renunţau bucuroşi la pâinea sau la supa lor, deşi sufereau mereu de foame, deoarece, altfel, ceea ce ar fi urmat ar fi fost mult mai rău decât foamea. Charlie putea să chinuie un băiat până ce acesta îşi pierdea cu totul capul; putea să împartă pedepse atât de oribile, încât Solitudinea părea un repaus binevenit.

În acea zi avea faţa umflată; Anna observase asta şi în timpul orei de bune maniere, dar nu-i dăduse atenţie. În mod obişnuit, Surpluşii aveau contuzii şi răni – rezultatul pedepselor, al luptelor şi al jocurilor: nimeni nu întreba de ce un obraz era roşu, sau o mână înfăşurată într-un bandaj provizoriu şi, dacă rana nu era foarte serioasă, nu se cerea şi nici nu se dădea vreun tratament, niciodată. Doar în rare ocazii se trimitea după doctor. Se întâmplase doar de două ori, de când Anna se afla la Grange Hall: o dată pentru un băiat care-şi rupsese piciorul în mai multe locuri în timpul unui joc şi o dată când un Surplus nou-venit făcuse febră. Surpluşilor le era frică de boală. În lipsa medicamentelor pentru Longevitate, erau foarte vulnerabili, dar puţini recunoşteau că nu se simţeau bine, dacă semnele bolii nu erau evidente; doamna Pincent le dăduse de înţeles în repetate rânduri că boala era un semn de slăbiciune. Boala sugera că Mama Natură nu credea că vei fi vreodată Folositor şi voia să „te îndepărteze mai din vreme“.

Asta i se întâmplase şi noului Surplus. Făcuse febră şi, după câteva zile, a murit. „Gene proaste, i-a spus doamna Pincent Annei, câteva săptămâni mai târziu. S-a întâmplat ce trebuia să se întâmple.“

Anna îi aruncă o privire lui Charlie. Buzele îi erau însângerate şi ochiul stâng abia putea fi zărit, ascuns de obrazul care se umflase protector în jurul lui. „Ciudat, îşi zise Anna nervoasă, că Charlie arată mai ameninţător când e rănit.“

– Deci acum ştiu pe cine să acuz dacă nu e bine gătită carnea, zise Charlie sarcastic în timp ce Anna îşi îngusta ochii privindu-l.

– Ce vrei, Surplus Charlie? N-ar trebui să intri în bucătărie, zise ea străduindu-se cu greu să nu facă un pas înapoi. Se întoarse spre vană şi continuă să arunce carnea în ea, dar îi putea simţi ochii sfredelindu-i ceafa, şi asta o nelinişte.

– Micul tău prieten, zise el cu voce joasă. Unde e?

Anna se încruntă şi-l privi nesigură.

– Nu ştiu ce vrei să spui, rosti pe un ton neutru. Eu nu am prieteni, Charlie.

Acesta se apropie şi mai mult, astfel încât Anna putea să-i simtă respiraţia în ceafă.

– Surplus Peter, zise el rece. Unde e?

Anna se opri. Charlie dormea în dormitorul lui Peter. Dacă el nu ştia unde este, atunci cine?

Se întoarse prudentă.

– De ce vrei să ştii unde e Peter? întrebă ea.

Charlie zâmbi cu superioritate.

– Ştiam eu! Deci a alergat la tine, nu-i aşa? Dădu încet din cap. Ştii că acest Surplus e o pacoste, nu-i aşa, Anna? Ştii că merită tot ceea ce primeşte. Şi tu la fel.

Anna îşi încleştă mâna pe cuţitul pe care-l ţinea.

– Nu ştiu ce vrei să spui, rosti hotărâtă, impunându-şi să se uite în ochii lui Charlie, să-i arate că nu o intimidează.

„Nu mă poate ameninţa, îşi spuse. Eu sunt Prefect, nu un Surplus slab, pe care să-l bată el dacă are chef."

Charlie ridică din umeri.

– Chiar dacă a alergat la tine, nu mai contează. A primit ce merita. Trebuie să înveţe ce înseamnă respectul. Doamna Pincent pricepe, să ştii, Anna. Ea ştie că Peter primeşte ceea ce merită, aşa că nu e cazul să-i spui nimic. Crezi că tu eşti Surplusul ei favorit, dar nu-i aşa. În realitate, îi e milă de tine.

Anna simţi cum i se strânge stomacul de furie.

– Nimănui nu-i e milă de mine, Surplus Charlie, mormăi ea.

Charlie zâmbi superior şi se aplecă mai aproape de ea.

– Toată lumea te compătimeşte, Surplus Anna. Mai ales Peter, rosti el cu voce ameninţătoare. De ce crezi că încearcă să te protejeze? Pentru că îşi închipuie că eşti vrednică de milă, de asta.

Anna îl privi fix, cu ochii larg deschişi.

– Să mă protejeze? întrebă ea nesigură. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Despre asta vorbesc, mormăi Charlie desfăcându-şi salopeta şi dând la iveală o vânătaie verde-neagră, cât tot pieptul. E nebun. Şi totul din cauză că i-am spus că cel mai folositor lucru pe care l-ar putea face pentru tine ar fi să te suprime din nefericirea de a fi Surplus. Şi asta şi cred. Anna putea să-i simtă respiraţia pe frunte şi îşi scoase bărbia în afară, pentru a-i demonstra că nu era speriată. Indiferent unde e acum, continuă Charlie ameninţător, o să-l găsesc. L-am izbit cu picioarele în cap, deoarece asta a meritat, şi o s-o fac din nou. Îl voi ucide dacă va fi nevoie. Doamnei Pincent nu-i va păsa. Şi, n-ai grijă, voi face în aşa fel încât toul să pară un accident.

Înainte ca Anna să mai poată spune ceva, Charlie plecă evitând o Slujbaşă care venea să controleze activitatea Annei.

– Grăbeşte-te, strigă aceasta furioasă privind conţinutul vanei încă nefiert. Continuă-ţi treaba, Surplus leneş ce eşti!

– Da, răspunse Anna cu voce egală, în ciuda gândurilor care-i galopau prin minte. Îmi pare rău, o să fiu mai rapidă.

Adăugă apă fiartă şi un pachet din ceva prăfos pentru a îngroşa tocana, dar pe când amesteca în ea, Jurămintele de Seară îi zburară din minte. Toate gândurile ei se îndreptau spre Peter. El avea probleme, iar datoria ei era să-l avertizeze, să-l pună la curent cu planurile lui Charlie. Ştia că nu ar fi avut voie să se implice în aşa ceva, că asta însemna să încalce

toate regulile pe care le respectase şi le susţinuse cu atâta fervoare aproape toată viaţa. Dar ştia de asemenea că nu avea de ales. Peter era prietenul ei, indiferent cât de mult încerca s-o nege. Şi Anna, care nu-i permisese niciodată înainte inimii ei să se facă auzită, devenise acum, fără să vrea şi inevitabil, roaba acesteia.

La ora 1.00 noaptea, Anna stătea întinsă în pat, trează, gândindu-se ce avea de făcut, imaginându-şi cât de mult timp îi va lua să se ducă până la Solitudine, să vadă dacă Peter e acolo, ce riscuri erau să o trezească pe vreuna dintre fetele din dormitorul ei, sau şi mai rău, să fie prinsă umblând pe coridoare. Nu mai existau camere de supraveghere la Grange Hall – la început fuseseră instalate, dar întreţinerea lor era prea scumpă şi nu erau bani prevăzuţi pentru aşa ceva. Iar doamna Pincent n-avea nevoie de camere de supraveghere pentru a-i ţine pe Surpluşii de la Grange Hall noaptea în pat; prefera să se bazeze pe o bună şi demodată frică, prefera să patruleze ea personal coridoarele când nu putea să doarmă, ceea ce se întâmpla destul de des. Dacă Anna ar fi fost prinsă afară din camera ei ar fi fost bătută; dacă ar fi fost găsită îndreptându-se spre Solitudine, nici nu putea concepe o pedeapsă suficient de severă.

Prudentă, se ridică şi privi în jur dormitorul mic şi înghesuit, care servise odată drept birou Directorului Operaţiunilor din Departamentul Venituri şi Beneficii. Existau acolo zece paturi în total, cu foarte puţin spaţiu între ele, fiecare pat fiind format dintr-un cadru de fier şi o saltea subţire. În nouă dintre ele dormeau celelalte fete Surpluşi, cu părul răsfirat pe perne şi mâinile strânse pumn, situaţie ce se repeta în tot căminul, la toate celelalte dormitoare şi la toţi ceilalţi Surpluşi.

Încercând să nu se gândească prea mult la ceea ce făcea, Anna coborî uşor din pat şi, când picioarele îi atinseră pardoseala tare şi rece, se înfioră.

Încet, amintindu-şi exerciţiile de la orele de bune maniere, se strecură în tăcere din dormitor şi apoi de-a lungul coridorului. Grange Hall era ciudat de tăcut – chiar şi Micuţii păreau să fi adormit. O cuprinse un val de frică. Se simţea atât de expusă, atât de îngrozitor de vulnerabilă, singură în întuneric, cu degetele de la picioare chircite din cauza răcelii pardoselei. Cu cinci sute de Surpluşi şi treizeci de oameni din personal, arareori te simţeai singur la Grange Hall; dar ceea ce simţea acum era pe cât de terifiant, pe atât de emoţionant.

Strecurându-se pe uşi, în jos pe scări şi apoi de-a lungul coridorului rece, umed şi întunecos ce se întindea la subsolul clădirii, Anna se trezi în sfârşit aproape de celulele Solitudinii. Tremurând, îşi înconjură trupul cu braţele.

– Ar fi bine să meriţi ce fac eu acum, Surplus Peter, murmură ea făcând o cotitură.

Dar se opri brusc şi se lipi de perete. Acolo, în faţa uneia dintre celulele Solitudinii, se afla doamna Pincent împreună cu doi oameni, din care unul îl târa pe Peter prin uşa largă de metal, băgându-l în celulă.

Anna se încruntă, încercând să-şi imagineze ce se întâmpla. Era bolnav? De unde îl aduceau?

Îşi simţi inima bătând cu putere şi îşi reţinu respiraţia, iţindu-şi capul de după colţ, pentru a vedea ce se mai întâmplă. N-o văzuseră, era sigură de asta, dar dacă doamna Pincent şi cei doi oameni intenţionau să urce înapoi pe Scara 3, avea să fie prinsă ca într-o capcană. Nu exista nici un loc unde să se ascundă – pe coridorul cenuşiu şi dezolant nu se vedeau decât uşile încuiate ale încăperilor cu provizii şi nu exista nici o posibilitate de scăpare; iar ei se aflau doar la câţiva metri distanţă.

Însă, spre imensa ei uşurare, imediat ce oamenii îl băgară pe Peter înăuntru şi încuiară uşa, se întoarseră şi o urmară pe doamna Pincent pe coridor, în direcţia opusă.

– Primiţi banii sus, o auzi pe aceasta zicând pe când se depărtau. Şi dacă spuneţi cuiva un singur cuvânt despre cele întâmplate, Autorităţile vor afla micile voastre aventuri de pe piaţa neagră, aţi înţeles?

Anna îi auzi pe oameni mârâind un răspuns şi aşteptă până ce nu mai auzi paşii pe hol, apoi ieşi tiptil de după colţ îndreptându-se spre uşa celulei lui Peter.

– Peter, şopti ea. Peter, mă auzi? Sunt eu, Anna.

CAPITOLUL 9

Se scurseră cinci minute de chemări şoptite şi uşoare bătăi în uşa celulei, înainte ca Anna să primească un răspuns de la Peter şi chiar şi atunci nu era altceva decât un geamăt.

– Peter, tu eşti?

Câteva secunde nu se auzi nimic, apoi un hârşâit. Annei i se păru că Peter se apropia de uşă. Se simţi speriată, uşurată şi stânjenită în acelaşi timp.

– Anna?

Vocea lui era înăbuşită şi parcă adormită.

– Da. Am vrut... Am vrut doar să mă asigur că eşti bine. Nu ştiam unde eşti, şi Surplus Charlie... Am vrut doar să văd dacă eşti aici, rosti Anna cu greutate.

Tremura din tot corpul. Ar fi dorit să-i fi dat prin cap să-şi ia pătura cu ea.

– Anna. Eşti aici!

Anna se încruntă.

– Eşti bine? şopti ea. Vorbeşti ciudat. Te-a rănit atât de rău Charlie?

Îl auzi pe Peter căscând.

– Capul, spuse el apoi. Simt... Mi-au dat ceva. O injecţie. Mă simt ameţit. De cât timp sunt aici?

Anna se încruntă din nou.

– Nu ţi s-a făcut nici o injecţie, Peter. Surplus Charlie ţi-a dat cu picioarele în cap. Aşa mi-a spus. Dar de ce te afli la Solitudine? A dat doamna Pincent peste voi?

– Nu ştiu, răspunse Peter vag. Îmi amintesc lupta. Dar doamna Pincent m-a luat din pat şi m-a adus aici mai târziu, în timpul nopţii. Mi-au făcut o injecţie... Cât e ceasul?

Anna îşi privi încheietura mâinii.

– Unu şi jumătate, răspunse ea, şi tresări la gândul că-i mai rămăseseră doar câteva ore de somn. Ascultă, nu pot să mai rămân, adăugă repede. Trebuia doar să te avertizez în legătură cu Charlie. Vrea să te omoare, aşa mi-a spus. N-am ştiut unde te afli, aşa că...

– Cu Charlie mă descurc eu, rosti Peter cu o voce care începuse să sune mai normal. Dar, Anna, nu pleca! Nu încă. Mai stai de vorbă cu mine.

Anna îşi simţi faţa roşindu-se şi îşi muşcă buzele ruşinată. Pardoseala era îngheţată şi udă sub picioarele ei goale; totuşi, se aşeză.

– Nu trebuie să mă aperi, să ştii, zise ea cu greutate. Nu trebuie să-l provoci pe Surplus Charlie. Pot să am grijă de mine însămi. Ai destule necazuri şi aşa.

– Nu-mi pasă de necazuri, comentă Peter hotărât.

– Nu spune asta! rosti Anna agitată. Când vei ieşi de aici... Trebuie să înveţi cum să te porţi.

– Dacă voi ieşi, zise Peter întunecat.

Anna oftă.

– Sigur că vei ieşi, Peter. Trebuie doar să înveţi şi să-ţi înveţi lecţia, asta e tot.

– Ce fel de lecţie e asta? întrebă Peter cu voce iritată. Că nu trebuia să mă fi născut? Că nu trebuie să am nici o părere? Să nu-i spun lui Charlie că e un bătăuş şi un bădăran?

Anna deschise ochii mari.

– Aşa i-ai spus?

– Da, aşa. Şi atunci, el şi încă cinci s-au gândit să-mi folosească capul drept minge de fotbal. Presupun că de aceea sunt aici. Trebuie că după isprava asta s-a dus la doamna Pincent şi i-a spus că eu am început, sau ceva asemănător.

Anna se încruntă.

– Charlie nu mi-a zis că i-ar fi spus doamnei Pincent, afirmă ea. De fapt, nici nu ştia unde eşti.

– Vrei să spui că nu ştia unde sunt?

– Nici unul dintre noi nu ştia. Vreau să spun că eu nu eram sigură că eşti aici, jos. De aceea eu... vreau să spun...

– Ai venit să mă cauţi? Vocea lui era veselă, parcă o tachina, şi Anna se simţi iar roşind.

– Eu... Am vrut doar să ştiu unde eşti, spuse repede. Îşi drese glasul. Deci, ce s-a întâmplat? Când ai fost adus aici jos?

După o scurtă pauză, Peter începu să vorbească cu voce scăzută.

– Nu ştiu... Au venit după mine astă-noapte. Destul de târziu, pentru că dormeam. Şi doamna Pincent continua să-mi pună întrebări şi să mă lovească când nu-i răspundeam. Apoi am fost adus aici, după care m-au scos iar – tot în noaptea asta, presupun. Mi-a pus din nou întrebări, apoi omul acela a scos un ac şi nu-mi mai amintesc nimic, până când nu m-au readus aici.

Anna se încruntă. Peter nu părea să fi primit o pedeapsă obişnuită.

Din câte văzuse ea în timp, doamna Pincent avea o mulţime de metode de a le da Surpluşilor „o lecţie". Erau bătăile – de obicei cu o curea, uneori cu o riglă şi arareori cu mâinile goale; era reducerea raţiilor, de la hrana caldă până la toată mâncarea; luarea păturilor; totul în funcţie de

infracţiune; apoi exista munca suplimentară, adesea noaptea târziu; şi mai era Solitudinea.

– Ce fel de întrebări? se interesă ea. Te întreba de ce ai fost rău? Când face asta trebuie să spui: „Pentru că am fost prost şi n-am să mai fac niciodată."

– Nu, nu despre asta vorbea. Continua să mă întrebe ce anume ştiu. Cine sunt eu. De ce sunt aici. Voiau să ştie unde am locuit. Cred că voiau să le vorbesc despre părinţii tăi. Totuşi, n-am făcut-o. N-am spus absolut nimic. Sunt mult prea deştept pentru doamna Pincent a ta.

– Nu e doamna Pincent a mea, zise Anna în defensivă. Şi de ce ar fi vrut ea să ştie despre părinţii mei?

Anna rosti cu greu cuvintele; nu-i era uşor să spună „părinţii mei" şi mai ales să accepte faptul că „întâlnirea" lui Peter cu doamna Pincent avea vreo legătură cu ei.

Anna auzi ceva izbindu-se de perete.

– Da, părinţii tăi.

– Ce zgomot a fost ăsta? întrebă Anna. Şi de ce i-ar păsa ei de părinţii mei? De ce şi-a închipuit că i-ai cunoscut? Nu sunt decât nişte infractori...

– Nu sunt infractori. Părinţii tăi te iubesc, Anna. Şi fac parte din Mişcarea Subterană.

Anna auzi din nou izbitura.

– Şşşşt, Peter, ce e zgomotul ăsta? întrebă nervoasă. O să trezeşti pe cineva.

– Ne aflăm cu două etaje mai jos decât dormitoarele, Anna Covey. Nu voi trezi pe nimeni. Simt nevoia să mă izbesc cu capul de perete, pentru a mă trezi. Probabil că m-au drogat.

Anna scutură din cap în timp ce-i dădu răspunsul logic.

– Surpluşilor nu li se permite să ia droguri, zise ea imediat cu un ton autoritar. Toată lumea ştie asta. Scrie în Declaraţie. Şi încetează să-mi mai spui Anna Covey.

– E numele tău. Anna Covey. Eu cred că e un nume frumos. Şi nu-mi pasă dacă Surpluşilor li se permite să ia droguri sau nu – în mod cert mie mi-au injectat ceva. Se vede înţepătura pe braţ.

Neştiind ce să mai spună, Anna începu să-şi maseze unul din picioare, pe care le simţea acum ca pe nişte sloiuri de gheaţă, încercând să impulsioneze sângele să circule puţin mai bine.

– Trebuie să mă duc în pat, Peter, zise îngrijorată. Am vrut doar să mă asigur că eşti bine, şi se pare că eşti. Nu face vreo prostie. Doamna Pincent te va elibera în curând, ştiu că aşa va face. Aşteptă un răspuns, dar Peter rămase tăcut. Peter? Am spus că mă duc la culcare. Eu...

– Nu cred că mă va lăsa să ies, zise deodată Peter. A spus ceva despre suprimarea mea. Când veneam încoace, pe coridor. L-a întrebat pe unul dintre oameni dacă e calificat să suprime...

Anna scutură neîncrezătoare din cap.

– Nu fi prost, Peter, rosti fermă. Charlie e singurul care te-a ameninţat. Oricum, erai adormit când ai fost adus aici, pe coridor. Probabil că ai visat, asta e tot. Probabil că mâine vei ieşi de aici. Şi dacă nu ieşi, poate că am să vin din nou aici la noapte, să văd dacă eşti bine...

Regretă ce spusese imediat ce vorbele îi ieşiră din gură, dar înainte de a putea să le retragă, Peter spuse:

– Te rog, vino!

Vocea lui era aşa de tristă şi de vulnerabilă!

– Am să fac tot ce pot, promise ea. Dar nu trebuie să te mai baţi cu Charlie. Dacă ieşi. Vreau să spun... când vei ieşi.

– Mulţumesc Anna. Eşti... eşti cel mai bun prieten al meu.

Anna roşi.

– Şi tu eşti prietenul meu, rosti ea ezitând, cuvintele auzindu-se ciudat din gura ei.

– Atunci, ai să evadezi împreună cu mine?

Anna scutură din cap.

– Peter, nu fi ridicol! Nimeni nu evadează de aici. De ce nu te concentrezi doar asupra ieşirii de la Solitudine?

– De fapt sunt mai bine aici, zise Peter ursuz. Solitudinea e calea spre evadare. Făcu o pauză, apoi vorbi din nou, de data aceasta cu o voce mai animată. Anna, ascultă-mă, am văzut planurile de la Grange Hall şi există un tunel secret. Iese afară lângă sat. Aş putea să plec chiar acum dacă aş vrea – pot să văd grilajul după care e ascuns. Dar trebuie să vii şi tu cu mine. Trebuie să evadezi odată cu mine, Anna Covey!

Vocea lui Peter devenise din nou neclară, dar parcă se auzea mai de aproape şi Anna înţelese că probabil Peter se lipise de uşă, fiind la numai câţiva centimetri de ea. O clipă îşi imagină cum ar fi să părăsească Grange Hall împreună cu Peter, cum să-i lase pe doamna Pincent, pe Tania şi pe Charlie în urmă şi să simtă iarba sub picioare, într-un loc magic şi sigur. Dar, exact când astfel de gânduri îi treceau prin minte, îşi dădu seama că nu erau decât fantezie, una de-a dreptul periculoasă.

Odată, într-o după-amiază de iarnă, când Anna trebuia să cureţe cuptoarele mari din bucătărie, doamna Pincent o prinsese uitându-se pe furiş pe după un stor. Ningea şi întregul peisaj de afară era acoperit de un strat minunat de zăpadă, chiar şi zidul înalt şi cenuşiu care despărţea Grange Hall de Lumea de Afară, unde trăiau Legalii. Prin porţi, putea să-i vadă pe Slujbaşi şi pe Instructori plecând acasă, înfăşuraţi şi mai strâns în hainele lor. Se uită cu tristeţe după ei, gândindu-se ce minunat trebuia să fie să simţi vântul şi zăpada pe obraji. Surpluşilor nu li se permitea să iasă afară, dacă nu era absolut necesar. Doamna Pincent spunea că erau mai uşor de controlat înăuntru. Anna îşi apăsase nasul pe geamul rece, pentru a admira fulgii de nea învolburându-se,

fascinată în timp ce-i privea venind spre ea şi adunându-se în vârtej pe pervazul ferestrei, ţesând un voal alb splendid şi proaspăt, ce acoperea cenuşiul şi murdăria. Se întreba cum ar fi să atingă ceva atât de fermecător, să ţină fulgii în palmă şi să simtă cum se topeşte zăpada scurgându-se printre degete, când doamna Pincent o văzuse şi o smulsese furioasă de la geam.

– Zăpada nu cade pentru tine! strigase ea. Apoi o trăsese de păr spre biroul ei şi o trântise pe pardoseală, căutându-şi cureaua. Cum îndrăzneşti chiar şi să te uiţi la ea? Cum îndrăzneşti să petreci măcar o clipă din viaţa ta privind ceva minunat, când ar trebui să munceşti? Nimic bun din această lume nu există pentru tine, continuase să ţipe la Anna şi să o pălmuiască. Cunoaşte-ţi locul, Anna! Cunoaşte-ţi locul! Eşti un nimic şi nimic nu ţi se cuvine. Nu vei simţi niciodată zăpada în mâinile tale sau soarele pe pielea ta! Nu eşti dorită pe acest pământ şi cu cât mai repede accepţi asta, cu atât mai bine va fi pentru toţi.

– Accept, scâncise Anna în timp ce strângea din ochi de durere. Îmi pare rău, doamnă Pincent. Am cedat Tentaţiei. Nu se va mai întâmpla. Îmi cunosc locul. Nu am nici un loc. Sunt un nimic...

Alungând din minte amintirea, Anna privi din nou uşa de metal ce-l ţinea prizonier pe Peter.

– Nu vorbi de evadare, zise ea agitată. De ce nu poţi să accepţi situaţia? De ce nu poţi să fii doar prietenul meu, aici la Grange Hall?

– Pentru că nu avem destul timp, răspunse Peter cu vocea pierdută din nou. Nu avem o veşnicie, Anna. Nu ca ceilalţi. Trebuie să ieşim, înainte de a fi prea târziu.

Anna privea fix uşa rece de metal care o despărţea de Peter şi dădu în tăcere din cap. „Prea târziu pentru ce? ar

fi vrut să întrebe. Ce contează timpul, când oricum fiecare clipă e furată?"

Dar se ridică fără un cuvânt şi îşi apăsă mâna uşor pe uşă, înainte de a-şi determina picioarele îngheţate să o ducă în linişte înapoi, în dormitorul cenuşiu şi trist.

A doua zi, când Anna se trezi, vizita ei de noapte părea mai mult un vis, ca o viziune ireală care ar fi putut să i se fi întâmplat altcuiva. „Nimic nu se compară cu aerul îngheţat al dimineţii pe trupul tău şi cu faptul că ai doar cinci minute să te îmbraci şi să cobori la micul dejun, pentru a privi lucrurile în perspectivă", îşi spuse, în timp ce-şi punea salopeta şi şosetele trei sferturi. „Nimic nu se compară cu ameninţarea bătăii, ca să te determine să scapi de gândurile periculoase şi să le califici drept minciuni, aşa cum sunt de fapt." Se simţea vinovată, stânjenită şi plină de teamă că cineva ar fi putut să o vadă strecurându-se în toiul nopţii pe scări în jos, spre Solitudine. Nu-i venea să creadă cât de nesăbuită fusese, nu-i venea să creadă că de fapt îi spusese lui Peter că îl va vizita din nou, chiar în seara aceea.

În linişte, le scoase pe celelalte fete din dormitor, în şir indian ca de obicei, şi mai departe în jos spre Centrul Alimentar, pentru micul dejun. Când se apropiară de sală, la opri şi le inspectă repede ţinuta, spunându-i uneia să-şi tragă mai bine şosetele, alteia să-şi netezească părul. Apoi îşi opri privirea asupra salopetei Sheilei şi se încruntă.

Sheila nu fusese niciodată în concordanţă cu Grange Hall, nu fusese niciodată în stare să se adapteze vieţii instituţionalizate. În plus, nimic nu-i ieşea cum trebuie – strica orice atingea, indiferent dacă gătea sau curăţa, sau cosea. De fiecare dată avea o privire neajutorată, ca şi cum nu era în stare să înţeleagă cum de plăcinta era necoaptă, sau cusătura strâmbă, sau pardoseala acoperită în continuare cu pete de

grăsime. La început Anna încercase să o înveţe, făcând-o să repete treaba iar şi iar, până ce ieşea bine, dar mai târziu începuse să ia asupra ei totul, incapabilă să suporte expresia chinuită a Sheilei şi contuziile veşnic prezente.

Acum totuşi, Anna nu era dispusă să suporte neglijenţa Sheilei. Căuta un pretext pentru a-şi reafirma autoritatea asupra Surpluşilor din sarcina ei. Pe salopeta Sheilei un nasture atârna şi toată lumea ştia că salopetele trebuie să fie întotdeauna bine întreţinute.

– O să-ţi pierzi nasturele ăla, rosti ea aspru. Du-te şi coase-l. Nu poţi intra în Centrul Alimentar în halul ăsta!

– Îmi pare rău, Anna, n-am observat, zise liniştită Sheila. Zgârieturile de pe faţa ei erau de un roşu aprins, şi Anna putea cu greu să la privească. N-aş putea să mănânc mai întâi, şi să-l cos după aceea?

Anna îi întâlni privirea şi preţ de o secundă se gândi să fie de acord cu cererea Sheilei; micul dejun era cea mai consistentă masă a zilei, când vane mari cu terci de ovăz stăteau în capătul sălii, astfel încât fiecare putea să ia cel puţin două porţii. Sheila era şi-aşa slabă; o masă lipsă i-ar fi făcut obrajii şi mai scofâlciţi.

Apoi însă se cutremură. Îngustându-şi ochii, o privi pe Sheila.

– Coase-l acum! o repezi ea. Dacă pierzi micul dejun, e din vina ta. Nu vreau să-mi faci de râs dormitorul.

Sheila o privi fix şi, fără un cuvânt, urcă înapoi scările, lăsând-o pe Anna cu o senzaţie reconfortantă de control. „Ordinea e bună, îşi spuse fermă în timp ce se apropia de vanele cu terci. Regulile există pentru a fi respectate."

Dar, deşi îşi spunea cât de bine procedase, nu se simţea deloc bine. Punându-şi castronul pe masă, duse mâncarea la gură, dar descoperi că-i era imposibil să mănânce. Terciul

se simţea uscat ca rumeguşul şi, în cele din urmă, după ce aproape se sufocă la prima înghiţitură, Anna renunţă.

„Sunt obosită, hotărî ea. Asta e tot."

– Grăbeşte-te! Adu-ţi aminte că în dimineaţa aceasta trebuie să faci curat. Vreau Centrul Alimentar lună, înainte de a începe cursurile de pregătire.

Când Anna ridică privirea şi o văzu pe doamna Pincent dominând-o, dădu repede din cap.

– Da, Matroană a Casei, îmi amintesc. Mă apuc imediat. Puteţi avea încredere în mine, mai adăugă ea, fără să fie necesar, şi doamna Pincent ridică o sprânceană.

– Da? Ei bine, sper să pot, rosti ea încruntându-se uşor în timp ce trecu mai departe, cu pantofii ei solizi cu toc jos bocănind sonor pe pardoseala dură şi rece.

Anna ridică ochii şi o văzu pe Sheila stând nervoasă în uşă. Tocmai se auzise fluierul final, ceea ce însemna că nu mai avea voie să mănânce. Şi deodată Anna nu mai putu să suporte.

– Sheila, vino înăuntru, e rândul nostru să facem curăţenie, rosti tare privind atentă în jur, în timp ce Sheila dădea din cap supusă îndreptându-şi ochii pe furiş spre capătul sălii, unde vanele mari cu terci erau ridicate pentru a fi duse la bucătărie. Anna îşi luă castronul încă plin şi se îndreptă spre Sheila. Poftim, adăugă ea încet asigurându-se că nu le vedea nimeni. Mănâncă-l repede şi nu spune nimănui, bine?

Faţa Sheilei se lumină, şi luă recunoscătoare castronul în mâini.

– Mulţumesc Anna, zise ea cu voce mică şi blândă. Şi, îmi pare rău de nasture.

Anna dădu din cap şi plecă mai departe, întrebându-se dacă ea i-ar fi cerut scuze doamnei Pincent. „Să nu spui niciodată că-ţi pare rău, nici unui Surplus, îi repetase de nenumărate ori Matroana Casei, de când ea devenise Prefect. Regretele

implică un anumit nivel de înţelegere, de comportament, şi Surpluşii nu se bucură de astfel de lucruri. Surpluşii nu trebuie să întrebe de ce sau cum – ei nu fac decât ceea ce li se spune şi atâta tot. Uneori în acel moment făcea o pauză şi se încrunta uşor. Viaţa e foarte lipsită de complicaţii pentru un Surplus, zicea ea aproape melancolică. Nu ai absolut nimic la care să te gândeşti."

CAPITOLUL 10

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Anna se afla la Spălătorie, deoarece în ziua aceea trebuia să calce toate rufele pe care le primiseră de la familiile din localitate care nu aveau menajere. Venitul de la Grange Hall crescuse constant de-a lungul anilor, era întotdeauna mândră să sublinieze doamna Pincent. Acum spălau regulat rufele pentru aproximativ cincizeci de familii şi două hoteluri locale, iar acestea erau foarte mulţumite de munca Surpluşilor. Asta le spunea doamna Pincent tuturor, mai ales celor care reprezentau Autorităţile.

Annei îi plăcea să spele, deoarece putea astfel să admire cearşafurile fine şi îmbrăcămintea frumoasă pe care o purtau oamenii din sat – pulovere moi de lână, bluze subţiri din mătase şi rochii frumoase de bumbac, pe care uneori îi plăcea să-şi imagineze că le poartă, ca şi cum viaţa nu era altceva decât o vacanţă minunată. Totuşi, în acea zi nu era aşa. În acel moment nu voia decât să spele – să înlăture murdăria, să alunge slăbiciunea şi toate gândurile despre Peter şi despre întâlnirea lor din cursul nopţii. Se oferi chiar să spele lenjeria de corp, iar asta era considerată cea mai neplăcută treabă.

Lenjeria era aspră şi plină de sârme – denumite „oase“ – şi era greu de curăţat cum trebuie.

Anna nu putea să înţeleagă de ce ar dori cineva să îmbrace o lenjerie atât de lipsită de confort; cel puţin n-a înţeles până când n-a lucrat la doamna Sharpe.

– Din păcate, Longevitatea nu te vindecă de efectele gravităţii, i-a spus doamna Sharpe când Anna a fost prinsă uitându-se încruntată la ceva deosebit de neplăcut la vedere, despre care află apoi că se numea corset. Până ce nu vor găsi un medicament care să regenereze pielea şi trupul, a continuat doamna Sharpe, e nevoie să purtăm corsete pentru a arăta bine.

Atunci Anna a dat din cap, cu toate că nu ştia cu adevărat ce voia să spună doamna Sharpe, dar, câteva zile mai târziu, stăpâna ei a strigat-o din baie, pentru că avea nevoie de un prosop. Annei i s-ar fi tăiat răsuflarea când a intrat şi a văzut-o pe doamna Sharpe goală dacă n-ar fi fost toate antrenamentele acelea ce o deprinseseră să nu privească niciodată fix şi nici să nu aibă reacţii, să dea doar din cap şi, dacă era cazul, să facă un compliment.

Adevărul era că Anna nu văzuse niciodată un astfel de trup. Îmbrăcată, doamna Sharpe era aşa de drăguţă, cu o piele aurie, cu părul blond-deschis şi cu umbre albastre frumoase în jurul ochilor, dar trupul ei gol era aşa de... veştejit. A fost singurul cuvânt pe care l-a putut găsi Anna pentru a-l descrie. Pielea curgea nestingherită de pe formele ei, atârnându-i agăţată de carne, ca şi cum ar fi fost grea de apă sau ca şi cum şi-ar fi pierdut pur şi simplu voinţa de a mai rămâne pe schelet.

Anna îşi pironise privirea în pământ, dar doamna Sharpe o văzuse probabil cum se uita cu coada ochiului, pentru că i-a zâmbit cu tristeţe.

– Pur şi simplu nu pot să apelez la cuţit, zise ea ridicând uşor din umeri, în timp ce Anna roşea, furioasă că fusese prinsă trăgând cu ochiul. E ridicol, ştiu, când totul s-ar putea

rezolva dintr-o mişcare de bisturiu. Dar se întâmplă atât de des ca lucrurile să nu se desfăşoare cum trebuie pe masa de operaţie. Şi, deşi ştiu că voi trăi veşnic, sunt totuşi speriată de moarte. Nu e o prostie?

Înainte de a fi împachetate, domnişoara Humphries controla rufele, toate cearşafurile, bluzele şi prosoapele, deoarece doamna Pincent spunea că fiecare articol trebuie să fie perfect călcat înainte de a fi returnat posesorului.

În ultimele săptămâni, Anna se obişnuise să facă echipă la Spălătorie cu Peter, dar în ziua aceea domnişoara Humphries o pusese în echipă cu Sheila, ceea ce însemna că ea trebuia să facă aproape toată treaba, dacă voia să iasă totul bine. Se întreba cum va reuşi Sheila să facă faţă Afară, dacă se va dovedi vreodată suficient de Folositoare pentru a fi angajată. Anna alungă gândul din minte. „Sheila nu e responsabilitatea mea, îşi aminti apoi. Trebuie să-şi poarte singură de grijă."

În tăcere, se apucară să calce un cearşaf mare, împăturindu-l într-un dreptunghi perfect, bine netezit, aşa cum făceau întotdeauna. Apoi călcă altul, şi altul, apoi o cuvertură, apoi trei bluze şi o grămadă întreagă de lenjerie, până când toate lucrurile se transformară într-un teanc neted şi parfumat.

– Ei bine, nu-i aşa că arată frumos?

Anna ridică ochii şi o văzu pe Tania stând lângă Sheila, cu ochii la rufe. Îşi îngustă privirea drept avertisment şi Tania îşi netezi părul.

– E în ordine, zise aceasta zâmbind mieros. N-am chef de probleme. Dar Sheila, pariez că părinţii tăi ar fi mândri, nu crezi? Fiica lor, un Surplus murdar şi lipsit de valoare, învaţă să facă treburi menajere.

Sheila îşi îndreptă spatele furioasă gata să o înfrunte pe Tania, dar, chiar şi aşa, creştetul capului ei de-abia ajungea la nasul adversarei.

– Cel puţin părinţii mei n-au vrut să mă dea, şuieră Sheila. Eu sunt un Legal. Capturatorii m-au furat. Însă părinţii tăi nu te-au vrut, nu-i aşa, Tania? Te-au aruncat. Pun pariu că erai

un prunc urât cu spume. Cred că părinţii tăi n-au îndrăznit nici să se uite la tine. Nici eu nu pot.

Faţa Taniei se înroşise, şi Anna îşi îndreptă imediat spatele.

– Destul! rosti furioasă. Tania, vezi-ţi de treburile tale.

Domnişoara Humphries se îndrepta spre ele, şi Tania se întoarse în silă, trăgând-o pe Sheila de părul ei arămiu în timp ce se depărta şi făcând să-i apară acesteia în ochi lacrimi de durere.

– De ce i-ai vorbit aşa, Sheila? întrebă Anna clătinând din cap. Trebuie să înveţi să le ignori, altfel te vor necăji tot timpul.

Sheila zâmbi cu blândeţe.

– Nu-mi pasă că mă necăjesc, zise ea. Şi am spus doar adevărul. Părinţii Taniei au adus-o ei înşişi aici, nu-i aşa? N-a fost dorită de nimeni, din toată lumea asta mare. Nu ca pe noi, Anna. Părinţii noştri ne doresc. Asta ne face deosebite.

Anna o privi consternată, întrebându-se cum reuşea să deformeze cu atâta uşurinţă adevărul. Doamna Pincent spunea că părinţii care-şi abandonaseră Surpluşii erau demni de respect; însăşi Anna dorise întotdeauna ca părinţii ei să nu fi fost atât de egoişti şi să o ascundă în pod.

– Nici un Surplus nu e deosebit! şopti ea furioasă, privind în jur pentru a se asigura că nu le auzea nimeni. Sheila, nu rosti astfel de blasfemii!

Dar Sheila zâmbea misterios.

Nu-şi mai adresară nici un cuvânt până la plecare, când Sheila se întoarse conspirativ spre Anna.

– Uite, zise ea scoţând ceva din buzunar.

Era un obiect roz şi mătăsos, şi Annei i se tăie răsuflarea când îi recunoscu. Erau nişte pantalonaşi, dar nu de felul celor purtaţi de Surpluşi. Erau din mătase fină, şi Anna îşi aminti cum îi admirase în timp ce-i călca. Iar acum se aflau în buzunarul Sheilei.

– Pune-i înapoi, şuieră Anna. Pune-i înapoi, ori te spun domnişoarei Humphries. Ai să fii bătută, Sheila. Repede, înainte ca ea să-şi dea seama...

Dar Sheila dădu din cap sfidătoare.

– Eu sunt un Legal, nu Surplus. Am dreptul să port astfel de lucruri, Anna. Şi-mi plac. Nu vreau să-i dau înapoi.

Anna scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Sheila, rosti fermă. Pune-i înapoi chiar acum!

– Dar ce, numai ţie ţi se permite să ai secrete?

Anna o privi fix, ezitând.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Despre ce vorbeşti?

Sheila zâmbi.

– M-am trezit azi-noapte, Anna, şi nu erai în pat. Unde ai fost?

Anna simţi cum faţa i se goleşte de sânge.

– Probabil că ţi-ai imaginat, zise hotărâtă. Cred că ai visat.

Sheila ridică din umeri.

– Poate că tu visezi acum, Anna. Poate că n-am nimic în buzunar.

Anna o privi, dar înainte să apuce să mai spună ceva, domnişoara Humphries ajunse la ele şi le inspectă cu grijă munca. Anna deschise gura pentru a-i aduce la cunoştinţă infracţiunea Sheilei, dar îşi dădu seama că nu putea face asta. O privi fix pe Sheila, în timp ce broboane de transpiraţie i se iviră pe frunte.

– Bun. Aţi făcut treabă bună. Acum puteţi pleca.

Anna o privi nesigură.

– Putem... putem pleca? întrebă ea ezitând.

Domnişoara Humphries se încruntă.

– Da, Anna, poţi pleca.

Sheila o trăgea de mânecă, însă Anna parcă încremenise, convinsă că dacă se va mişca, însăşi Mama Natură o va doborî la pământ.

– Haide, Anna, zise Sheila schiţând un zâmbet. O să întârziem la cină.

– Da, ai dreptate, răspunse vag Anna, aruncându-i domnişoarei Humphries o privire, pentru a se asigura că nu era doar o păcăleală, că aceasta nu va începe să râdă de ele pentru că-şi închipuiseră că puteau pleca după ce comiseseră o asemenea infracţiune.

Anna se temea că domnişoara Humphries avea să ia un băţ şi să le lovească peste mâini, pentru că fuseseră nişte hoaţe mici şi murdare. Primise o astfel de lecţie de la doamna Pincent, cu ani în urmă, când îşi însuşise un măr găsit în bucătărie pe când făcea curăţenie.

Dar nu era o păcăleală. Domnişoara Humphries cerceta acum treaba făcută de următoarea pereche şi nimeni nu se mai uită la ele când ieşiră din cameră.

În timp ce-şi croiau drumul spre Centrul Alimentar pentru cină, Sheila nici măcar nu părea îngrijorată sau supărată de ce făcuse, pe când Anna era îngrijorată cât pentru amândouă. Pe când îşi înghesuia pe furiş în buzunar un corn şi o bucată de brânză pentru Peter, se întreba dacă nu cumva era pe cale să alunece din ce în ce mai jos, spre iad. Se întreba dacă nu cumva doamna Pincent avea dreptate în privinţa Surpluşilor când susţinea că aceştia sunt răi din naştere, programaţi genetic să sugă omenirea ca nişte lipitori şi să-i aducă prejudicii. Şi chiar în acea clipă lângă ea apăru un Surplus Mijlociu.

– Doamna Pincent vrea să te vadă în biroul ei, în seara asta, la 8.00, zise el aproape pe nerăsuflate.

Anna îl privi aspru, cu inima zvâcnindu-i cu putere în piept.

– A spus de ce?

Băiatul Surplus ridică din umeri şi dădu din cap. Nu era surprinzător; la urma urmei, Surpluşii nu aveau nevoie de motive, doar de directive. Oricum, Anna îşi dădea seama de ce fusese chemată. Doamna Pincent ştia. Doamna Pincent ştia tot.

Exact la ora 8 seara, Anna bătu la uşa doamnei Pincent şi, când auzi răspunsul, intră. Respiră adânc pentru a-şi

linişti zvârcolirile stomacului şi pentru a încerca să ascundă vina pe care o purtase cu ea toată ziua. Intră şi se îndreptă spre biroul doamnei Pincent, unde rămase în picioare tăcută, aşteptând ca aceasta să vorbească.

Biroul acela reprezenta pentru Anna o mulţime de lucruri – un confesional, o cameră de tortură, chiar o închisoare – dar era o încăpere pe care o cunoştea, o cameră pe care o simţea familiară şi, în mod ciudat, reconfortantă. Doamna Pincent fusese întotdeauna promptă când era vorba de pedepse, dar după aceea întotdeauna îi explica motivul. În timp ce Anna stătea lungită pe pardoseală, sau acoperindu-şi faţa cu mâinile, doamna Pincent zâmbea şi îi împărtăşea speranţa ca pedeapsa să o transforme pe Anna într-un Surplus mai bun, să o ajute să înţeleagă cine e. Şi Anna dădea din cap şi reflecta adânc la ce făcuse, pentru a se asigura că nu va mai repeta niciodată acea greşeală.

– Anna, i se adresă în cele din urmă doamna Pincent uitându-se la ea cu ochi pătrunzători, ochi pe care Anna îi cunoştea şi de care îi fusese frică încă de când ajunsese la Grange Hall. Vorbeşte-mi despre Peter!

Anna ridică privirea alarmată şi imediat o coborî din nou, cu respect. În buzunar, pâinea şi brânza sustrase de la Centrul Alimentar păreau că o ard.

– Despre Peter? întrebă ea ezitând.

Apoi înghiţi în sec nervoasă, încercând să-şi formuleze cuvintele în minte, să-şi imagineze cum ar trebui să explice vizita ei la Solitudine.

– Vreau să ştiu ce ţi-a spus. Vreau să ştiu de unde vine şi de ce e aici, zise doamna Pincent cu voce egală.

– De ce e aici? întrebă Anna nervoasă. Era o întrebare încuietoare? Pentru că e un Surplus. Pentru că a fost găsit de Capturatori. Pentru că...

– Asta ştiu, o întrerupse doamna Pincent dispreţuitoare. Ce vreau eu să ştiu este *de ce* a fost găsit. De ce acum? Şi mai vreau să ştiu ce ţi-a spus ţie, de când e aici. Anna privi în

pământ îngrijorată. Oare doamna Pincent ştia că Peter voia să o ia de-acolo? Anna, continuă doamna Pincent cu vocea deodată blândă şi prietenoasă. Spune-mi tot ce ştii. E spre binele lui, fii sigură.

Anna ridică repede ochii şi o văzu pe doamna Pincent privind-o cu bunăvoinţă.

– El... Anna îşi drese glasul. El... începu din nou, apoi se opri.

– El, ce? întrebă doamna Pincent, articulaţiile albindu-i-se vizibil în timp ce-şi încleşta pumnii pe birou. Ce?

Anna înghiţi în sec disperată. Nu putea să-i spună. Pentru prima oară în viaţa ei, nu putea să-i spună doamnei Pincent ceea ce voia să ştie.

– Mi-a spus că a fost prins în Essex, rosti până la urmă. A spus că părinţii lui i-au vorbit despre Declaraţie şi că el s-a săturat să stea mereu ascuns.

Inima îi bubuia în piept, dar reuşi într-un fel să salveze aparenţele, înfigându-şi unghiile în palmele devenite fierbinţi şi umede.

– Ce altceva a mai spus? scuipă cuvintele doamna Pincent. Sigur ţi-a mai spus şi altceva!

Anna dădu din cap şi simţi cum se scufundă adânc, parcă în nisipuri mişcătoare.

– I se pare greu să stea aici, răspunse ea. Îi e greu să înveţe regulile. Am încercat să-l învăţ. M-am străduit... Doamna Pincent dădu scurt din cap. A făcut ceva rău? Anna roşi punând întrebarea. Întrebările directe erau o încălcare a disciplinei, mai ales cele puse doamnei Pincent. Vreau să spun, oare a fost trimis la Solitudine? continuă repede. Am crezut că acolo e...

Îşi putea simţi pieptul strângându-se de frică în timp ce vorbea – frică, nu pentru ea, ci pentru adevăr. În caz că avea să se întâmple ceva rău. În caz că Peter nu reuşea să evadeze.

Dar, în loc să strige la ea că e insolentă, sau să-i spună că Peter merită să putrezească la Solitudine, doamna Pincent se încruntă, apoi se ridică în picioare.

– Peter are nevoie de ceva timp pentru a reflecta care-i este rolul în lume, zise ea gânditoare. Anna dădu afirmativ din cap şi o privi ocolind biroul ei mare de mahon şi oprindu-se în faţa lui, lumina de deasupra capului creându-i un fel de halou prăfuit. Poate ţi se pare greu de înţeles, Anna, deoarece tu eşti un Surplus aşa de bun şi de conştiincios, continuă ea strângându-şi braţele cu putere în jurul trupului şi arătând „aproape fragilă", după cum se trezi Anna că gândeşte. Statura subţire a doamnei Pincent şi palmele cuprinzându-i coatele dădeau deodată impresia unei femei nesigure pe ea, în locul imaginii de matroană agresivă cu care era obişnuită Anna, iar acest lucru o intimida şi pe ea. Tu îţi înţelegi locul în lume, tu înţelegi datoria pe care o ai faţă de Mama Natură, adăugă doamna Pincent. Dar Peter nu se crede Surplus. El se crede mai bun de atât, ca şi cum ar avea dreptul la un loc pe lumea asta. Doamna Pincent făcu o pauză şi Anna observă sclipirea familiară şi veninoasă din ochii ei. Întorcându-se la scaun, doamna Pincent izbi cu pumnul în birou. Peter e un pericol pentru ceilalţi Surpluşi, e un pericol pe acest pământ! reluă ea cu vocea devenită aspră. De aceea e la Solitudine. Nu voi mai permite nimănui să rostească numele acestui băiat, până ce nu-i voi scoate gărgăunii din cap. Până când nu sunt sigură că mi-am îndeplinit misiunea şi că înţelege care e adevărul, nu pot să risc să-l las să vă molipsească şi pe voi, ceilalţi. E un Surplus, Anna. Şi are norocul că i s-a dat şansa să ispăşească Păcatele Părinţilor lui. Dar are nevoie să înveţe asta. Chiar în cel mai crud mod, dacă e nevoie. Făcu o scurtă pauză, apoi dădu din cap. Asta e tot, Anna. Întoarce-te la treburile tale. Anna dădu la rândul ei din cap în tăcere şi se întoarse să plece. Aaa, Anna? o rechemă doamna Pincent. Se opri. Înţeleg că de la Spălătorie a dispărut o piesă în timpul

orei de antrenament de azi. Află cine a furat-o şi trimite-l la mine. Îl vreau pe vinovat până mâine seară.

Anna îşi muşcă buzele.

– Da, doamnă Pincent.

Şi părăsi biroul închizând uşa, dar, în loc să se întoarcă în dormitorul ei, se rezemă de peretele de lângă uşă, uşurată că scăpase pe moment de pedeapsă, dar copleşită de gândul la ce urma să se întâmple.

Inspiră adânc şi, în timp ce o auzi pe doamna Pincent începând să vorbească – probabil la telefon –, scutură din cap şi se întoarse să plece spre dormitor. Dar chiar atunci o auzi rostindu-i numele şi ridică ochii surprinsă. Doamna Pincent nu putea să o strige, deoarece nu avea cum să ştie că mai e încă lângă biroul ei. Curioasă, Anna se apropie mai mult de uşă.

– Da, Anna! Prefectul. Nu, n-a putut să-mi spună nici un nenorocit de lucru. Proasta asta nu e în stare să gândească cu mintea ei, a fost aşa de bine îndoctrinată! Presupun că ar trebui să fiu răsplătită pentru asta... Ritmul inimii Annei se accelera. Ascultă, nu mai contează – ceea ce contează într-adevăr este că eu vreau să scap de el, scuipă cuvintele doamna Pincent. Am crezut că am putea să căpătăm ceva informaţii folositoare de la el, dar n-a mers. Nu-l mai vreau aici... Nu, nu pot să-l trimit în altă parte. Autorităţile par să vadă în el un experiment folositor – să vadă cum un Promiţător nou poate să se descurce într-un cămin de Surpluşi. Dar nu vreau ca acest cămin *al meu* să fie folosit drept laborator de experienţe. Ei bine, oricum, nu de felul acesta. Nu, am nevoie de ajutorul tău... Da, exact. Şi trebuie să pară ceva natural. Poate un atac de cord provocat de stres. Dacă micul erou moare de o boală de Neoptant, Autorităţile n-ar putea să ne acuze, nu-i aşa? Interveni o pauză, şi ochii Annei se deschiseră mari de frică, când pricepu în sfârşit despre ce vorbea doamna Pincent. Câteva clipe mai târziu, Matroana Casei reîncepu să vorbească. Da, ştiu... Îmi dau

seama. Nu la noapte? Atunci când? Mâine? rosti mohorâtă. Cum adică ai treabă? Tu pentru mine lucrezi, aminteşte-ţi! Bine, atunci, dar va trebui să fie dimineaţa devreme, cam pe la 4... Da, vin să te iau.

Picioarele i se păreau Annei grele ca plumbul, când încercă să se îndepărteze de uşă. Inima îi bătea violent şi avea impresia că e gata să leşine, pete negre începând să-i joace în faţa ochilor. „Trebuie să existe o explicaţie, îşi spuse disperată. Doamna Pincent n-ar spune niciodată aşa ceva. N-ar trebui. N-ar putea."

Dar adevărul era că tocmai asta făcuse. Anna auzise cu urechile ei. I se puse un nod în gât şi făcu tot ce putu să se abţină. Doamna Pincent voia să scape de Peter. Doamna Pincent voia să-l omoare!

Închise ochii o clipă, încercând să se gândească la ceva care să-i confirme că interpretase greşit cele spuse de doamna Pincent; ceva care să o asigure că e totul bine; ştia însă că e zadarnic.

Şi cel mai rău, înţelese Anna, spre ruşinea ei, deoarece în mod cert nimic nu putea să fie mai rău decât faptul că doamna Pincent voia să-l omoare pe Peter, cel mai rău o răniseră cuvintele pe care doamna Pincent le folosise pentru a o descrie pe ea şi care îi pătrunseseră ca un cuţit în inimă. Folosise cuvântul „îndoctrinat" ca pe o otravă, ca şi cum era ceva rău – ca şi cum faptul că era un Surplus bun, un Bun Preţios, cum se străduise Anna să fie atâţia ani, era ceva ce doamna Pincent dispreţuia.

Înainte, Anna nu ştiuse niciodată ce înseamnă ura, dar acum acest sentiment îi cuprinse tot trupul ca un cancer, umplând-o de o emoţie violentă necunoscută, pe care nu ştia nici să şi-o manifeste, nici să şi-o stăpânească. Simţind cum i se învârteşte capul, Anna se trezi îndreptându-se spre dormitorul ei. Apoi, zăpăcită, schimbă direcţia şi îşi croi drumul spre Scara 2. Urcă la început încet, până când începu să alerge, urmărită de privirile Surpluşilor Mijlocii, care se dădeau

la o parte din calea ei, pentru ca cel mai înspăimântător dintre Prefecţi să nu observe că o privesc, şi fără să zărească faţa îngustă a Sheilei, care o urmărea din umbră.

„Doamna Pincent nu poate scăpa nepedepsită, îşi repeta întruna Anna, în timp ce fugea. Nu se poate să-i meargă!"

Anna, proasta care nu raţiona cu mintea ei, era hotărâtă să se asigure că aşa se va întâmpla, chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe l-ar fi făcut.

CAPITOLUL 11

5 martie 2140

Doamna Pincent e diabolică. Peter avea dreptate – doamna Pincent e cel mai rău Legal care a existat vreodată. O urăsc. O urăsc cum nu mi-aş fi închipuit vreodată că aş putea să urăsc pe cineva. O urăsc atât de mult, încât nu ştiu ce să mă fac. Vrea să-l omoare pe Peter, iar eu nu l-am crezut. Trebuie să evadeze, să plece cât mai departe de aici.

Nici eu nu cred că aş mai vrea să rămân. Dar unde să mă duc? Nu pot să fug cu Peter.

Pur şi simplu nu pot.

Aş putea oare?

La ora 9.00, după ce se spălă bine pe faţă cu apă rece, aşa încât ochii ei înroşiţi de plâns se asortau acum cu nuanţa obrajilor, Anna părăsi Baia Fetelor Numărul 2. Când ieşi pe coridor, îi ignoră intenţionat pe Surpluşii care se adunaseră

în faţa uşii, atraşi de hohotele de plâns înăbuşite dinăuntru, şi-şi croi drumul înapoi în dormitor. Pe când intra, observă că toate fetele erau aşezate pe două paturi, strângându-se unele într-altele. Dar când o văzură săriră în sus, chiar şi Tania, şi începură să facă ceea ce se presupunea că trebuiau să facă – adică să măture pardoseala şi să şteargă pervazurile ferestrelor, înainte de soneria de culcare şi de ultimul control al zilei. Anna, care de obicei îşi lătra ordinele sau le cerea să facă linişte, de-abia ridică privirea. Ce mai conta dacă făceau sau nu curat? Cui îi păsa dacă dormitorul era murdar? Tot aşa se simţea şi ea – murdară şi manipulată.

– Anna? Anna, te simţi bine?

Anna n-o observase pe Sheila strecurându-se spre patul ei, şi tresări uşor.

Pentru o clipă îi întâlni privirea.

– Mă simt bine, răspunse brusc, încercând să alunge emoţia din vocea ei. Mi-a intrat ceva în ochi, asta e tot.

Sheila dădu din cap.

– Am crezut că ai uitat de Serviciul de Control, zise ea privind-o pe Anna curioasă.

Anna tresări. Uitase cu desăvârşire. Serviciul de Control implica mersul prin dormitoare, după soneria de seară, pentru a se asigura că toate luminile erau stinse şi că toţi Surpluşii erau în pat. Mijlociii trebuiau să fie în pat între orele 21.00 şi 22.00, în funcţie de vârstă, iar Promiţătorii trebuiau să se culce până la ora 23.00. După ora 23.00, nici un zgomot nu trebuia să se mai audă în Grange Hall – cu excepţia celor venite dinspre ultimul etaj, evident Micuţii încă nu înţelegeau ordinele şi nici nu respectau ora de culcare. „Nu sunt aici de suficient timp pentru a fi deja îndoctrinaţi", gândi Anna cu amărăciune.

– Nu, n-am uitat, rosti ea repede cu voce pierită. Sigur că nu am uitat. Şi sunt foarte bine. Ceea ce nu pot spune despre pervazurile alea – se vede de aici praful de pe ele.

Sheila dădu din cap supusă şi se duse să şteargă praful. Anna respiră adânc şi se ridică de pe pat. "Întotdeauna e treabă de făcut, îşi spuse ea. Şi întotdeauna poţi fi sigur că Anna îşi va face treaba."

Nu considerase niciodată Serviciul de Control deosebit de dificil. Unii dintre Promiţători erau lipsiţi de autoritate şi nu reuşeau să le insufle celorlalţi Surpluşi suficientă teamă cât să-i determine să stingă luminile şi să facă linişte, dar nu Anna. Ceilalţi Surpluşi ştiau cât de importantă era pentru ea funcţia de Prefect, ştiau că făcea orice pentru a-i disciplina, când era necesar, şi mai ştiau şi că nu se puteau eschiva de la nimic, când era ea de serviciu. Ochii ei de vultur observau tot – jucăriile introduse ilicit de către Slujbaşi pentru Micuţii lor favoriţi, conversaţiile şoptite, vizitele târzii la baie – şi mulţi spuneau că era mai apropiată de doamna Pincent decât oricare dintre Surpluşi.

În noaptea aceea însă, dacă unul dintre ei s-ar fi uitat suficient de atent, ar fi observat la ea un fel de apatie; ar fi observat că ochii îi erau ezitanţi, nu concentraţi, iar vocea avea o urmă de dezinteres. Totuşi, Anna intră în fiecare dormitor şi aplică legea, sunând din clopoţel şi mustrându-i pe Surpluşii care nu erau încă în pat, dar fără pic de energie şi fără prea mari insistenţe. Dacă cineva nu i se supunea sau o provoca, ridica din umeri şi pleca mai departe, în loc să-l pedepsească fără milă. Anna îşi pierduse motivaţia de a face un Control temeinic. Şi ce dacă erau încălcate regulile? Şi ce dacă nu era linişte deplină în dormitoare? De ce ar fi fost?

Dar, spre norocul ei, nici unul dintre Surpluşi nu o studie atent şi toţi se supuseră, ca de obicei. În loc să fie în pat, mai multe fete stăteau lungite pe pardoseală, dar era un lucru normal şi acceptat. Când Surpluşii-femele erau la ciclu, trebuiau să-şi înfăşoare o pânză roşie în jurul gâtului, pentru a face cunoscut tuturor că nu erau curate, că trupurile le erau murdare, etalându-şi astfel perioada de fertilitate ca pe ceva ruşinos şi rău. De fiecare dată când un Surplus-femelă ajungea la

pubertate şi descoperea prima picătură de sânge pe ceva, poate chiar pe pantalonaşi, era trimisă la doamna Pincent, care-i spunea că nu mai era o victimă a existenţei de Surplus, ci un potenţial criminal; că trupul ei era de-acum duşmanul Mamei Natură şi că durerea pe care o resimţea în fiecare lună era impusă de Natură, pentru a-i aminti de Păcate. Iar fetele care îndrăzneau să-şi murdărească cearşafurile cu cea mai mică pată de sânge erau bătute şi frecate cu peria de sârmă. Astfel se spălau de Păcate şi îşi priveau trupurile ca pe nişte duşmani demni de dispreţ. Puţine scăpaseră de această pedeapsă şi foarte multe fete preferau să doarmă pe pardoseala tare şi rece în acele zile, pentru a fi sigure că cearşafurile le rămâneau nepătate. Doamna Pincent încuraja această practică, deoarece pardoseala era mai uşor de curăţat decât cearşafurile, şi câteva nopţi petrecute fără somn pe pardoseala rece şi tare nu erau nimic în comparaţie cu povara trupurilor lor murdare, pe care trebuia să o suporte omenirea.

La ora 23.00, toată lumea se afla în pat, ca de obicei, şi în Grange Hall se lăsase liniştea, aşa că Anna se strecură în patul ei, aşteptând ca toţi ceilalţi să adoarmă.

Totuşi, somnul era ultimul lucru la care se gândea. În ciuda epuizării, se simţea în alertă şi la ora 1.00 noaptea, când fu sigură că toţi Instructorii şi doamna Pincent se culcaseră, se ridică şi privi în jur. Prin storurile subţiri putea să vadă că afară bătea vântul, silind copacii să se aplece, şi parcă executau un dans macabru, cu ramurile ca nişte degete noduroase care îi făceau semne. Dar prin ferestrele cu trei rânduri de geamuri nici un sunet nu răzbătea până în dormitor. Singurul zgomot era respiraţia uşoară a celorlalte fete Promiţători, ce adormiseră repede.

Coborând din pat şi tremurând uşor de frig, Anna se înfăşură într-o pătură şi porni încet pe coridor.

În timp ce mergea pe culoarul atât de familiar şi totuşi atât de diferit acum, aşa târziu în noapte şi cu nimeni în jur, îşi dădu seama că aceasta era cea mai desăvârşită senzaţie

de libertate pe care o simţise vreodată la Grange Hall. Putea să fie frig şi întuneric, şi umbrele aruncate de razele subţiri ale lunii ce reuşeau să se strecoare prin găurile uşilor puteau să se mişte ameninţător de-a lungul coridorului, ea însă se simţea liberă, aşa singură cum era. Fusese hotărârea ei să coboare din pat, nu un ordin sau o îndatorire. Şi euforia pură de a face ceea ce voia ea însăşi, chiar dacă asta o ducea spre Solitudine, o făcea să se simtă plutind.

Tot înfricoşată era; ar fi fost o prostie să nu fie. Dar îşi dădea seama că o îngrozea mai tare faptul că era posibil să nu mai aibă niciodată ocazia de a umbla aşa pe holuri, fără să o vadă nimeni şi fără să dea socoteală nimănui.

De fapt era atât de preocupată de aceste gânduri, încât nu auzi zgomotul de paşi din spatele ei, până ce nu se află cam la jumătatea drumului. Încremeni, de-abia îndrăznind să mişte un muşchi.

Terorizată, se întoarse încet pentru a face faţă urmăritorului, mişcarea lentă contrastând puternic cu rapiditatea cu care gândurile i se perindau prin minte, în încercarea de a găsi scuzele pe care ar fi putut să le invoce, pentru că nu se afla în pat. Nu putea să doarmă. Avea nevoie de un pahar cu apă. Toate regulile acelea interzise, dar care păreau mult mai puţin grave decât adevărul. Trebuia să-şi continue cu orice preţ drumul spre Solitudine. De asta depindea viaţa lui Peter.

Dar când privi în urmă, nu văzu nimic. Confuză, se uită în jur; nu era nimeni. Oare sunetul paşilor urmărind-o tiptil fusese doar în imaginaţia ei? Nu, era imposibil. Dar tot atât de imposibilă era şi ideea că urmăritorul putea să dispară în eter.

Tulburată, Anna continuă să avanseze pe coridor, dar după câteva secunde paşii se auziră din nou. Se întoarse brusc şi, când văzu cine era, făcu ochii mari.

– Sheila? rosti nevenindu-i să creadă şi cuprinsă de uşurare când descoperi că nu era un Instructor. Sheila, ce faci aici?

Aceasta era atât de subţire şi de palidă, încât părea făcută din lumina razelor de lună ce pătrundeau pe coridor.

O privea înfricoşată pe Anna.

– Vreau să vin cu tine, zise ea timid, cu voce pierită. Oriunde mergi, vreau să vin şi eu.

Anna se uită la ea ezitând.

– Nu merg nicăieri, şopti răstit sperând să o intimideze. Du-te înapoi în pat.

– Te duci să-l găseşti pe Peter, zise Sheila uşor obraznică, şi Anna zări pe chipul ei o umbră de sfidare, care făcea ca trăsăturile să-i pară mai puternice. Ştiu că asta faci!

Inima Annei aproape că încetă să mai bată, dar reuşi totuşi să scuture din cap şi să pară surprinsă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse fermă. Du-te înapoi în pat.

– Dacă nu te duci să-l găseşti pe Peter, atunci unde te duci?

Anna o privi fix, apoi se apropie de ea şi îi puse mâinile pe umeri.

– Sheila, trebuie să te duci înapoi în pat chiar acum, ai auzit? Fiindcă, dacă n-o faci, o să mă asigur că mâine o să fii trimisă la Solitudine, ai înţeles? O privi fix în continuare îngustându-şi ochii. Ai înţeles? repetă ea.

Sheila dădu din cap amărâtă.

– Mă duc. Dar dacă tu şi Peter plecaţi undeva, trebuie să mă luaţi şi pe mine, zise ea cu vocea tremurând de emoţie. Te rog, Anna.

– În pat! ordonă Anna şi, vorbind, o zgâlţâi pe Sheila de umeri. Şi ai grijă să nu fii prinsă, şopti ea, după care se întoarse şi-şi continuă drumul, ascultând cum Sheila se întorcea deznădăjduită în dormitor.

Când în sfârşit ajunse îngheţată în apropierea Solitudinii, Peter era treaz. Imediat ce zgârie la uşă şi-i şopti numele, îl auzi sărind în picioare şi apropiindu-se.

– Anna! zise el cu o voce atât de emoţionată, încât ea simţi un val de fericire inundând-o. Nu cunoscuse niciodată pe cineva a cărui voce să o încânte atât de mult, pe nimeni

care să-i rostească numele cu o astfel de exaltare. Am ştiut că o să vii, continuă Peter. Pur şi simplu am ştiut.

Anna zâmbi şi-şi lipi mâinile de uşă.

– Peter, ai avut dreptate, şopti ea plină de elan, după ce reuşi să se adune. În legătură cu doamna Pincent. E... Vrea să scape de tine. Nu eşti în siguranţă aici. Trebuie să evadezi.

– Sigur că trebuie să evadez, rosti Peter imediat. Dar trebuie să vii şi tu cu mine.

Anna îşi muşcă buzele.

– Nu pot, rosti blând. Aparţin acestui loc. Nu sunt ca tine.

– Eşti exact ca mine, zise Peter cu vocea uşor sugrumată. Anna, tu nu aparţii acestui loc. Tu aparţii părinţilor tăi. Vino cu mine. *Trebuie* să vii cu mine!

– Nu-i cunosc pe părinţii mei, înghiţi ea în sec furioasă, în timp ce lacrimile începură să-i împăienjenească privirea. Cum pot să aparţin unor oameni pe care nu-i cunosc? Nici măcar nu am de unde să ştiu dacă ei mă vor înapoi...

– Te vor înapoi mai mult decât orice pe lume, spuse Peter cu vocea brusc tristă şi serioasă. Lasă-mă să-ţi povestesc despre ei, Anna. Părinţii tăi sunt nişte oameni foarte buni. M-au luat la ei şi... Făcu o pauză. Vor să te vadă, Anna, continuă Peter blând. Te iubesc mai mult decât orice.

– Nimeni nu mă iubeşte, zise Anna cu voce pierită. Nimeni. Sunt un Surplus.

– Nu, rosti Peter cu violenţă, nu eşti! Şi când vom evada, ai să-ţi dai şi tu seama. Vei vedea toate lucrurile minunate de pe lume şi vei înţelege că Grange Hall nu e ceva normal. Nu asta e lumea, Anna. E o greşeală. Totul aici e greşit. Anna nu scotea o vorbă. Ai camera ta, Anna. O cameră plină de jucării, reluă Peter. Şi aşa de multe cărţi de citit... Anna simţi o lacrimă înceţoşându-i privirea şi o şterse. Iar părinţii tăi cred că tu eşti cel mai minunat lucru din toată lumea asta mare. Au riscat totul ca să te aibă şi pentru a-ţi oferi tot ce-ţi doreşti.

Făcu o nouă pauză, apoi începu să-i povestească Annei totul despre ei, despre aceşti oameni care păreau că o vor

înapoi cu atâta disperare, despre viaţa care ar fi putut să fie a ei – care trebuia să fie a ei, sublinia el. Şi în timp ce vorbea, ea simţi cum gândurile o înălţau, ca şi cum toată durerea şi dezamăgirile zilei se evaporară. Înfăşurându-se în pătură, închise ochii şi îndrăzni să-şi imagineze lucrurile pe care el i le descria. Cu fiecare cuvânt, se simţea de parcă ar fi urcat pe un munte minunat alături de el; vedea locuri splendide şi, cu cât urcau mai sus, cu atât deveneau mai frumoase şi aerul mai proaspăt. La început îl urmă cu prudenţă, dar cu fiecare pas o cuprindea o spaimă din ce în ce mai mare. Frica de înălţime, frica de necunoscut, frica de a descoperi în vârf cât de minunat e totul. Dar şi frica de a sta pe vârful unei stânci povârnite unde nu va mai reuşi să se ţină şi va cădea.

„Oare e atât de rău să cazi? se întrebă ea. Cum o fi mai bine, să vezi vârful muntelui măcar o clipă, apoi să cazi, sau să nu-l vezi niciodată? Sau, aşa cum ar spune doamna Pincent – cu cât îndrăzneşti să te caţeri mai sus, cu atât mai tare te vei zdrobi de pământ?“

CAPITOLUL 12

6 martie 2140

O să plec de la Grange Hall.

Eu şi Peter vom fugi de la Solitudine printr-un tunel.

Are el un Plan.

Totuşi, nu se poate evada de la Gange Hall. Capturatorii vor veni după noi şi doamna Pincent, de asemenea. Dar trebuie să plecăm. Am auzit-o pe doamna Pincent spunând că vrea să scape de Peter. Iar despre mine a spus că sunt o proastă. Îndoctrinată.

O urăsc pe doamna Pincent. Am crezut că-mi place de ea. Am crezut că ştie tot ce e bine. Am crezut că face nişte lucruri oribile doar spre binele nostru. Dar nu e adevărat. E crudă, rea şi fără suflet. Eu nu sunt Folositoare, chiar dacă îmi spunea că sunt, chiar dacă făceam tot ce îmi spunea că trebuie să fac.

Totuşi, plecarea de la Grange Hall mă sperie. Nu ştiu nimic despre Lumea de Afară. Afară n-am să mai fiu Prefect. Nu voi apuca să mai fiu Bun Preţios. Nu ştiu ce voi fi Afară. Bănuiesc că doar un Ilegal.

Mi-ar plăcea să alerg cu Peter pe câmp, pe câmpul despre care mi-a vorbit, unde obişnuia el să alerge şi să strige. Sau mi-ar plăcea să merg în deşert – nimeni nu ne-ar căuta acolo şi ar fi cald mereu.

Dar Peter spune că trebuie să ne ducem la Londra. Zice că trebuie să mergem înapoi la părinţii mei. Locuiesc în Bloomsbury, într-o casă cu trei etaje. Casa doamnei Sharpe avea doar două etaje. Voi avea haine noi, aşa zice Peter. Şi Mişcarea Subterană ne va proteja şi ne va ascunde, astfel încât Capturatorii să nu ne poată găsi.

Peter spune că în Bloomsbury nu va trebui să frec şi să fac curat şi să fiu Supusă; că părinţii mei îmi vor preda literatura şi muzica şi că pot să mă alătur Mişcării Subterane.

Mie nu-mi plac subteranele. Solitudinea e în subteran. E întuneric, umed şi înfricoşător şi eşti lăsat acolo singur ore întregi, aşa încât ajungi să-ţi imaginezi tot felul de lucruri – cum ar fi zgomote asemănătoare cu nişte ţipete şi plânsete, şi zgomot de paşi în toiul nopţii, când toată lumea doarme şi holurile sunt pustii. Şi atunci te gândeşti că poate nu îţi joacă feste imaginaţia, că totul e real.

Drumul spre Lumea de Afară începe la Solitudine. Peter îl cunoaşte, deoarece înainte Grange Hall a fost clădire guvernamentală şi părinţii mei au obţinut planul subsolului de la un vecin care este „simpatizant al cauzei". Venirea lui Peter la Grange Hall a făcut parte din planul de a mă scoate Afară, zice el. La început nu l-am crezut – de ce ar intra cineva în atâtea belele pentru mine? Nici nu pot să-mi aduc aminte de părinţii mei. Dar Peter spune că ei îşi amintesc de mine.

Tunelul a fost construit în caz de atacuri teroriste. El conduce afară din sat, dincolo de camerele de supraveghere de la Grange Hall, aşa spune Peter.

Nu vreau să merg la Solitudine. Dacă n-o să mai pot ieşi de acolo? Dacă rămân acolo pentru totdeauna?

Totuşi, nu cred. Am încredere în Peter. El e prietenul meu.

O să evadăm mâine-noapte. În noaptea aceasta, vreau să spun. Presupun că acum e dimineaţă, deşi e încă întuneric. Ar trebui să fiu în pat, dar nu pot să dorm. Trebuie să fac ceva rău, aşa încât să fiu trimisă la Solitudine, apoi în toiul nopţii evadăm. Peter spune că tunelul e mascat în spatele unor gratii din zid. Le-a slăbit, zice el, aşa că totul e pregătit. Spune că doamna Pincent o să-şi dea cu pumnii în cap când îşi va da seama că l-a trimis exact în locul unde voia el să fie. O spune ca şi cum i-ar plăcea să fie la Solitudine, dar eu nu cred că e chiar aşa. S-ar putea să fie un tunel spre Afară, dar tot frig şi întuneric e acolo.

Peter e formidabil. Ştie tot, despre orice.

I-am spus ce am simţit la Grange Hall – frig şi singurătate. El spune că şi el s-a simţit la fel uneori. Chiar şi când era Afară. A locuit cu părinţii mei până ce a fost prins. Dar numai o scurtă perioadă – de când avea zece ani, spune el. Înainte a locuit cu „un fel de părinţi“. Unii cu totul altfel.

Peter a fost Adoptat, ceea ce înseamnă că nu a locuit niciodată cu părinţii lui adevăraţi. Nu ştie cine sunt. Părinţii îşi abandonează adesea pruncii Surpluşi, îi lasă undeva să moară, zice Peter. În felul acesta, ei nu mai intră la închisoare.

El spune că părinţii lui nu l-au vrut, că el a fost o Greşeală, aşa că l-au lăsat în faţa unei case, unde l-a găsit cineva din Mişcarea Subterană. Nu avea nimic la el decât un inel de aur numit sigiliu pus pe un lanţ şi prins în jurul gâtului; în interiorul inelului erau două litere: „AF“ – probabil iniţialele mamei sale sau ale tatălui său – iar pe el era gravată o floare. I-a fost luat când a fost prins. Capturatorii l-au găsit, deşi l-a ascuns în gură, şi i-au spus că Administratorii Centrali vor fi foarte interesaţi de el. I l-au dat unui

om în uniformă, care se afla acolo unde l-au dus, înainte de a-l aduce la Grange Hall. Şi omul a continuat să-i pună întrebări, spunându-i că are nevoie de mai multe informaţii, pentru dosar. Peter nu i-a spus nimic; i-a tot cerut înapoi inelul, însă omul nu i l-a mai dat. Peter spune că după ce vom scăpa se va duce să şi-l recupereze. Spune că, odată ce-l va avea, nu şi-l va mai scoate de la gât niciodată.

Oamenii care l-au luat când era copilaş şi toţi ceilalţi care au avut grijă de el după aceea ar fi putut să fie băgaţi la închisoare sau spânzuraţi pentru că au avut grijă de el. Totuşi au făcut-o, deoarece spuneau despre copii că sunt importanţi şi că „fiecare viaţă contează". Şi l-au făcut pe Peter să se simtă special şi iubit, cât a stat la ei.

Apoi, când el avea zece ani, oamenii care au avut grijă de el au fost arestaţi, dar Mişcarea Subterană l-a scos din casă înainte să fie găsit de Capturatori, şi părinţii mei au spus că o să-l ascundă ei şi o să-l îngrijească. El zice că aşa a aflat că părinţii mei erau cei mai buni şi mai minunaţi oameni, deoarece au „riscat totul" pentru el şi nici măcar nu era copilul lor. „Imaginează-ţi ce ar face pentru tine", mi-a mai spus el.

Nu pot să-mi imaginez nimic. Nu pot nici să-mi imaginez că am părinţi.

Peter spune că mă va duce pe câmpul unde putem alerga când vom fi Afară.

N-am văzut niciodată un câmp adevărat.

Îmi place totuşi cum sună.

Peter spune că merge şi în deşert cu mine, dacă vreau. Spune că am putea trăi acolo.

Spune că aparţinem unul altuia, deoarece el a fost născut cu o floare şi eu am fost născută cu un fluture şi că florile şi fluturii au nevoie unii de alţii pentru a supravieţui.

Cred că mi-ar plăcea să trăiesc în deşert cu Peter. Cred că mi-ar plăcea...

Anna se trezi tresărind şi îşi îndreptă spatele. Adormise în Baia Fetelor Numărul 2, pe pardoseală, cu capul pe frumosul ei jurnal din piele roz. Repede, se uită la ceas şi îi stătu inima când îşi dădu seama că era 5.30 dimineaţa – peste treizeci de minute trebuia să se declanşeze soneria care dădea scularea. Cum putuse să adoarmă? Dacă era descoperită acum, totul ar fi fost compromis.

Sau nu? Se gândi o clipă cu nasul încreţit de concentrare. Astăzi trebuia să facă ceva destul de rău, pentru a putea fi trimisă la Solitudine. Oare să fii prinsă jos din pat la orele 5.30 n-ar fi exact ceea ce trebuia? Dar imediat respinse ideea; să fie prinsă jos din pat era o treabă, dar să fie prinsă cu un jurnal în care descria clar planurile lor de evadare era o idee de-a dreptul prostească.

Nici n-ar fi trebuit să mai scrie în jurnal, dar nu se putuse abţine. Fusese şocată de ce-i povestise Peter şi scrisul o ajutase să-şi limpezească mintea. Şi făcuse ca totul să devină şi mai real. Acum, că scrisese tot, trebuie că era adevărat.

Repede, se ridică în picioare, puse jurnalul înapoi în ascunzătoare, în siguranţă, şi ieşi tiptil din baie strecurându-se de-a lungul coridorului, apoi intră în dormitor. Toată lumea dormea, observă ea uşurată, chiar şi Sheila, ale cărei uşoare sforăieli puteau fi auzite clar din colţul dormitorului.

Privind în jurul ei prudentă, Anna se strecură în pat. Închizând ochii, descoperi că încearcă să-şi imagineze cum ar fi Afară – deşi singurele imagini pe care putea să le evoce erau casa doamnei Sharpe. Totuşi, peste acestea se suprapunea ceea ce îi descrisese Peter. Dar chiar în timp ce îndrăznea să viseze la noua ei viaţă, îşi dădu seama ce neplăcut ar fi fost dacă până la urmă n-ar fi trăit-o cu adevărat.

Chiar dacă ieşeau, erau nişte fugari. Surpluşi care nu-şi cunoşteau locul. Mama Natură n-avea să o ierte niciodată.

Întinsă în pat şi înfăşurată în pătură, Anna tremura. Nu ştia prea bine dacă de frig, de frică, de emoţie sau de speranţă. Tot ce ştia, în timp ce se lăsa furată de somn, era că în acea zi viaţa ei urma să se schimbe. În acea zi, *totul* avea să se schimbe, fie spre bine, fie spre rău.

Sheila deschise ochii şi o privi în linişte pe Anna dormind. O aşteptase pe coridor, mai mult de o oră. Şi apoi o văzuse urcând scările, dar fără să intre în dormitor. Aşa că se strecurase după ea, atât de silenţioasă, încât Anna nu auzise nimic. Şi privise cu fruntea încruntată de curiozitate cum Anna a deschis uşor uşa Băii Fetelor Numărul 2 şi a intrat înăuntru.

Iar acum, după câteva ore, se întorsese. „Anna are secrete", îşi dădu seama Sheila şi vru să ştie care erau acelea.

Îşi roti privirea prin cameră şi văzu că toată lumea dormea. Dădu la o parte pătura şi coborî uşor din pat, apoi ieşi încet din dormitor şi merse mai departe pe coridor.

Câteva minute mai târziu, ajunse la Baia Fetelor Numărul 2 şi intră, închizând uşa în urma ei.

Apoi, strângând din buze, se încruntă uitându-se prin încăperea goală, neştiind exact ce caută, dar fiind sigură că se afla în locul cuvenit. Anna nu dispăruse pentru prima oară în baia aceea. Probabil că exista ceva acolo. Sheila căuta un indiciu.

Făcu înconjurul căzilor bine curăţate, se lăsă în jos pe mâini şi pe genunchi pentru a cerceta pardoseala şi, în final, se aşeză pe cadă oftând şi masându-şi braţele pentru a se încălzi.

Şi atunci, observă ceva. Un spaţiu abia vizibil între cadă şi perete. Nu era ceva care să sară în ochii cuiva care

nu cunoştea valoarea secretelor, dar Sheila îşi dădu seama imediat că era o ascunzătoare. Sări repede în cadă, având grijă să se şteargă întâi pe picioare, pentru a nu lăsa nici o urmă de praf înăuntru, şi-şi strecură braţul subţire şi palid pe lângă peretele căzii. Câteva secunde mai târziu trăgea afară jurnalul Annei, cel mai moale şi mai roz obiect pe care-l văzuse vreodată.

Deschise caietul şi începu să citească. În timp ce descifra primele pagini, ochii ei se deschiseră mari de indignare. Dar nu putea să-l citească acum pe tot. Nu când soneria de dimineaţă era gata să sune în orice clipă. Cu grijă, Sheila îl puse înapoi în ascunzătoare şi, după ce se asigură că drumul era liber, se îndreptă în jos pe coridor spre dormitor şi se strecură în pat, exact cu câteva secunde înainte ca sunetul violent al soneriei să se audă anunţând începutul unei noi zile.

CAPITOLUL 13

Pentru a doua oară în acea săptămână, Anna descoperi că nu putea să-şi mănânce micul dejun. Dar, simţind privirea Sheilei îndreptată asupra ei peste masă, se forţă să înghită lingură după lingură din terciul gros şi insipid. „Nimeni nu trebuie să bănuiască nimic, continua ea să-şi spună. Mai ales Sheila."

Trecu prin cursurile de pregătire din dimineaţa aceea fără alte evenimente; se duse în Baia Fetelor Numărul 2 pentru a-şi recupera jurnalul, care acuma o ardea în buzunarul stâng al salopetei. La ora de gătit reuşise chiar să toace suficiente ingrediente pentru a face un pateu în plus, pe care-l împachetă şi-l ascunse în buzunarul drept, pentru Peter, minunându-se – în timp ce făcea toate astea – cât de tare ajunsese să încalce toate regulile. Doamna Pincent îi spusese odată că Surpluşii erau răi de la natură, şi Anna considerase asta o provocare – să-i dovedească doamnei Pincent că ea nu era rea. Acum însă ştia că doamna Pincent avusese dreptate. Şi nici măcar nu-i mai păsa.

Când fusese Mijlociu, înainte de a fi făcută Prefect, Anna şi alte fete din dormitorul ei găseau uneori timp, chiar înainte

să se dea stingerea, pentru a-şi spune poveşti şi fabule despre Surpluşii care încercaseră să evadeze. Poveştile, încropite din fragmente de conversaţii auzite, din avertismentele sumbre ale Slujbaşilor şi din propria imaginaţie febrilă a fetelor, erau una mai oribilă decât cealaltă. Existase Simon, Surplusul care credea că e Legal şi care escaladase zidul de la Grange Hall, ca apoi să fie ars de viu de o flacără trimisă de soarele furios. Exista povestea Phillippei, un Bun Preţios care muncea la o familie ca menajeră şi care începuse să uite că era Surplus. Aşa că se apucase să mănânce din mâncarea stăpânei, să se aşeze pe scaunul acesteia şi să refuze să primească ordine, iar într-o bună zi părăsise casa fără aprobare, ieşind singură în spaţiul interzis de Afară. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să rupă o floare din curtea stăpânei, un trandafir roşu pe care îl admirase adesea de la fereastră. Şi-a dus trandafirul la nas, inspirându-i parfumul dulce şi simţind petalele catifelate atingându-i pielea. Dar pe când îl freca de obraji, a simţit o durere ascuţită şi a ţipat, însă era prea târziu. Trandafirul îşi întinsese spinii şi o atacase pe Phillippa, scoţându-i ochii şi sfâşiindu-i pielea, după care o lăsase neajutorată şi lipsită de valoare pe cărarea din curte, unde a fost găsită de Capturatori aproape fără suflare şi a fost trimisă înapoi la căminul de Surpluşi. Acolo a trăit toată viaţa la Solitudine, oarbă şi cerându-i iertare Mamei Natură. Acum toţi Surpluşii spuneau povestea ei celor ce uitau care le era locul. Apoi mai era povestea lui Mary şi a lui Joseph, care evadaseră împreună şi făcuseră la rândul lor un Surplus: copilul lor. Acesta se născuse cu două capete şi era în permanenţă flămând, cerând încontinuu din ce în ce mai multă mâncare, până când, în cele din urmă, incapabil să-şi controleze nevoile de Surplus rău, şi-a mâncat părinţii, pe fiecare cu alt cap, apoi a explodat, victimă a lăcomiei lui şi a Păcatelor Părinţilor.

Anna nu mai auzise de mult aceste poveşti, dar le ştia foarte bine. Şi o mică parte din ea se întreba dacă nu cumva şi povestea ei le va îngrozi în curând pe fetele de la Grange

Hall, noaptea târziu; povestea Annei care nu-şi cunoscuse locul şi care încercase să evadeze. „Oare care va fi sfârşitul poveştii?", se întreba ea în timp ce-şi croia drum şovăitoare spre laboratorul de ştiinţă şi natură. Era hotărâtă să fie obraznică la ora domnului Sargent, deoarece acestuia îi plăcea să-i trimită pe Surpluşi la Solitudine, considerând că celulele umede, reci şi întunecoase de sub Grange Hall îi vor învăţa care le era locul pe acest pământ. „Obrăznicia mă va condamna oare la suferinţă eternă? se întrebă Anna. La orbire?" Sau poate chiar la moarte, singurul lucru la care Surpluşii aveau dreptul, spre deosebire de stăpânii Legali. Pentru un Surplus nenorocirea putea lua sfârşit; pentru un Surplus totul avea un final.

Imediat ce Domnul Sargent intră la oră, Anna simţi în stomac un val de nelinişte şi abia reuşi să urmărească explicaţia Instructorului.

– Surpluşii trebuie să ştie totul despre dozele medicamentelor pentru Longevitate, spuse el, pentru că vor trebui să le administreze stăpânilor lor. Pentru obţinerea Longevităţii e nevoie de un echilibru delicat de celule, aşa că e important ca Surpluşii să ştie să depisteze simptomele unei subdoze sau ale unei supradoze.

Subdoza era uşor de descoperit – oamenii deveneau obosiţi şi rigizi şi le pierea cheful de viaţă. Bărbaţii puteau să slăbească şi femeile începeau să uite. Era important ca semnele să fie depistate din vreme, astfel încât să fie înlăturate înainte de a deveni ireversibile.

– Longevitatea înseamnă să te menţii aşa cum eşti, spuse domnul Sargent, nu poate să te întinerească. Oricum, nu încă.

Supradoza era mai greu de depistat, deoarece, deşi existau semne clare de febră, puteai să-ţi dai seama numai dacă te uitai de aproape la persoana în cauză. Medicamentele pentru Longevitate conţineau un hormon denumit thyroxină şi, dacă oamenii îl luau în cantitate prea mare, ochii li se bulbucau şi

nu puteau să doarmă bine. Deveneau agitaţi, începeau să se enerveze din orice fleac.

Apoi Instructorul scoase capsulele şi le arătă diferitele lor dimensiuni şi cum să reduci sau să măreşti dozajul, în unităţi de 25 mcg.

Cam pe la jumătatea orei, Anna ridică mâna şi domnul Sargent, probabil aşteptându-se la o întrebare bine gândită, aşa cum punea ea de obicei, se întoarse spre ea.

– Da, Anna?

Ea zâmbi nervos şi se foi stângace pe scaun.

– Ce s-ar întâmpla dacă un Surplus ar lua medicamentele astea, domnule Sargent? întrebă ea cu voce pierdută şi cu ochii grei de scuze.

El se uită la ea nesigur şi se încruntă.

– Surpluşii nu iau medicamente, Anna. Ştii asta. Nu iau nici un fel de medicament. În primul rând, Surpluşii abuzează de generozitatea Mamei Natură doar existând; aşa că e cât se poate de corect să trăiască nişte vieţi scurte, sfârşite în boală sau bătrâneţe. Ştii că ar fi ceva abominabil să prelungeşti viaţa unui Surplus mai mult decât e necesar.

Vena de deasupra ochiului i se zbătea uşor, şi Anna trebui să-şi facă puţin curaj.

Apoi ridică din nou mâna.

Domnul Sargent se uită la ea iritat şi dădu din cap.

– Dar de ce trebuie ca Legalii să ia medicamente, doar pentru că au fost aici primii? întrebă ea. Asta nu e puţin cam nedrept?

Domnul Sargent se uită fix la ea, cu ochii uşor ieşiţi din orbite.

– Nedrept? zbieră el. Nedrept? Nu, ceea ce e nedrept este că există oameni ca tine. Că părinţii tăi egoişti şi criminali nu s-au gândit deloc la planetă şi la concetăţenii lor şi ţi-au dat viaţă... *parazitule*, să ne mănânci mâncarea, să ne bei apa şi să ne foloseşti resursele de energie!

Toată lumea se uita la Anna, şi ea îşi dădu seama, spre surpriza ei, că acum, când depăşise frica, aproape că se distra. Cuvintele şi argumentele pe care Peter le folosise atât de des când se contrazisese cu ea îi veniră acum în minte şi nu-i mai era teamă de faţa înroşită a domnului Sargent. „De aceea atât de mulţi Promiţători nu trec testul de îndemânare“, înţelese ea deodată. Aceasta era prima ei încercare de a se ridica împotriva doctrinei şi se simţea pur şi simplu minunat.

– Dar Mamei Natură îi plac lucrurile noi, nu-i aşa? zise ea cu îndrăzneală, dorind ca doamna Pincent să o poată vedea acum, pe ea, pe Anna cea *îndoctrinată.* Vreau să spun că frunzele bătrâne cad din copaci, nu-i aşa? De ce ar trebui ca oamenii bătrâni să rămână, iar celor nou-veniţi să nu li se permită? Asta e ceea ce vrea Mama Natură cu adevărat?

Domnul Sargent se ridică încet şi se îndreptă spre banca Annei, se uită la ea şi o plesni peste cap. Apoi o ureche.

– Creatură ordinară ce eşti! zise el scuipând vorbele. Vei plăti pentru aceste cuvinte. Vei plăti pentru că mi-ai vorbit în felul acesta. Vei fi ciomăgită şi azvârlită la Solitudine, fato! Vei avea timp să reflectezi la ceea ce ai rostit acum, iată ce-ţi trebuie.

În timp ce Anna asculta cuvintele pe care voia să le audă, descoperi ce uşurată se simte. Putea să suporte bătaia; acum, că ştia că se va duce la Solitudine, putea să suporte orice.

Domnul Sargent o ridică în picioare şi începu să o târască de-a curmezişul camerei, izbind-o intenţionat de bănci. Când trecură pe lângă pupitrul Sheilei, Anna simţi privirea acesteia sfredelind-o şi, incapabilă să-i susţină privirea, coborî ochii. Simţi ceva atingându-i piciorul, poate o atingere prietenească, şi simţi un nod în stomac. „Sheila n-ar înţelege, îşi spuse ea pe când era târâtă mai departe. Sheila nu poate să înţeleagă. Numai Peter înţelege.“

– Mulţumesc, domnule Sargent. De aici o preiau eu!

Domnul Sargent se opri brusc, dându-i drumul Annei, care căzu grămadă. Ridicând privirea, fu şocată să o vadă pe

doamna Pincent în uşă. Imediat îşi plecă ochii, dar furia, nu umilinţa o determină să facă astfel.

– Marga... Doamnă Pincent, începu domnul Sargent furios. Fata asta a rostit numai blasfemii. Trebuie să fie pedepsită. Bătută şi aruncată la Solitudine.

– Am văzut, dar, după părerea mea, Solitudinea nu-i e suficientă, rosti doamna Pincent tăios. E foarte multă treabă de făcut la curăţirea pardoselei Micuţilor. Poate că Annei i-ar plăcea să petreacă câteva zile acolo, să... să se gândească la unele lucruri.

Figura Annei se lungi.

– Nu-mi pasă dacă mă duc la Solitudine, zise ea repede, vocea ei trădând o urmă de disperare. Pur şi simplu nu-mi pasă.

– Eu hotărăsc pedeapsa, Anna, rosti doamna Pincent cu voce egală. Cred că, atunci când vei fi plină de excremente şi de urină, vei căpăta o altă perspectivă asupra valorii tale în faţa Mamei Natură. Vei fi supravegheată în permanenţă, timp de patruzeci şi opt de ore, şi vei primi mâncare doar o dată pe zi. Când vei reveni, privilegiile tale de Prefect îţi vor fi suspendate. Acum, urmează-mă.

Vocea doamnei Pincent era joasă şi plină de furie, iar Anna ştia că n-ar avea nici un rost să i se opună. Simţind că-i vine rău de la stomac, în timp ce îşi dădea seama că ceea ce crezuse că va fi momentul ei de triumf se dovedise a fi un eşec total şi jalnic, se îndreptă spre uşă cu picioarele tremurând. Dispăruse atitudinea ei sfidătoare, dispăruse mândria că în sfârşit se împotrivise doctrinei de la Grange Hall şi revenise sentimentul familiar de supunere şi umilinţă.

Indiferentă, Anna părăsi sala de curs şi o urmă pe doamna Pincent la etajul Micuţilor, unde un Slujbaş fu instruit să o ţină sub supraveghere permanentă.

Era ca şi cum doamna Pincent i-ar fi cunoscut planurile – ca şi cum într-un fel ştia că aceasta era o pedeapsă mult mai mare decât o noapte la Solitudine. Anna constată cu disperare

că era imposibil ca, după lăsarea nopţii, să se strecoare jos, la Solitudine. Nici un mod de a-i da de ştire lui Peter. Şi nici un mod de a deveni vreodată Anna Covey.

Margaret Pincent se aşeză furioasă la birou. Ştia că acest Peter era cauza tuturor relelor. Nu le spusese ea Autorităţilor, când o anunţaseră că vine, că nu va provoca decât neplăceri?

Iar problema era că nu fusese coruptă una dintre fetele suspectate, ci tocmai Anna. Anna, pe care ea se baza atât de mult pentru a menţine ordinea şi a-i stăpâni pe ticăloşi. „Cum s-a întâmplat asta? se întrebă ea. Cum a putut Peter să o transforme aşa?"

Apoi oftă şi scutură din cap. „Sunt adolescenţi, continuă ea raţionamentul. Poate că Anna s-a îndrăgostit de el – sau el de ea." Ce neglijenţă din partea ei, să nu aibă asta în vedere şi să uite ce înseamnă să fii tânăr!

Ei bine, are să scoată din Anna orice urmă de sentiment romantic. Şi apoi o va transfera, cât mai repede posibil. Fusese folositoare cât stătuse la Grange Hall. Dar, odată ce un Surplus începe să pună întrebări, nu se va mai opri niciodată, după câte ştia doamna Pincent.

Era păcat că nu putea să o arunce la Solitudine timp de câteva zile, chiar că era păcat! Dar mai întâi trebuia să se ocupe de nişte treburi urgente. „Mâine de dimineaţă, la prima oră, trebuie să mă ocup de Peter, gândi ea uşurată. În două ore voi fi în drum spre Londra. Şi mă voi întoarce cu vechiul meu prieten, doctorul Cox, înainte să se lumineze de ziuă. După ce el îl va «trata» pe Peter, băiatul va înceta să mai fie o problemă. De fapt, va înceta să mai fie cu desăvârşire", gândi ea cu un zâmbet relaxat.

În raportul pe care trebuia să-l întocmească pentru Autorităţi era obligată să-i justifice moartea. Va trebui să le sugereze că la o anumită vârstă Surpluşii nu se mai pot integra – poate că limita ar fi de nouă ani. Stresul provocat de schimbare fusese prea mare pentru Peter, le va sugera ea Autorităţilor cu regret. N-a putut să se acomodeze; i-a

tulburat şi pe ceilalţi Surpluşi şi, în final, a murit de atac de cord provocat de stres. Ce păcat! va spune ea. Dacă s-ar fi luat în consideraţie sfatul ei!

Iar apoi? Apoi era de presupus că lucrurile vor reveni la normal. Toată lumea va avea din nou frică de ea. Şi o vor iubi, desigur. Doamna Pincent avea nevoie să fie iubită, tot atât de mult cât voia să fie temută – pentru ea erau cele două faţete ale aceleiaşi monede. Ambele îi confereau un control total. Şi când conduci o instituţie cu peste cinci sute de monstruozităţi ale naturii, controlul e esenţial, pentru a-ţi încheia cu bine ziua.

Anna privea deznădăjduită chiuveta din faţa ei plină de scutece din material de prosop, fiecare conţinând excrementele unui Micuţ dintr-o zi întreagă, pe care trebuia să le frece cu mâinile goale. Aceasta era cea de a treia chiuvetă plină cu care se confrunta în ultimele câteva ore şi, pe măsură ce trecea timpul, treaba nu devenea deloc mai uşoară.

Era ceva foarte rar pentru ea să trebuiască să muncească pe etajul Micuţilor – în general doamna Pincent le interzisese să-i viziteze, ceea ce le convenea Surpluşilor; cine ar fi vrut să se învârtească printr-o hoardă de Micuţi urlători? Ultimul etaj de la Grange Hall, locul unde erau găzduiţi, era mult mai înghesuit decât celelalte. Erau o mulţime de dormitoare mici, în loc de zece mari, precum şi o cameră unde Micuţii mai mari erau duşi în timpul zilei, pentru a învăţa să meargă, să vorbească, să se supună ordinelor şi să-şi ţină ochii plecaţi.

Aceasta era camera în care se afla acum Anna, în capătul căreia exista o chiuvetă mare plină de resturi şi de murdărie. De peste tot din jur se auzea gălăgie: unii prunci ţipau, unii plângeau înăbuşit, iar alţii încercau disperaţi să repete cuvintele care le erau zbierate.

Erau şi copii mai puţin gălăgioşi, la care însă Anna nici nu se putea uita. Un copilaş de doi ani care îşi alina durerea rostogolindu-se tăcut pe saltea sau unul de trei ani care se

izbea cu capul de pardoseală era ceva într-adevăr de nesuportat. „Eram ca şi cel de trei ani“, înţelese ea. Stătuse chiar în acel loc, încercând să înţeleagă ce vedea în jur, încercând să găsească un mod de a recăpăta controlul asupra vieţii ei.

Şi acum, era exact acolo de unde plecase. Dacă lucrurile i se păruseră îngrozitoare când avea trei ani, acum păreau şi mai rele.

De fapt, nu-i păsa că avea de făcut o muncă extrem de neplăcută şi nici nu simţea ce duhoare emana din chiuvetă. Nu se gândea decât la Peter, care o aştepta jos la Solitudine, întrebându-se unde e, întrebându-se de ce nu vine.

În timp ce clătea mecanic scutecele murdare şi le freca, Anna începu să se întrebe cât va mai conta pentru ea viaţa ce-i mai rămăsese de trăit. Chiar dacă doamna Pincent avea să ierte mica ei izbucnire, nimic nu avea să mai fie ca înainte – Anna nu mai voia să fie Prefect, iar perspectiva de a fi Folositoare n-o mai încânta. Voia mai mult. Voia libertate. Voia...

Îşi dădu seama că-l voia pe Peter. Voia să mai simtă o dată acel sentiment minunat de a fi pe deplin acceptată pentru ceea ce era de fapt. Voia să simtă emoţia care o străbătea de câte ori se gândea la el.

– Cureţi scutecele alea sau ce faci? Doar pentru că doamna Pincent a plecat la Londra, nu înseamnă că poţi să stai şi să priveşti în gol, să ştii.

Anna ridică repede ochii spre Maisie, tânăra Slujbaşă care o supraveghea şi care se arătase absolut încântată când primise sarcina de a o supraveghea pe Anna; Slujbaşii arareori puteau să-i vadă punând piciorul pe la etajul 3, pentru că de obicei Surpluşilor le era interzis etajul Micuţilor. Oare Anna auzise bine? Doamna Pincent plecase la Londra?

În grabă, se apucă din nou de spălat, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Dacă doamna Pincent nu era acolo, poate că mai avea o şansă să fie trimisă la Solitudine. Merita să încerce.

Brusc, Anna se încruntă şi dădu drumul scutecului pe care-l ţinea în mână.

Cu coada ochiului o văzuse pe Maisie stând acolo şi jupuindu-şi pielea uscată şi bătătorită de pe mâini şi îi veni o idee.

Încet, dar metodic, îşi clăti mâinile la robinet şi se îndepărtă de lângă chiuvetă. Maisie ridică din sprâncene.

– Nu, n-ai să faci asta, domnişoară. Ai să rămâi acolo până ce toate scutecele vor fi curate, zise ea cu un mic zâmbet afectat. Am ordine de la doamna Pincent. Când se va întoarce, voi plăti cu capul dacă nu faci întocmai.

O umbră de speranţă începu să îi încolţească în minte. Deci doamna Pincent chiar era plecată.

Îmbărbătată, Anna îi zâmbi dulce lui Maisie.

– Atunci vei putea să-i spui doamnei Pincent că am avut un comportament foarte urât! spuse ea ridicând vocea, aşa cum făcea cu Mijlocii neascultători. Refuz să mai curăţ, continuă ea. Oricum, nu e treaba mea! Am crezut că Slujbaşii sunt angajaţi să cureţe scutecele.

Aşa cum Anna sperase, planul ei funcţionă. A fi Slujbaş la Grange Hall era, după câte spunea doamna Pincent, una dintre slujbele cele mai rele pe care le puteai oferi Legalilor – Anna o auzise spunându-i asta doamnei Larson. Ca un Surplus să-i vorbească astfel era pur şi simplu prea mult pentru Maisie şi, înainte ca Anna să fi terminat de vorbit, o lovi cu putere peste faţă.

– Eşti Surplus! ţipă ea. Nu-mi vorbi mie în felul acesta! Eu sunt Legal! Legal, auzi tu? Ai putea să fii sclava mea dacă aş vrea...

– Aşa? N-am crezut că Slujbaşii sunt atât de bine plătiţi încât să-şi permită să aibă sclavi, mai zise Anna înfiorându-se uşor de durere, din cauza palmei primite.

Auzind o asemenea obrăznicie, Maisie se îndreptă de spate şi o îmbrânci pe Anna, făcând-o să cadă grămadă. Apoi privi nervoasă în jur. Doamna Pincent nu-i simpatiza

în mod deosebit pe Slujbaşi şi categoric nu li se permitea să-i lovească pe Surpluşi.

Auzind bufnitura, doamna Larson, care îi supraveghea din când în când pe Slujbaşi şi căreia i se dăduse să bea cupa otrăvită de a avea grijă de tot în lipsa doamnei Pincent, veni să vadă ce s-a întâmplat şi scoase un ţipăt ducându-şi mâinile la gură.

– Maisie, ce naiba ai făcut? întrebă ea îngrijorată.

– M-a înfruntat, zise fermă Maisie. A meritat-o!

– Dar ce-i vom spune doamnei Pincent? continuă doamna Larson apropiindu-se pentru a vedea dacă Anna era rănită.

– Ar fi trebuit să fie la Solitudine, continuă Maisie sfidătoare. Nu merită mai mult.

Doamna Larson scutură din cap cu neîncredere, apoi se uită nervoasă în jur, să vadă dacă nu mai era şi altcineva pe acolo.

– Maisie, ajută-mă să o ridic. Cred că ai dreptate în legătură cu Solitudinea. Mai bine să o băgăm acolo, dacât să ne iasă vorbe. O noapte acolo ar trebui să o înveţe cum să se poarte.

CAPITOLUL 14

Obrazul drept al Annei era atât de umflat de la lovitura pe care i-o dăduse Maisie, încât nici nu putea să-şi deschidă ochiul. Părul îi era năclăit de sânge uscat, iar buza de jos îi sângera, deoarece şi-o muşcase fără să-şi dea seama în timpul căzăturii. Dar nu fusese niciodată mai fericită, de când se ştia.

Lăsându-se încet pe patul tare de ciment, deschise ochii şi se aşeză mai bine pentru a se uita în jur, apoi zâmbi ignorând durerea provocată de mişcare. Reuşise. Se afla la Solitudine. Acest unic gând o făcea să se simtă mai vie decât îşi amintea că se simţise vreodată. Şi puternică. Se simţea ca şi cum ar fi fost în stare de orice. Cu Peter, era invincibilă.

Privind în jur, pentru a se asigura că e singură, strigă emoţionată, mai întâi cu voce uşoară, apoi mai puternică.

– Peter, sunt aici. Peter!

– Anna! Ai reuşit! Am sperat să fii tu, când i-am auzit aducând pe cineva, dar n-am îndrăznit să spun nimic. Ce ai făcut? Cum de te-au trimis până la urmă aici?

Vocea lui răzbătea de după peretele din spatele Annei, ceea ce însemna că Peter se afla în celula de lângă a ei, realiză ea spre marea ei uşurare.

– L-am înfruntat pe domnul Sargent, zise Anna mândră, zâmbind la amintirea feţei roşii a Instructorului, pulsând de şocul provocat de cuvintele ei. Şi apoi am fost grosolană cu un Slujbaş. Îl auzi pe Peter râzând, şi asta o făcu să se aprindă la faţă de mândrie. Deci, când plecăm? mai întrebă ea nervoasă.

– La noapte, răspunse Peter fără să ezite. Inspecţia Solitudinii se face cam pe la miezul nopţii, iar doamna Pincent a spus că la ora 4.00 va veni după mine, nu-i aşa? Anna scoase un sunet înăbuşit ce însemna aprobare. Nici unul din ei nu voia să se mai gândească la doamna Pincent, sau la ceea ce intenţiona ea să facă. Aşa că vom pleca de aici la ora două şi vom străbate tunelul, continuă Peter. La ora aia, toată lumea doarme. Tunelul ne scoate afară în sat şi trebuie să ajungem cât mai departe, înainte de a se face lumină, deoarece Capturatorii vor fi trimişi după noi imediat ce vor descoperi că am plecat. Apoi vom găsi un loc unde să ne ascundem şi mâine-noapte pornim spre Londra.

Anna zâmbi, dar inima i se zbătea în piept. Nu-i venea să creadă că într-adevăr erau gata să evadeze de la Grange Hall. Toate ferestrele şi uşile erau conectate la alarmă şi existau reflectoare care măturau spaţiul, de la clădire până la zidurile înconjurătoare cu porţi. Camere de luat vederi erau fixate pe perimetrul zidurilor, ca o măsură suplimentară. Capturatorii te prind întotdeauna până la urmă, aşa zicea doamna Pincent. Şi când ajung să o facă, îţi vei urî şi mai mult părinţii pentru că te-au adus pe lume.

– Va fi bine, Anna, îţi promit, zise Peter ca şi cum i-ar fi simţit frica. Nu fi îngrijorată.

– Nu sunt îngrijorată, răspunse Anna repede, încercând în primul rând să se convingă pe ea însăşi.

Întunericul şi mirosul de mucegai al celulei începuseră să pună stăpânire pe ea, făcând-o să-şi amintească ultima

ei vizită la Solitudine. Atunci îi fusese frică imaginându-şi fantomele şi vârcolacii care trăiau jos în pivniţă. Se temea că doamna Pincent şi ceilalţi ar putea uita de ea şi o vor lăsa acolo, să moară. Auzise şi zgomote, târziu în noapte, când nu reuşise să adoarmă. Paşi şi ceva care semăna cu nişte voci, dar mult mai sugrumate. Sunete care o umpluseră de atâta groază, încât ar fi făcut orice să iasă de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată.

„Dar acum sunt aici cu un scop, îşi spuse ea. Acum sunt aici pentru că aşa am vrut."

Ridică ochii spre zidul care despărţea celula ei de a lui Peter. Sus de tot, ca în toate celelalte celule de la Solitudine, se afla o gaură de aproximativ un metru lăţime şi trei sferturi de metru înălţime. Găurile erau singurul mijloc de ventilaţie din tot subsolul – aşa le spusese domnul Sargent odată, când Patrick fusese trimis acolo pentru aproximativ a cincizecea oară. Domnul Sargent mai spusese şi că nu prea era aer la Solitudine. Spunea că dacă erau închişi acolo jos trei Surpluşi odată, probabil că ar fi epuizat aerul în câteva zile. Găurile acelea erau singurele care îi ţin în viaţă pe Surpluşi la Solitudine, le mai spusese domnul Sargent. Iar gaura aceasta era singura cale prin care Anna putea ajunge în celula lui Peter.

Se cocoţă pe patul de ciment, pentru a se uita mai de aproape, apoi înghiţi în sec neliniştită. Părea să fie o ideea grozavă, când i-o sugerase Peter, dar acum Anna nu mai era sigură de asta. Desigur, gaura era destul de mare cât să poată trece prin ea. Dar mai întâi trebuia să ajungă la ea. Stând în picioare pe pat descoperi că putea să ajungă de-abia la partea de jos a găurii, dacă se ridica în vârful picioarelor. Dar numai atât nu era suficient. Trebuia să poată trece prin ea.

– Gaura, strigă ea într-o doară. Treaba e că nu sunt sigură că pot să ajung acolo sus, zise ea încercând să nu pară panicată. Chiar dacă stau în picioare pe pat, nu ajung.

– Sigur că o să ajungi, zise imediat Peter. Dacă te poţi apuca de partea de jos a ei, poţi să te tragi în sus şi să treci

prin ea. Am încercat şi eu. Uite... Anna privi în sus şi văzu în mod clar faţa lui Peter apărând în gaură. Chipul ei se lumină şi zâmbi. Arăţi îngrozitor, continuă el, şi Anna îşi întoarse imediat faţa, stânjenită din cauza ochiului şi a buzei umflate. Cine ţi-a făcut asta? mai întrebă Peter furios. Spune-mi cine a făcut-o.

Anna ridică din umeri.

– Nimeni. Adică... nu mai contează.

– Pentru mine contează.

Anna îl privi curioasă.

Nimeni nu încercase să o protejeze înainte. Când doamna Pincent o pedepsea, spunea că o face „pentru a o proteja de ea însăşi“, acum însă nu era acelaşi lucru.

– Bine, am să reuşesc, zise ea hotărâtă şi se ridică din nou, întinzându-se cât de mult putu şi încercând să se caţere pe zid cu picioarele. Trebuia să se dovedească demnă de Peter. Trebuia să se caţere pe zidul ăla, chiar dacă asta presupunea să-şi consume orice urmă de putere din trup.

Dar nu reuşi. Muşchii braţelor poate că erau suficient de puternici pentru a spăla, dar nu pentru a-i suporta greutatea, iar zidurile erau prea netede ca picioarele să se poată agăţa de ceva.

După câteva minute de efort susţinut, Anna căzu înapoi pe patul tare, cu faţa roşie.

– Nu pot, Peter, zise ea cu năduf.

Dar când privi în sus, Peter era deja pe zid şi zâmbea. Apoi se vârî prin gaură şi o secundă mai târziu era lângă ea, pe pat. Şi o ridică şi pe ea în picioare.

– Pune-ţi piciorul aici, zise el împreunându-şi mâinile pentru a forma o treaptă. Ea îl privi fix. Haide, pune-ţi piciorul în mâinile mele şi eu te ridic, repetă el privind-o încurajator.

Faţa Annei se lumină şi făcu ce i se spuse. El o ridică până ce ajunse la gaură şi o susţinu până când ea reuşi să se ridice şi să se ghemuiască sus pe zid, deşi simţise că până la urmă el începuse să tremure. Apoi, ca o maimuţă, se căţără

şi el pe zid, intră prin gaură şi o ajută şi pe ea să coboare de partea cealaltă.

– Vezi? E uşor, zise el cu un zâmbet satisfăcut pe figură. Mai ai alte probleme de care ai vrea să scapi, înainte de a pleca?

Anna scutură din cap şi roşi, jenată de cât de repede fusese gata să abandoneze. Poate că nu era chiar atât de invincibilă pe cât crezuse.

– Nu mai am alte probleme, zise ea recunoscătoare. Şi mulţumesc, Peter. Eu... ei bine, mulţumesc.

Peter ridică din umeri.

– Ţi-am spus că am să te scot de aici, nu-i aşa? Ai adus ceva de mâncare?

Anna dădu din cap fericită şi scoase pateul pe care-l preparase în dimineaţa aceea.

– E adevărat că ai venit aici doar ca să mă eliberezi pe mine? întrebă ea curioasă, în timp ce-l privea pe Peter mâncând. Vreau să spun... chiar te-ai lăsat prins doar pentru asta?

Peter o privi în ochi şi ridică din nou din umeri.

– Ei bine, în mod cert n-am venit aici pentru haleală, zise el şi ochii îi scăpărară. Apoi puse pateul jos. Am vrut... să-mi aduc contribuţia la Mişcarea Subterană. Să fac ceva pentru a-i ajuta pe părinţii tăi, continuă el serios. Apoi înghiţi şi o privi cu ochii aceia sfredelitori, pe care ea îi cunoştea atât de bine. Dar, totodată am vrut să te găsesc, pentru mine... Anna nu scoase nici un cuvânt şi el îşi muşcă buzele, apoi se uită în pământ. N-am avut niciodată prieteni, Anna, adăugă el câteva clipe mai târziu, cu cea mai blândă voce pe care o folosise vreodată. Niciodată n-am avut părinţi sau pe cineva care... ei bine, n-am avut niciodată pe nimeni. Şi părinţii tăi obişnuiau să vorbească despre tine şi despre cum am fi putut deveni prieteni, dacă aş fi ajuns şi eu la Grange Hall. Ştii tu. Începusem să mă gândesc mult la asta, la posibilitatea de a te elibera şi de a fi împreună, Mă gândeam că aş putea să-ţi arăt multe locuri. De aceea am venit. Mă simţeam ca şi cum

ne-am cunoaşte de când lumea. Chiar înainte de a ne întâlni, vreau să spun.

Înghiţi din nou în sec şi Anna îşi dădu seama că nu-şi poate lua ochii de la el, de la prietenul ei Peter, care pentru prima oară nu părea sfidător sau furios, ci vulnerabil şi pierdut.

– Şi acum? întrebă ea în şoaptă. Sunt aşa cum ai crezut că aş putea să fiu?

– Cred că da, zise Peter dând din cap şi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Anna văzu că străluceau.

– Şi mă placi? întrebă ea ezitând. Pe mine cea adevărată, vreau să spun.

Peter dădu iar încet din cap.

– Aşa cred, zise el blând, schiţând un mic zâmbet. Apoi trase adânc aer în piept şi privi sfios în pământ. De fapt, te plac mult de tot, şopti el cu o voce atât de fragilă, încât cu greu semăna cu Peter cel obişnuit.

Şi imediat ce vorbele îi ieşiră de pe buze, se întoarse şi îşi concentră toată atenţia asupra unui fir care atârna de una din mânecile salopetei lui.

Anna îl privi fix şi pentru o secundă simţi că în toată omenirea se făcuse linişte, iar ei i se făcuse pielea de găină.

Apoi Peter ridică din umeri şi începu din nou să mănânce şi totul reveni la normal. Deşi nu chiar la normal, pentru că acum Anna ştia că, orice s-ar întâmpla, ea îl va urma pe Peter oriunde. Şi asta, îşi dădea ea seama, putea să fie salvarea ei – dar putea totodată să o bage într-o mulţime de belele.

CAPITOLUL 15

La ora 2.00 dimineaţa, Anna se trezi şi se ridică, surprinzându-l pe Peter, care tocmai era gata să o trezească. Se înapoiase în celula ei pentru inspecţia de la miezul nopţii, dar imediat după aceea se întorsese la Peter şi de atunci rămăseseră amândoi pe lespedea de ciment ce ţinea loc de pat, înghesuindu-se unul într-altul pentru a se încălzi. Anna nu era sigură unde se terminase povestea lui Peter şi unde începuseră visele ei, după ce adormise. Fusese sigură că nu va fi niciodată în stare să doarmă într-un astfel de loc şi cu senzaţia aceea de aşteptare care-i clocotea în trup, dar era încântată că reuşise. Era somnoroasă, dar odihnită şi puţin mai calmă.

Gaura de ieşire, în spatele căreia se afla viitorul lor, era la fel ca toate găurile de la Grange Hall – de formă dreptunghiulară şi exact atât de mare cât să te poţi strecura prin ea. Era în perete, la aproximativ doi metri şi jumătate de pământ, de partea opusă patului lui Peter. Annei nu-i veni să creadă că în spatele ei se află un tunel care îi va conduce afară din Grange Hall decât după ce i-l arătă Peter.

– Tunelul e destul de jos, rosti el serios. Nu e suficient de înalt pentru a merge în picioare, va trebui să ne târâm unul în spatele celuilalt. Anna privi nesigură tunelul dezolant şi prăfuit, apoi se uită în jos la Peter. Acesta scosese din salopetă un cuţit bont, furat de la bucătărie, şi îi susţinu privirea rânjind. L-am luat acum câteva zile. Cred că era la prânz, continuă el clipind. Îl ridică, având fruntea încreţită de concentrare, şi începu să deşurubeze cu el plasa de sârmă care acoperea tunelul. Slujbaşul nici măcar n-a observat că nu se afla pe tavă, când i-am dat-o înapoi. Nu că mi-ar părea rău.

Anna nu spuse nimic; aruncă o ultimă privire prin celulă. I se păru destul de potrivit ca ultima imagine pe care o vede din Grange Hall să fie cea de la Solitudine, locul cel mai cenuşiu şi mai sumbru dintre toate. Părăsea acel loc pentru totdeauna. Nici nu voia să se gândească la faptul că se putea pierde în tunelul acesta îngust şi întortocheat şi că putea muri în pântecele acelei închisori.

– Va trebui să te ridic, aşa încât să mergi tu prima, zise serios Peter. Dar o să fiu exact în spatele tău. E bine?

O privea intens – chiar în întunericul celulei, Anna putea să-i vadă ochii sclipind, cercetând-o pentru a fi sigur că totul era în ordine. Ea îşi scoase bărbia înainte cu destul curaj şi dădu din cap. Apoi, în tăcere, îi permise lui Peter să o ridice, astfel încât să se poată strecura prin gaură.

– Eşti bun să te grăbeşti?! îl îndemnă iritată doamna Pincent pe doctorul Cox.

Era târziu, mai târziu decât programase ea să plece din Londra. Dacă nu ajungeau la Grange Hall până la ora patru, putea fi prea târziu. Primul control avea loc la ora şase dimineaţa, şi voia ca problema cu băiatul să fie rezolvată până atunci.

– În regulă, tocmai am terminat, zise doctorul Cox, turnând ultimele picături pentru Longevitate într-o sticluţă. Colectarea de celule stem de la pacienţii care se împotriveau

nu era uşor de făcut, dar efortul era recompensat. Băiatul! rosti el gânditor în timp ce-şi împacheta lucrurile. Presupun că voi putea să preiau de la el ce-mi trebuie, înainte de a-i administra injecţia?

Doamna Pincent ridică din umeri.

– Cum vrei, dar trebuie să te mişti repede. Suntem presaţi de timp.

Anna se aşteptase ca mica deschidere de la începutul tunelului să se lărgească uşor, pe măsură ce înaintau, dar spre dezamăgirea ei nu fu aşa. Rămăsese tot de cincizeci de centimetri pătraţi, suficient pentru a se strecura prin ea, dar aerul umed şi întunericul o făceau să se simtă de parcă ar fi bâjbâit prin centrul pământului.

Cu cât înainta în tunel, mirosul devenea din ce în ce mai greu şi orice urmă de lumină dispăruse. Îl putea auzi pe Peter urmând-o, ceea ce o susţinu moral o vreme, dar nu dură mult înainte ca demonii care o chinuiau să iasă din nou la suprafaţă. „Ce ne facem dacă se înfundă? se întreba îngrijorată. Ce ne facem dacă suntem descoperiţi şi, în loc să fim scoşi din tunel, doamna Pincent va astupa ieşirea şi ne va lăsa să murim aici?"

– Nu mai văd nimic, îi strigă ea lui Peter, fără să ştie dacă el o putea auzi şi nici dacă sunetul avea loc de propagare.

– Continuă să mergi, auzi ea răspunsul înăbuşit. Nu sunt decât aproximativ cincizeci de metri.

– Şi câţi metri crezi că am parcurs până acum?

– Poate vreo zece.

Annei îi sări inima, dar strânse din dinţi şi continuă să înainteze de-a lungul tunelului îngust, pe jumătate târându-se, pe jumătate zvârcolindu-se, ca un vierme supradimensionat.

Le luă peste o oră să străbată scurtul tunel. Spre uşurarea ei, în timp ce înaintau, drumul începu să se lărgească uşor. Dar singura dovadă că ajunsese la capăt fu că deodată simţi în faţă un fel de perete de cărămidă. Se încălzise, transpirase şi

era acoperită de o mâzgă urât mirositoare. Cu fiecare mişcare devenea mai agitată. Întunericul era negru ca smoala şi dacă n-ar fi fost zgomotul scos de Peter în spatele ei şi glumele lui stupide, ar fi fost tentată să renunţe de mult.

– Peter, cred că am ajuns, zise ea pipăind să găsească vreo cotitură, pentru a evita zidul apărut pe neaşteptate în faţă. Dar nu găsesc nici o ieşire, adăugă ea.

– Aha! E în regulă, dar altceva poţi găsi, un grătar sau aşa ceva?

Ana pipăi din nou. Nu era un spaţiu prea mare de manevră, dar încet şi metodic ajunse să simtă fiecare centimetru din zidul din faţă, sperând în ceva – orice – care putea să indice locul de ieşire.

– Nu... nu găsesc nimic, spuse ea până la urmă.

Interveni o pauză, apoi Peter zise:

– Bine, stai liniştită, vin eu acolo.

Câteva clipe mai târziu, Anna se simţi strivită pe pământul plin de mâzgă, cu obrazul lipit de ciment, în timp ce Peter se târa peste ea.

– Nu... nu pot... să respir, se plânse ea, însă Peter nu-i dădu atenţie.

– Am să te scot de aici, nu-ţi fie teamă, mormăi el, şi Anna fu surprinsă să depisteze o undă de teamă în vocea lui.

Apoi auzi un geamăt de groază şi strânse pleoapele.

Următorul lucru pe care şi-l aminti era că peste ea cădea ţărână, care îi intră în urechi, în nas, în gură şi, când deschise ochii pentru a încerca să vadă ce se întâmplă, şi în ochi.

„Acesta e sfârşitul, îşi spuse. Asta se întâmplă cu Surpluşii care cred că pot încălca regulile. Probabil că vom fi îngropaţi de vii."

Dar, o clipă mai târziu, Peter se târî mai departe, astfel că Anna simţi cum scapă de greutatea lui. În timp ce-şi ştergea noroiul de pe faţă, înţelese că geamătul nu fusese de groază, ci de bucurie.

– Aproape am ajuns. De aici, tunelul urcă. E blocat doar de noroiul de Afară.

Emoţionată, Anna întinse un braţ şi dădu de noroi. „Tocmai ating ceva de Afară“, îşi spuse ea în delir. Era aşa de aproape Lumea de Afară, că putea în sfârşit să o simtă.

Peter se ridică prin deschiderea noroioasă de deasupra lor şi îi confirmă că tunelul urca. Anna îl urmă, simţindu-se mai bine acum, că Peter se afla în frunte. În timp ce se târa din ce în ce mai sus, simţi deodată o adiere rece binefăcătoare. Vânt, realiză ea. Putea să simtă vântul!

Pe măsură ce continuau să urce, vântul deveni mai puternic, transformându-se dintr-o binevenită pală de aer proaspăt într-o furtună îngheţată, care şuiera de-a lungul tunelului, auzindu-se ca un fel de prevestire sinistră. Dar Anna nu observă frigul, nici vaietul vântului; de-abia mai observa mâzga sau juliturile de la genunchi, mâini şi coate. Sus, în faţa lor, dincolo de Peter, văzu ceva care o făcu să se simtă în stare să înfrunte orice. Putea să vadă cerul nopţii! Doar un petic; în faţa deschiderii tunelului era un zid care o împiedica să vadă mai mult. Dar chiar acolo sus, în colţul din dreapta, se vedea strălucind pe cerul negru o stea minusculă; nici un stor cenuşiu nu o mai ascundea vederii, ci era chiar acolo, în faţa Annei, care nu văzuse în viaţa ei ceva atât de minunat.

Câteva clipe mai târziu, Peter dispăru şi, după alte câteva secunde, Anna îi văzu chipul zâmbitor la gura tunelului.

– Am ajuns, Anna Covey! Dă-mi mâna.

Cu ajutorul lui Peter, se căţără afară prin gaura îngustă şi pentru o clipă nu putu să rostească nici un cuvânt. Simţi frigul muşcător şi auzi zgomotul îndepărtat al maşinilor şi primul ciripit de păsări din zori, dar descoperi că nu reuşea să asimileze atâtea informaţii noi deodată. Crezuse că va putea face faţă. La urma urmei, mai fusese Afară când muncise pentru doamna Sharpe; îşi închipuise că era un Surplus cu experienţă. Acum însă era altceva.

Întreaga omenire se afla deodată la dispoziţia ei, chiar acolo în faţă, aşteptând să fie simţită, auzită, mirosită. Desigur, mai văzuse şi înainte luna, luminoasă şi strălucitoare, dar numai pe furiş, în serile răcoroase când o privea tânjind prin cele trei rânduri de geam gros, imaginându-şi cum ar fi să dormi afară, sub razele ei. Acum simţea că ar fi în stare să o atingă, rotunjimea perfectă a astrului dezvăluindu-i Annei propria imperfecţiune şi umplând-o de veneraţie şi de un sentiment asemănător extazului. Privi în jur cu ochii mari şi nu îndrăzni să deschidă gura, de teamă că nu va face altceva decât să ţipe, să plângă, să râdă, sau toate deodată, deoarece totul era atât de frumos şi de incredibil, iar în acea clipă toate erau ale ei, în sfârşit.

– E bine, zise Peter aruncându-şi privirea în jur pentru a-şi da seama unde se află. Cred că suntem la est de sat. Ceea ce înseamnă... Se încruntă de concentrare... că trebuie să ne îndreptăm în direcţia aceea.

Anna dădu tăcută din cap şi-l urmă pe Peter pe străduţa care se vedea. Privind silueta din faţa ei, numai piele şi os, îi trecu prin cap că arătau îngrozitor. Salopetele lor de la Grange Hall erau acoperite de mâzgă, feţele le erau pătate de noroi, mâinile şi gleznele însângerate.

– Îmbrăcaţi aşa, oricine îşi va da seama de unde venim, comentă ea.

Peter se întoarse.

– Oricum îşi vor da seama de unde venim, zise el. Anna, nu există nimeni de vârsta noastră pe Afară. Nu în libertate. Există unii Legali ciudaţi, dar nu-i prea vezi. Ochii lui sclipeau de furie şi Anna nu ştiu ce să zică. Apoi el ridică din umeri. Cred că ai dreptate. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem, repede. Dar nu prea aproape de Grange Hall. Capturatorii ne vor căuta peste tot, imediat ce vor afla că am fugit.

Anna dădu aprobator din cap şi îl urmă pe Peter în grabă, cu răsuflarea întretăiată, dorind să poată fi de mai mult

ajutor, dar fiind conştientă în acelaşi timp de faptul că nu ştia nimic despre acele locuri, cu care nu era familiarizată. Apoi se opri.

În faţă se ridica un zid acoperit cu afişe. Unul reprezenta ceva asemănător unui monitor de computer, pe care se vedea un om înarmat. Dedesubt scria „Reţelele răspândesc terorismul. Nu-ţi pune ţara în primejdie". Pe altul se vedea într-o parte o casă cu toate luminile aprinse, iar în cealaltă parte o casă prăbuşită. Deasupra erau imprimate cu litere mari roşii cuvintele „Protejează energia – fă ca Marea Britanie să nu mai revină la Evul Mediu întunecat". Dar afişul care îi atrăsese atenţia Annei fu cel care reprezenta un Micuţ. Era dolofan şi mânca băgând hrana în gură cu ambele mânuţe. De-a curmezişul fotografiei, cu litere mari şi negre stătea scris: „Surpluşii sunt hoţi. Fiţi vigilenţi! Pentru mai multe informaţii privind Problema Surpluşilor, accesaţi www.problemasurplusilor.guv.uk".

– Uită-te, Peter, zise ea. Surpluşii sunt hoţi! Ăştia suntem noi.

Peter se încruntă şi făcu un pas înapoi ca să poată vedea mai bine afişul. Apoi o apucă pe Anna de mână.

– Într-o zi vor exista afişe şi despre Longevitate, zise el furios. Aceasta e adevărata hoţie. Să furi viaţa tuturor celorlalţi, pentru ca Legalii să poată trăi veşnic.

O luă la goană în josul străzii, trăgând-o pe Anna după el şi pitindu-se în spatele zidurilor şi al tufişurilor, de câte ori se auzea zgomot de maşină sau de paşi. Anna, care tânjise să vadă Lumea de Afară, să atingă iarba şi să simtă aerul nopţii pe faţă, era acum foarte speriată de acest loc ciudat şi ostil. Şi Peter era iritat.

– E târziu, repeta el întruna, la ora asta ar fi trebuit să fim departe. Mult mai departe. Capturatorii ar putea apărea în orice clipă.

La menţionarea Capturatorilor, inima Annei se zbătu în piept. Fata grăbi pasul şi îl ajunse din urmă, impunându-şi să

privească drept înainte şi să nu se mai uite curioasă la casele pe lângă care treceau.

Apoi deodată se opri.

– Acum ce mai e? întrebă Peter oftând.

– Casa asta, rosti Anna încet. Cunosc casa asta. Aici locuieşte doamna Sharpe.

Curtea din faţa casei era exact aşa cum şi-o amintea, de pe vremea când fusese menajeră; de câte ori avusese ocazia se furişase la fereastră şi privise afară, pentru a admira iarba verde şi straturile perfecte. Şi veranda din faţă era inconfundabilă, cu uşa ei de un roşu strălucitor şi cu nenumăraţii clopoţei de vânt, care o salutau pe Anna cu un cor de sunete minunate, de fiecare dată când scotea afară sacii cu gunoi ai doamnei Sharpe.

Peter o privi nesigur.

– Doamna Sharpe?

– Îţi aminteşti? Ţi-am vorbit despre ea. Am fost o vreme menajera ei. Timp de trei săptămâni. A fost foare amabilă.

– Un Legal amabil? râse ironic Peter.

– Da, aşa a fost, spuse Anna în defensivă. Era drăguţă.

– Bine. Hai, trebuie să ne vedem de drum.

Continuară să meargă tiptil de-a lungul străzii, pitindu-se după tufişurile de pe marginea trotuarului, când auziră o sirenă şi văzură lumini în faţă. Peter o trase pe Anna în tufiş, unde se lungiră tăcuţi cu inimile gata să le spargă pieptul. Câteva clipe mai târziu, sirenele se pierdură în zare, iar ei se priviră unul pe altul cu teamă.

– Haide, zise Peter grăbind-o.

Se târî de-a buşilea şi o ridică pe Anna în picioare. Ieşi din tufiş zgâriindu-se şi tremurând.

– Erau...? începu ea să spună, dar nu fu în stare să termine întrebarea.

– Poate, răspunse Peter. Deşi Capturatorii nu-şi anunţă prezenţa în felul acesta. Era probabil poliţia. Nu ne căuta pe noi.

Anna dădu din cap în tăcere şi-l urmă pe Peter, când acesta porni din nou la drum. Apoi se încruntă.

– Ce ai la picior? întrebă ea.

Peter ridică din umeri.

– Nimic. Haide, trebuie să ne grăbim!

Continuă să meargă, dar Anna îl văzu cum se clatină. De fiecare dată când punea piciorul stâng jos, trupul i se cutremura uşor.

– Eşti rănit, zise ea hotărâtă. Peter, eşti rănit!

– Şi ce dacă sunt? se repezi Peter. Haide! Trebuie să ieşim din sat. Putem să ne ascundem imediat, mai încolo pe câmp. E puţin mai departe.

Anna îl studie cu atenţie. Era palid şi transpirat. Îl rugă să se oprească şi-i ridică cracul pantalonului. O tăietură adâncă se vedea exact deasupra gleznei, pe care sângele se închegase.

– Peter! I se tăie respiraţia. Ce s-a întâmplat?

El oftă.

– În tunel, bolborosi el. Am dat peste ceva.

Când se uită mai de aproape, ea îşi dădu seama că partea de jos a piciorului era umflată şi, când îi atinse pielea, îl simţi pe Peter tresărind.

– Nu poţi să mai mergi nicăieri în felul acesta, şopti ea. Pur şi simplu nu poţi.

– Trebuie, zise Peter scrâşnind din dinţi. Nu există alternativă.

Anna îşi muşcă buzele.

– Poate există...

– Care? Să mă las prins? zise Peter forţându-se să mai facă doi paşi, dar în mod vizibil fiindu-i din ce în ce mai greu. Niciodată! Anna, nu mă duc înapoi şi nici tu.

– Putem să mergem la doamna Sharpe. Şi să ne ascundem acolo, un timp.

Peter o privi neîncrezător.

– Să ne oprim la uşa unui Legal şi să-i cerem să ne ascundă? Ai înnebunit?

Obrajii Annei păliră.

– M-am gândit doar...

– Ei bine, n-o mai face, e în regulă? Eu trebuie să gândesc, rosti Peter furios. Îşi lăsă greutatea pe piciorul stâng şi scoase un ţipăt.

Ochii Annei se îngustară. Era obosită şi nervoasă.

– Bine. Pentru că gândirea ta a funcţionat perfect până acum, zise ea sarcastică. Dar acum, dintr-o clipă în alta, Capturatorii vor fi pe urmele noastre. Nu poţi să mergi şi nici nu avem unde să mergem. Nu crezi că ne vor găsi, dacă ne vom ascunde undeva pe câmp?

Îşi încrucişă braţele în defensivă. Peter se întoarse pentru a o privi şi Anna descoperi teamă în ochii lui.

– Anna, o să ne trădeze. E un Legal. Haide, trebuie să mai existe o alternativă. Şi trebuie să o găsim înainte de a se lumina.

– Dar e deja lumină, zise Anna grăbită. Priveşte!

Peter se uită la cer, care căpătase o nuanţă albastră din ce în ce mai deschisă.

– Nu putem, rosti el mai puţin sigur. E prea riscant.

Anna gândi repede.

– Are o casă de vară în grădină, zise ea prudentă.

– O casă de vară? Peter se opri.

– Obişnuia să-mi vorbească despre ea, deoarece soţul ei o folosea drept magazie şi ea ar fi dorit să facem curăţenie înăuntru, dar n-am mai reuşit, continuă Anna. Intenţionam să o ajut, apoi a venit vremea să mă întorc la Grange Hall.

Peter privi în jur pe furiş.

– Crezi că ne-am putea ascunde acolo? Doar pentru astăzi, vreau să spun? rosti el cu glas serios. Eşti sigură că doamna Sharpe nu o foloseşte niciodată?

Anna dădu din cap, apoi încuviinţă, după care dădu iar din cap.

– Nu ştiu, zise ea în cele din urmă. Nu cred că o foloseşte, dar asta a fost acum un an.

Peter oftă.

– De aici, putem ajunge la casa de vară?

Anna dădu afirmativ din cap nervoasă şi se înapoiară spre casa doamnei Sharpe. Apoi alergară amândoi la poarta înaltă din lemn, care despărţea curtea din faţă de grădina din spate, unde Anna ridică de pe pământ o piatră mică.

– Doar nu intenţionezi să izbeşti cu piatra, nu-i aşa?

Peter era îngrijorat, dar Anna clătină din cap.

– Nu e o piatră, îi explică ea lui Peter. E acolo pentru a ascunde cheia sub ea. Doamna Sharpe mi-a arătat-o. Priveşte!

Cu grijă, ridică piatra falsă şi scoase o cheie. Degetele îi tremurau prea tare pentru a reuşi să o introducă în broască, aşa că Peter o luă şi descuie poarta, pe care o încuie din nou, după ce trecură de ea.

Alergară apoi repede peste pajiştea minunat tunsă, după care se afla grădina de zarzavat. Şi acolo, în fundul curţii, se afla casa de vară, încă plină de mobilier şi de cutii. Şi tot acolo, lângă uşă, mai era o piatră falsă.

Două minute mai târziu, amândoi se aflau înăuntru, în siguranţă, ascunşi sub un pat mare dublu, lipit de cel mai îndepărtat perete. Se înfăşurară în nişte draperii grele de catifea ca să se apere de frig şi rămaseră liniştiţi aşteptând, singurul sunet fiind cel al respiraţiilor lor.

CAPITOLUL 16

Maisie Wingfield nu ştia ce să facă. Fusese greşeala ei prostească să se ducă să-i controleze pe cei doi mizerabili, îşi dădea seama de asta, dar n-avea de unde să ştie ce va găsi acolo. În timpul turei de noapte, hotărâse să-i dea Surplusului Anna un mic avertisment înainte ca doamna Pincent să se întoarcă, să o sfătuiască să-şi ţină gura în legătură cu lovitura primită, dacă nu avea de gând să primească mai multe.

Şi acum... ei bine, acum trebuia să-i aducă la cunoştinţă situaţia doamnei Pincent. Să-i spună că ticăloşii aceia plecaseră. „Sunt nişte diavoli, asta sunt, îşi spuse Maisie prost-dispusă. Să se caţere pe perete şi apoi în gaura aceea mică! Surpluşii ăştia n-au avut altceva de făcut decât să fugă aşa!"

– Doar nu vrei să spui că au plecat, nu-i aşa? Susan, o altă Slujbaşă şi confidenta lui Maisie, o privea fix, cu gura căscată. Vrei să spui că au evadat?

Maisie o privi neliniştită.

– N-a fost vina mea, rosti fermă. Nu eu i-am băgat la Solitudine. Şi nici nu era treaba Surpluşilor să fie pe etajul Micuţilor. A fost ideea doamnei Pincent, asta a fost. Aşa că, în realitate, ea e de vină. Susan se uită la ea cu îndoială şi Maisie

continuă sfidătoare. N-a spus doamna Pincent întotdeauna că Surpluşii nu trebuie să se plimbe pe la etajul 3 de capul lor, ca să nu îndrăgească vreun Micuţ sau să-şi facă griji pentru ei, când de fapt trebuie să fie preocupaţi de lucruri mai importante, cum ar fi să facă ceea ce li s-a spus să facă şi să se simtă prost pentru faptul că există? Nu trebuia să-i dea voie vacii ăleia mici de Anna să vină aici sus. Era clar că asta o să se întâmple.

– Şi ai de gând să-i spui asta? întrebă Susan.

Maisie se cutremură. Se gândise că doamna Pincent era încă departe. Voia să-i lase un bilet, strecurat pe sub uşa biroului, sau ceva de genul ăsta. Dar tocmai când fusese gata să facă asta, doamna Pincent intrase prin uşa din spate însoţită de un domn. Pătrunseseră în grabă în birou, ca şi cum ar fi fost miezul zilei şi nu ora patru dimineaţa şi Maisie se întorsese la bucătărie, unde se afla acum.

– Am de gând să plec, zise ea ezitând. Poate ai vrea să-i spui tu? Pentru că au venit în tura ta.

Susan dădu din cap neîncrezătoare.

– Nici să nu-ţi treacă prin minte, zise ea imediat. Trebuie să pregătesc micul dejun, mulţumesc foarte mult. Du-te şi fă ce trebuie, ca să scapi de-o grijă. Apoi eu îţi pregătesc o ceaşcă cu ceai.

Maisie se ridică în picioare.

– Ai dreptate, zise tremurând uşor. Ar trebui să-i distrugă pe Surpluşi, bombăni ea furioasă. Şi în timp ce părăsea bucătăria, îi aruncă lui Susan o ultimă privire panicată, apoi îşi croi drum spre biroul doamnei Pincent. Să nu-i mai bage pe oamenii Legali, cum sunt eu, într-o belea ca asta. Nu e corect! Nu e corect deloc! îşi spuse ea.

Înainte de a se apropia de uşă, ezită. Lui Maisie nu-i plăceau necazurile. Niciodată nu-i plăcuseră. După părerea ei, trebuia să-ţi faci treaba, să-ţi ţii capul plecat şi să te asiguri că primeşti leafa la sfârşitul fiecărei săptămâni. Atât timp

cât cecul acela continua să alimenteze contul ei din bancă, oferindu-i suficiente fonduri pentru a-şi cumpără prăjituri cu frişcă, halbe de cidru de la cârciuma locală şi pantofi confortabili pentru picioarele ei îndurerate, era fericită. Grange Hall îi oferea toate aceste lucruri şi un acoperiş deasupra capului, şi dacă asta însemna că trebuia să se descurce cu Surpluşii aceia Micuţi, oribili şi urlători, ei bine, era un preţ pe care era dispusă să-l plătească. Nu ceruse niciodată altceva, nu-şi dorise niciodată mai mult. Nu fusese interesată de promovări şi de nimic altceva de genul acesta.

Nu, ea era o fiinţă simplă, chiar asta era. Un Legal care muncea din greu, încercând să facă ceva din viaţa ei. Şi un Surplus să o bage în necaz – mai ales un Surplus care îi vorbise aşa cum o făcuse nemernica aia mică, de parcă ar fi fost, la rândul ei, un Legal, de parcă ar fi fost *mai bună* decât ea (Maisie se strâmbă la gândul acesta) – ei bine, va trebui să-i spună doamnei Pincent răspicat că nu suportă aşa ceva. Da, intenţiona să-i spună toate astea, să-i spună că nu fusese vina ei că doamna Pincent nu o putea ţine pe Anna sub control.

Ajungând la uşă, Maisie trase adânc aer în piept şi bătu tare, după care aşteptă.

– Intră!

Maisie deschise uşa într-o doară şi păşi în biroul doamnei Pincent. „Ce cameră oribilă şi rece, gândi ea. Genul de cameră care îţi mănâncă sufletul. Trebuie că a mâncat şi sufletul doamnei Pincent, categoric, pentru că femeia asta nu are nici un pic de suflet." Puteai să spui asta privindu-i ochii, dacă ai fi avut vreodată curajul. Erau negri, holbaţi şi fără viaţă în ei. Ar fi fost de ajuns o privire – n-ai fi vrut să continui să te uiţi în ochii aceea prea mult timp.

Maisie observă cu teamă că doamna Pincent arăta chiar mai rău decât de obicei. Părea supărată şi fioroasă. Maisie

presupuse că, indiferent ce făcea doamna Pincent la ora aceea din noapte, probabil că era ceva ce nu voia să ştie nimeni.

– Ce e, Maisie?

Femeia deschise gura, încercând să găsească cuvintele potrivite. Şi domnul acela se uita la ea, parcă i-ar fi prins făcând ceva ce se presupunea că nu trebuiau să facă. „Poate că e soţul doamnei Pincent, gândi Maisie. Lumea spune că nu mai are bărbat, dar poate că până la urmă are. Sau poate că nu e soţul ei – de aceea par atât de stânjeniţi."

Îl privi pe furiş, să vadă cum arată. Scund şi chel. Când Maisie îşi întoarse ochii de la doamna Pincent, tresări uşor. Omul punea ceva într-o cutie şi, dacă ea nu greşea, obiectul părea o seringă. Privi repede în lături. Dacă Maisie învăţase ceva în viaţa ei era că avea cu atât mai puţine necazuri cu cât ştia mai puţin. Ar fi vrut să iasă din cameră cât mai repede şi chiar asta intenţiona să facă.

– Ei bine... începu ea căutându-şi cuvintele. „Aşa ceva trebuie să spui cu multă delicateţe, reflectă ea. Nu poţi pur şi simplu să anunţi că doi Surpluşi au fugit, aşa cum ai anunţa că a sosit ora ceaiului, nu-i aşa?" E vorba despre Surpluşii aceia, continuă ea până la urmă. Cei de la Solitudine...

Ochii doamnei Pincent se îngustară şi se îndreptară spre bărbat, care se încruntă la rândul lui. Maisie se retrase puţin.

– Surplusul *acela*, o corectă doamna Pincent cu voce agitată. E numai un Surplus la Solitudine. Ce e cu el?

Maisie trase adânc aer în piept.

– Surpluşii *aceia*, repetă ea, şi mici broboane de sudoare începură să-i apară pe frunte, pentru că au fost doi. Vedeţi, ieri, în timp ce eraţi plecată, cealaltă mică jigodie – vreau să spun Surplus – ne-a supărat. Pe mine şi pe doamna Larson. Şi ea a spus că trebuie să fie dusă la Solitudine. A spus că asta îi trebuie, să se înveţe minte să mai fie obraznică...

Maisie nu avea cum să nu observe că dispoziţia doamnei Pincent se agrava. Inima începu să-i bată mai tare. Era conştientă că se bâlbâie, dar nu se putea controla; abia era în stare să formuleze o propoziţie ca lumea. Şi ce era mai rău era că nici nu dăduse încă vestea cea mai proastă.

– Şi oricum, doamnă Pincent, treaba e că nici nu ştiu cum s-a întâmplat şi nici n-am ştiut că acolo e o gaură în perete, dar m-am dus să-i verific acum câteva minute şi ei nu mai erau, înţelegeţi? Au... au plecat, doamnă Pincent.

Ridică o privire rugătoare şi se mai retrase puţin, când ochii doamnei Pincent o pironiră.

– Cum adică au plecat? întrebă doamna Pincent cu voce liniştită, dar chipul ei prevestind o furtună.

– N-a fost vina mea, răspunse imediat Maisie. Nu aveam de unde să ştiu. Îi faceţi pe Surpluşi să aibă un comportament mai bun, asta vreţi să faceţi, nu-i aşa? De unde să ştiu eu că vor evada? Am crezut că e imposibil să iasă de aici. Am crezut...

– Destul! Doamna Pincent făcu un pas înainte şi o apucă pe Maisie cu sălbăticie de umeri. Acum spune-mi exact, despre ce vorbeşti? întrebă ameninţătoare, şi Maisie se cutremură. Ochii doamnei Pincent o sfredeleau şi unghiile i se înfipseseră în carne. Şi despre *cine* vorbeşti?

– Băiatul şi fata, se smiorcăi Maisie. Anna şi băiatul acela care era deja acolo. Promiţătorul cel nou. Înţelegeţi? Au evadat. Azi-noapte, după câte îmi dau seama.

– Imposibil, rosti doamna Pincent furioasă. Nu e posibil să scapi de la Grange Hall. Probabil te înşeli.

Maisie era tentată să accepte părerea doamnei Pincent şi să plece, dar ştia că făcea şi mai rău dacă nu rămânea.

– Se pare că era o gaură în perete despre care n-am ştiut, rosti ea cu ochii plecaţi. „Îmi vorbeşte ca unui nenorocit de Surplus, îşi spuse supărată; n-ar trebui să-mi vorbească aşa, categoric nu!“ Să vedeţi, am văzut-o când m-am dus să-i

controlez, în dimineaţa asta, cam pe la patru fără un sfert, să ştiţi. Să văd dacă se poartă frumos. Dar nu i-am mai văzut deloc. Şi apoi am văzut gaura din zid. Şi m-am gândit, ei bine, că pe acolo trebuie că au plecat, apoi...

Vocea lui Maisie se pierdu şi doamna Pincent o strânse şi mai tare de umeri.

– La patru fără un sfert? întrebă cu vocea sugrumată. Maisie dădu din cap sfioasă. Iar acum e patru şi un sfert! Maisie aprobă din nou. Atunci de ce ai aşteptat atât de mult până mi-ai spus?

„Pentru că ştiam că aşa vei reacţiona", gândi Maisie în defensivă, dar nu rosti nici un cuvânt.

Faţa doamnei Pincent se albi, iar bărbatul se ridică în picioare, părând că nu poate ieşi de acolo atât de repede pe cât ar fi vrut.

Spre uşurarea ei, doamna Pincent îi dădu drumul şi apoi apucă telefonul de pe birou, formând un număr din memorie.

– Margaret Pincent la aparat! lătră ea în receptor. Am nevoie de voi, acum! Nu, imediat! A avut loc o evadare. N-au putut să ajungă prea departe. Trebuie prinşi imediat. Apoi se întoarse spre Maisie. Pleacă de aici, fiinţă inutilă! scuipă ea cuvintele. Ieşi imediat de aici! Spune-i domnului Sargent să vină la Solitudine şi doamnei Larson să-i aştepte pe Capturatori la recepţie. După aceea spune-le Surpluşilor că micul dejun de azi e anulat.

Apoi o împinse pe Maisie afară şi, făcându-i semn bărbatului că era liber să plece, ieşi ca o furtună pe coridor.

Julia Sharpe îşi privea indiferentă imaginea reflectată în oglindă. Categoric, ridurile i se mai adânciseră, decise ea. Tot statul acela la soare îşi lua tributul de pe tenul ei şi, dacă nu era atentă, avea să ajungă ca femeile acelea după care întorceau oamenii capul speriaţi pe stradă. „Moartea în vacanţă", aşa li

se spunea. Oameni care erau bătrâni deja când s-a descoperit Longevitatea. Fuseseră trataţi să nu moară, dar rămăseseră bătrâni şi aşa aveau să fie pentru veşnicie.

Julia se oprise la vârsta de cincizeci de ani. Nu era o vârstă urâtă, categoric. Desigur, nu avusese de ales. Sigur că ar fi fost mult mai simpatic să aibă o faţă fără riduri, dar toată lumea avea aceeaşi problemă – chiar şi oamenii care luaseră medicamentele de la vârsta de şaisprezece ani tot mai aveau zbârcituri pe ici, pe colo, chiar dacă foloseau cele mai scumpe creme. Longevitatea te păstra tânăr pe dinăuntru, dar pe dinafară doar liftingurile faciale puteau să te menţină tânăr. Iar chirurgii o speriau de moarte pe Julia.

Oftă şi deşurubă sticluţa din faţa ei, scoţând două capsule şi înghiţindu-le cu o gură de apă.

„Două pastiluţe o dată pe zi, şi o eternitate eu voi trăi", îşi spuse şi schiţă un zâmbet. Dar era oare suficient să trăiască o eternitate, indiferent cum? Se zvonea că noul medicament pentru Longevitate era mult mai bun, că nu exista boală care să nu poată fi vindecată cu celulele stem corespunzătoare – şi în timp ce medicamentul aprobat de stat putea să-ţi ofere doar un minim ajutor, noul medicament îţi dădea toată gama – piele care se regenerează, nivel scăzut de grăsimi şi altele. Dar acesta se putea procura doar de pe piaţa neagră. Şi odată ce o luai pe drumul acesta, nu aveai de unde să ştii unde te va duce.

Julia nu prea înţelegea cum funcţionau medicamentele pentru Longevitate – şi nici nu se străduise să înţeleagă; la urma urmei, ceea ce era important era *dacă* acţionau, nu *cum*. Însă prietenele ei de la clubul de bridge erau convinse că tenul lor proaspăt şi trăsăturile ferme se datorau medicamentului Longevitate+. Se pare că acesta era deja disponibil în clinicile selecte din Statele Unite, din China şi din Japonia şi era folosit mai ales de celebrităţi; Marea Britanie

rămăsese în urmă, din cauza preţului. Dar oare să fi fost adevărat? se întrebă doamna Sharpe. Oamenilor le place să creadă cele mai fantastice lucruri. Şi apoi mai era şi problema provenienţei celulelor stem. Medicamentul tradiţional folosea cordoane ombilicale congelate, dar se zvonea că pentru noul medicament era nevoie de celule stem tinere şi proaspete. Şi cum erau obţinute astfel de celule, dacă nu prin metode dubioase?

Poate că era ea prea cinică. Cu o noapte în urmă, juca bridge cu Barbara, Cindy şi Claire şi nu putuse să nu observe că pielea Barbarei arăta aproape... proaspătă. Da, acesta era cuvântul. Tinerească.

Oftă şi hotărî că va aprofunda această problemă. Niciodată nu ştii ce pun ei în flacoanele alea, de care faci rost pe aleile întunecoase, contra unor sume uriaşe de bani. Nu ştii niciodată de unde provin. Dar dacă ar trata bărbia lăsată şi zbârciturile din jurul ochilor, poate că ar merita osteneala.

Fu întreruptă din visare de un ciocănit puternic la uşă şi ridică ochii curioasă. Era doar şapte dimineaţa! Cine naiba putea fi la ora aia?

Înfăşurându-şi mai strâns halatul în jurul taliei, închise uşa de la baie şi aşteptă ca menajera să deschidă. Apoi auzi alt ciocănit şi îşi aminti că i-o împrumutase pe menajeră lui Cindy, pentru a o ajuta la mutare. Prin vizorul uşii de la intrare văzu nişte uniforme, şi asta o sperie puţin. Avusese loc vreun jaf pe strada ei? Sau ceva şi mai rău? Se cutremură la gândul acesta. Foarte rar se săvârşeau şi chiar şi infracţiunile mai mici erau foarte rare. Julia se întrebase adesea dacă nu cumva numărul crimelor scăzuse pentru că exista Longevitatea, şi nimeni nu mai erau satisfăcut de un câştig pe termen scurt – mai ales când termenul scurt era uneori chiar foarte scurt. Sau poate pentru că cei mai mulţi dintre infractori erau tineri, iar eradicarea tineretului avea

drept consecinţă siguranţa străzilor. Soţul ei era adeptul celei de a doua variante, citând Declaraţia drept panaceu al tuturor relelor omenirii, dar Julia nu era prea convinsă. Mai degrabă credea că toată lumea era pur şi simplu prea îmbătrânită. Nimeni nu avea imaginaţia sau energia să-şi mai bată capul cu vreo crimă.

Deschise încet uşa, apoi se încruntă, când îşi dădu seama ce fel de uniforme erau. Unul dintre oameni avea uniformă de poliţist, dar ceilalţi doi, dacă nu greşea prea tare, erau Capturatori. Ridicând din sprâncene de curiozitate, îi pofti înăuntru.

CAPITOLUL 17

Anna se înfăşură şi mai strâns în draperiile grele şi aruncă o privire spre Peter, care stătea lângă ea. De fapt, el găsise cea mai bună poziţie, un loc unde nu puteau să fie văzuţi, dar de unde ei – sau cel puţin el – aveau o vizibilitate perfectă asupra curţii, a uşii şi a casei. Odată ce fu sigur că Annei îi era suficient de cald, pur şi simplu se aşeză jos cu fruntea uşor încreţită de concentrare şi nu mai spuse nimic.

Până acum.

– Au intrat nişte oameni în casă. Par a fi Capturatori. Peter vorbi atât de încet, încât Anna aproape nu-l auzi, totuşi cuvintele îi străpunseră pieptul ca nişte gloanţe. Capturatori? De unde ştiau că se află aici? Acoperă-te cu draperia şi stai nemişcată, mai şopti Peter şi, tremurând, Anna îl ascultă. Putea să simtă încordarea din trupul lui Peter, parcă era un animal urmărit de vânători, aşa că ea încercă să-şi oprească tremurul provocat de frig şi de frică.

Stătu întinsă sub draperii cam zece minute lungi cât o veşnicie, apoi îl simţi pe Peter strecurându-se alături de ea.

– Au ieşit în curte, şopti el, şi Anna îi simţi căldura respiraţiei pe frunte.

Fără să mai gândească, întinse mâna, o găsi pe a lui şi o strânse uşor. Apoi Peter îi apăsă capul pe umărul lui şi, înainte ca ea să-şi dea seama, erau înfăşuraţi unul lângă altul, cu mâinile atât de strâns încleştate, încât se simţeau ca un singur trup.

Apoi auziră pe cineva încercând uşa. Anna încremeni, convinsă că vor intra şi îi vor găsi, dar uşa rămase închisă. Peter o strânse şi mai aproape de el.

– Ţii uşa asta încuiată în permanenţă? se auzi vocea unui bărbat, şi Anna îşi simţi toţi muşchii încordându-se.

– Sigur că da. De fapt soţul meu o ţine aşa. Avem aici o mulţime de vechituri. Aparent valoroase, deşi mie nu mi-a păsat prea mult de ele niciodată. Fiecare cu ce-i al lui, aş zice.

Anna simţi braţele lui Peter strângându-se mai tare în jurul ei, când auzi vocea familiară a doamnei Sharpe.

– Am primit ordin să căutăm peste tot, rosti un alt bărbat. Chiar dacă e încuiat.

– Foarte bine. Vocea doamnei Sharpe suna exasperată. Cred că e aici cheia.

Anna îşi simţi inima zbătându-i-se în piept. Doamna Sharpe căuta cheia, care nu mai era la locul ei. Capturatorii aveau să-şi dea seama că ei o luaseră şi urmau să-i găsească.

– Oho... o auzi ea pe doamna Sharpe spunând. Ei bine, e nostim...

– A dispărut cheia?

Interveni o lungă pauză.

– Aaa, îmi amintesc, zise deodată doamna Sharpe. Soţul meu a luat-o. Pentru mai multă siguranţă.

– Poate că ar trebui să spargem uşa, sugeră unul dintre oameni.

– Puteţi încerca, dar nu cred că soţului meu i-ar plăcea, rosti doamna Sharpe imediat. Şi nu văd cum ar putea să fie cineva înăuntru, dacă uşa e încuiată. De fapt, probabil

că-l cunoaşteţi pe soţul meu, Anthony Sharpe? Lucrează la Ministerul de Interne.

Câteva secunde se aşternu tăcerea, timp în care Anna de-abia îndrăznea să respire.

– Da, îl cunosc pe domnul Sharpe, rosti unul dintre bărbaţi. Nu mi-am dat seama că eraţi... că sunteţi... Ei bine, nu mai insistăm, nu-i aşa domnilor? Mulţumesc, doamnă Sharpe, pentru... ajutorul dumneavoastră.

Apoi Anna auzi cel mai frumos sunet pe care-l auzise vreodată – sunetul făcut de paşii Capturatorilor, care plecau.

Julia stătea în dreptul chiuvetei din bucătărie şi se gândea. Probabil rătăcise cheia. Era posibil.

Totuşi, era ciudat. În gospodăria Sharpe, lucrurile nu prea se pierd.

Încruntându-se uşor, hotărî să se întoarcă la computerul ei. Luna aceasta aveau destulă energie, datorită noului panou solar instalat pe acoperiş, şi acum simţea nevoia companiei cuiva, chiar dacă era virtuală.

Când ecranul se lumină, apăru un crainic de la ştiri anunţând extrem de serios că ministrul energiei fusese răpit de către un grup terorist din Orientul Mijlociu, care pretindea că acordul global semnat recent, care restricţiona folosirea petrolului, era un complot mascat, pentru destabilizarea economiei lor. În partea de jos a ecranului, apăru un mesaj personalizat, ce-i amintea Juliei că putea trece să-şi ridice de la farmacie medicamentele pentru Longevitate şi că avea încă patru cupoane de energie rămase pentru această lună; mai exista şi un alt mesaj, în partea de sus a ecranului, care îi cerea imperios să apese butonul roşu de pe telecomandă, pentru completarea activităţii creierului din acea zi. Ignorând mesajele, Julia mai urmări ştirile câteva minute, oftând şi clătinând din cap. Ţările sărace luau măsuri disperate pentru a convinge naţiunile mari să le dea mai multă energie. Ceea ce teroriştii nu păreau să înţeleagă era, se gândi ea, că

toată omenirea suferea. Nu interziseseră China şi Statele Unite toate aparatele de aer condiţionat, determinând o migraţie în masă spre ţinuturi mai reci? Ţările din America de Sud nu fuseseră forţate să-şi oprească dezvoltarea economică, pentru a proteja jungla?

Îşi aducea aminte de vremea când era tânără, când exista energie din plin şi oamenii credeau că reciclarea era suficientă. Înainte ca insulele să înceapă să fie înghiţite de oceane, înainte ca Gulf Stream-ul să transforme Europa într-un loc îngheţat şi cenuşiu cum era acum, cu veri scurte şi ierni lungi şi geroase. Înainte ca politicienii să ia măsuri, dându-şi seama că, fiind nemurirori, ei înşişi urmau să aibă de suferit, nu generaţiile viitoare, dacă clima mondială nu era protejată.

Dar nu toate ţările considerau că fuseseră tratate în mod egal la summit-ul mondial convocat de urgenţă. Şi de ce ar fi fost? Nu era un secret că ţările bogate trişau. Sursele de energie interzise erau folosite în secret, pentru a asigura electricitate serviciilor lor importante. Noua energie era impusă doar ţărilor mai sărace, ca fiind singura sursă disponibilă, în timp ce ţările corupte făceau afaceri cu petrol şi cu cărbune. Chiar şi Marea Britanie cheltuise bani şi resurse, în cursa pentru crearea unei noi surse de energie pe care să o vândă altor ţări cu un profit uriaş. Departamentele de cercetare subvenţionate de stat, desfiinţate cu un secol în urmă, odată cu universităţile de care aparţineau, deoarece nu mai existau studenţi, fuseseră reînfiinţate.

Dar energia nu era o problemă pentru care Julia ar fi putut să facă ceva; era domeniul soţului ei, Anthony. Ea avea acum o problemă mult mai presantă de rezolvat. Nu apăruse nimic la ştiri despre Surpluşii evadaţi, dar asta nu era surprinzător – ştirile despre aşa ceva se transmiteau doar după ce Surpluşii erau prinşi. Nu era nici un motiv să îngrijoreze populaţia fără să fie nevoie, ar fi spus Anthony.

Julia bătea darabana cu degetele pe blatul mesei din bucătărie, încercând să hotărască ce avea de făcut, încercând să-și dea seama de ce nu-i lăsase pe Capturatori să spargă ușa de la intrarea în casa de vară. Pentru a proteja mobilierul lui Anthony? Sau din alte motive? Poate pentru că bărbații aceia menționaseră numele Annei?

În timp ce se gândea la asta, telefonul sună și ea ridică imediat receptorul.

– Julia? Sunt Barbara. Ai auzit noutățile?

– Care noutăți?

– Evadarea Surplușilor. Sigur Capturatorii au trecut și pe la tine până la acum. Pe mine m-au trezit din somn. Teribil de eficienți, nu-i așa?

Julia se așeză.

– Presupun că asta le e datoria, răspunse ea gânditoare.

– Mi-au spus că sunt doi evadați. Așa că am închis toate geamurile și am încuiat toate ușile. Și sper că și tu ai făcut la fel. Cu ăștia nu prea poți fi sigură, Julia. Vreau să spun, cine știe ce rău ne-ar putea face dacă le oferim ocazia. Acum, probabil că oamenii vor trata cu mai multă seriozitate Problema Surplușilor. Căminele de Surpluși sunt o sursă de nenorociri. Să-i ții acolo, unde consumă atâtea resurse! Nu sunt decât pepiniere de tineri criminali, Julia. Și atât de aproape de sat!

– Nu cred că sunt periculoși, Barbara, comentă Julia încruntându-se ușor. Surplușii sunt învățați să se comporte civilizat.

Se gândi imediat la menajera ei și la Anna, cea care se pare că a evadase. Ele nu repezentau nici un fel de pericol. Păreau recunoscătoare chiar și pentru un singur cuvânt amabil.

– Ei bine, Surplușii cărora *li se permite* să iasă, într-adevăr, nu sunt periculoși, zise Barbara mohorâtă, dar noi i-am cunoscut doar pe cei care pot fi angajați. Pe cei buni. Restul, pur și simplu ne fură, Julia. Ne fură hrana, energia, aerul.

Julia oftă. Probabil că Barbara avea dreptate. Poate că greșise când îi lăsase pe Capturatori să plece, fără să controleze casa de vară. Și sunt geloși, continuă Barbara. Îndrăznesc să-și

dorească ceea ce avem noi. Fără să aibă nici un drept, Julia. Nici părinţii lor nu au avut dreptul. Asta încerc să-i explic tot timpul Surplusului meu, Mary. E o fată bună. Foarte muncitoare. Dar, de fapt, n-ar fi trebuit să existe, Julia. Pur şi simplu nu trebuia. Şi acum evadarea asta! Îţi spun drept, de Problema Surpluşilor va trebui să se ocupe cineva. Dacă eşti prea blând cu ei, vor apărea alţii şi alţii. Tu ştii câte procente din taxele noastre se cheltuiesc cu Problema Surpluşilor? Ştii?

– Nu, zise Julia.

– Mult prea mult, răspunse Barbara ameninţătoare. Interveni o pauză, timp în care Barbara îşi trase răsuflarea. Oricum, continuă ea până la urmă cu ton de afaceri, motivul pentru care te-am sunat este să-ţi spun că organizez o poteră. Trebuie să ne protejăm, Julia. Trebuie să-i găsim pe blasfemiatorii ăia şi să ne ocupăm de ei. Adunarea are loc acasă la mine, în după-amiaza asta. Sunt sigură că ai vrea să te implici şi tu.

– Nu crezi că e mai bine să lăsăm asta în seama Capturatorilor? încercă Julia.

– Julia, rosti Barbara cu asprime, nu putem sta deoparte şi să lăsăm doi Surpluşi să ameninţe tot ce ne-a oferit Longevitatea. Pot fi oriunde şi trebuie să fim vigilente. Dacă lăsăm doi Surpluşi să evadeze, unde se va sfârşi totul, Julia? Nu există loc pentru ei. Trebuie să fie suprimaţi.

– Suprimaţi? Julia nu-şi putu ascunde frustrarea din glas.

– Să ne ocupăm de ei, cedă Barbara. Deşi eu cred că n-ar fi o idee prea rea să suprimăm câţiva. Ar fi un mesaj pentru toţi ceilalţi, nu crezi?

Julia trase adânc aer în piept şi se rezemă de spătarul scaunului.

– În după-amiaza asta, rosti ea în cele din urmă. Eu... ei bine, ne vedem la tine.

Puse receptorul jos şi oftă. Oamenii erau aşa de speriaţi de Surpluşi! Şi de copiii Legali de fapt; rareori puteai vedea câte unul. Parcă toată lumea uitase cu desăvârşire ce

înseamnă să fii tânăr, convinsă că oricine are douăzeci și cinci de ani e periculos și complotist. Mai bine zis, oricine are sub șaisprezece. Cam atât aveau acum cei mai tineri, în afară de Surplușii și de Legalii aceia ciudați, care după Declarație reușiseră să se strecoare prin hățișul de interdicții. „O lume plină de bătrâni, își spuse Julia încruntându-se. Bătrâni convinși că știu tot și că orice e nou sau diferit nu poate să fie bun – în afară de ceea ce e legat de medicamentele pentru Longevitate, desigur."

Ca o ironie, Surplușii erau singurul subiect despre care se pare că mai existau dezbateri politice, chiar dacă la ele lua parte un număr foarte mic de oameni elocvenți. Tabăra liberală apela la o abordare mai umană a problemei: în primul rând era nevoie de mai multe campanii de prevenire a nașterii Surplușilor. În schimb, Barbara și tovarășele ei cititoare ale gazetei *Daily Record* considerau că părinții Surplușilor trebuie închiși pe viață, iar progeniturile lor suprimate. Desigur, nu și Surplușii din slujba lor, nu cei care le găteau mâncarea, le tundeau gazonul, munceau în construcții sau preluau oricare dintre celelalte sarcini, de care nimeni altcineva nu mai voia să se ocupe. Nu, pe ei nu; doar pe „ceilalți", indiferent cine erau ei.

Fără îndoială că Autoritățile aveau să organizeze un referendum pe acest subiect și să înființeze un nou grup de lucru. Vor da unuia, cum era soțul ei, misiunea să-i supravegheze activitatea timp de douăzeci de ani, până se ajungea la niște concluzii. Și apoi... Ei bine, apoi vor aplica aceste concluzii, presupuse Julia. Dacă îi mai păsa cuiva de asta.

Problema era totuși că Julia nu avea la dispoziție douăzeci de ani pentru a-și forma o opinie în Problema Surplușilor. Nu avea la îndemână douăzeci de ani pentru a hotărî ce să facă.

Desigur, nu era convinsă că evadații se aflau în casa de vară, dar conform experienței ei, doi și cu doi de obicei fac patru.

Ridicându-se în picioare şi luând din bucătărie o dublură a cheii, îşi înfăşură halatul de casă în jurul ei şi îşi puse cizmele de cauciuc, apoi apucă câteva unelte de grădinărit, pentru mai multă siguranţă. În caz că vecinii s-ar fi uitat. În caz că oricine altcineva ar face-o.

Adesea se întrebase cum reuşeau părinţii Surpluşilor să desfidă Declaraţia. Era oare aroganţă convingerea că Declaraţia nu li se adresa? Nu-şi dădeau seama că nu vor scăpa nepedepsiţi? Auzise vorbindu-se despre o mişcare, o mişcare pro-viaţă-nouă, care considera că Declaraţia e greşită, că oamenii nu trebuie să trăiască etern, că tinereţea era mai bună decât bătrâneţea. Dar nimeni nu-i lua în serios.

Odată îi sugerase lui Anthony că medicamentele pentru Longevitate ar trebui să conţină şi substanţe pentru controlul naşterilor, şi astfel n-ar mai exista problema Surpluşilor. I se părea o soluţie aşa de corectă, aşa de simplă! Dar Anthony i-a spus că asta nu era posibil, deoarece medicamentele acelea erau extrem de fin echilibrate şi nu puteai să încarci formula; mai bune erau implanturile pentru controlul naşterii, mai sigure, mai ieftine. Julia subliniase că, în mod evident, nu erau sută la sută eficiente. Anthony îi reproşase că nu înţelege; că astfel de lucruri nu sunt uşor de înţeles. Ei, totuşi, nu i se păreau complicate. Uneori avea impresia că Autorităţile complicau intenţionat lucrurile, doar pentru a se asigura că au suficient de lucru.

Julia fusese una dintre femeile norocoase, desigur. Ea născuse pe vremea când nu apăruse ideea de Longevitate. Nu fusese nevoită să aleagă dacă să trăiască veşnic sau să aibă copii.

De fapt nu copii, ci copil. Unul era suficient, aşa căzuseră de acord şi ea, şi Anthony. Şi Julia fusese încântată când aflase că va avea o fetiţă. Cineva cu care să meargă la cumpărături şi cu care să bârfească din când în când, aşa-şi imaginase.

Dar nu se întâmplase chiar aşa. La vârsta de treizeci şi cinci de ani, Tracey se mutase în America. „Am o carieră,

spusese, şi acolo e locul unde se întâmplă totul." Asta se întâmplase în urmă cu şaptezeci de ani. Într-un fel, parcă nici nu trecuse chiar atât de mult, totuşi uneori Julia simţea că trecuse de atunci o veşnicie.

Din când în când Tracey o suna, ceea ce era frumos. Şi uneori, când cota de energie îi permitea, Julia lua avionul şi pleca să o vadă, dar fiica ei era foarte ocupată şi, de aproximativ zece ani, nu mai reuşiseră să găsească o dată convenabilă pentru amândouă.

„Le am totuşi pe prietenele mele, îşi spuse Julia străduindu-se să zâmbească. Am clubul de bridge, nu-i aşa? Nu, una peste alta, sunt foarte fericită." Şi dacă uneori se întreba ce rost avea să trăieşti etern dacă nu aveai pe cineva pe care să-l iubeşti şi care să te iubească, nu insista prea mult asupra ideii. „Sunt una dintre norocoase, îşi reamintea ea. Sunt, într-adevăr, foarte fericită."

În timp ce se îndrepta spre casa de vară, Julia se întreba dacă era vorba despre aceeaşi Anna. Trebuia să fie, nu-i aşa? Dar oare ce intenţii aveau, ea şi Surplusul celălalt? Sperau să se bucure de câteva zile de libertate, înainte de a fi inevitabil recapturaţi? Sau erau mult mai ambiţioşi? Poate că de fapt se gândeau că vor reuşi să se ascundă pentru totdeauna?... Doar că ar fi imposibil să fie pentru totdeauna, se gândi Julia. Erau Surpluşi. Vieţile lor vor fi atât de disperat de scurte, încât nici nu merita efortul.

În linişte, se apropie de micuţa clădire din lemn şi bătu uşor la fereastră.

– Anna! o strigă ea încet. Sunt eu, doamna Sharpe. Sunt sigură că eşti acolo, înăuntru. Capturatorii au plecat. Vrei să-mi spui ce faceţi aici, Anna? Dă-mi drumul înăuntru, te rog.

– Nu răspunde, şopti Peter. Probabil e o cursă.

Transpirase; Anna nu era sigură dacă de durere sau de frică.

Dădu din cap, încercând să reziste tentaţiei de a alerga şi de a-i mulţumi doamnei Sharpe că îi expediase pe Capturatori.

– Anna, ascultă-mă. Te rog să deschizi uşa. Trebuie să fim atenţi, nu se ştie niciodată când apare vreun vecin. Dar dacă mă laşi să intru nu o să mă vadă nimeni, decât dacă e cineva la mine în casă, şi te asigur că nu e. Oricum, nu în clipa aceasta. Dar Capturatorii se pot întoarce, aşa că ar trebui să ieşi de aici cât mai repede posibil. Nu crezi, Anna? Anna?

Anna îl privi pe Peter. Sub draperii, tot ce putea să vadă erau ochii lui şi îşi dădea seama că erau plini de spaimă.

– Am încredere în doamna Sharpe, rosti ea strângându-l la piept pentru a-l convinge. Nu le va permite Capturatorilor să ne găsească.

Peter o privi îngrijorat şi, până la urmă, dădu aprobator din cap. Ieşiră încetişor de sub draperii. Peter se ridică şi se duse să descuie uşa, apoi se strânse din nou lângă Anna, căutând din priviri o altă cale de scăpare, în caz că lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Doamna Sharpe ocoli mobila, apoi se apropie de patul aşezat la perete. O fixau două perechi de ochi întunecaţi larg deschişi, o pereche privind-o prudenţi, cealaltă uitându-se la ea ca un căţeluş recunoscător că n-a fost înecat.

– Vai, Anna! zise ea văzându-i murdari, răniţi şi cu părul încâlcit. Vai, fata mea dragă, în ce te-ai băgat?

Doamna Pincent îşi îngustă ochii privindu-l pe Frank, Capturatorul-Şef însărcinat cu prinderea evadaţilor de la Grange Hall.

– O să-i găseşti, rosti ea. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Frank zâmbi.

– Întotdeauna îi găsesc, răspunse, sigur pe el. Desigur, de obicei îi vânăm pe Surpluşii care se ascund. Acţionăm în special preventiv. Evadaţi din căminele de Surpluşi n-am avut prea des ocazia să vânăm. Nu se întâmplă prea des să reuşească.

Îi aruncă doamnei Pincent o privire semnificativă şi ea se uită la el urât.

– Au reuşit s-o facă, replică ea furioasă, pentru că Autorităţile n-au considerat că e cazul să-mi spună că există un tunel care duce afară. Pot să te asigur că n-a mai existat nici o evadare de când sunt eu la Grange Hall, şi nici nu va mai exista.

Frank ridică din umeri.

– Oricum, nu mai contează. Îi vom aduce înapoi. N-au unde să se ducă, nu-i aşa?

– Dar ce spui de organizaţia aia subterană? întrebă doamna Pincent cu faţa schimonosită de dezgust. Cred că băiatul ar putea avea legături cu ea. Era nou, înţelegi. Prea mare pentru a intra într-un cămin de Surpluşi, după părerea mea, dar asta a fost.

Frank ridică din nou din umeri.

– Organizaţia Subterană? întrebă el nepăsător. O şleahtă de liberali confuzi, asta sunt. Numai gura de ei. Încearcă să ascundă din când în când câte un Surplus, dar noi îl mirosim întotdeauna, fii fără grijă.

Doamna Pincent dădu aprobator din cap. Ştia totul despre liberalii confuzi. Îi scriau din când în când, întrebând-o despre tratamentul Surpluşilor. Trimiteau petiţii, cerând ca părinţilor criminali să le fie permis să-şi vadă copiii Surpluşi, la ieşirea din închisoare. Doamna Pincent îi ura pe liberali.

– Liberalii ăştia nu înţeleg, zise ea bănuind că ar putea să găsească în Frank pe cineva care-i împărtăşea vederile în legătură cu Surpluşii, că acesta e preţul pe care trebuie să-l plătim pentru Longevitate. Trăiesc veşnic într-o lume stabilă, prosperă şi sigură şi uită ce a făcut această lume pentru ei.

Frank dădu din cap şi ochii i se luminară.

– Sunt nişte ignoranţi, asta sunt, aprobă el din inimă. Bieţii Surpluşi? Mă fac să râd. Tu şi cu mine ne aflăm în primele rânduri, doamnă Pincent. Noi ştim adevărul. Dacă n-am fi noi, lumea ar fi un loc foarte diferit, să ştii.

– Într-adevăr, răspunse doamna Pincent. Când ai să-i prinzi pe aceşti Surpluşi, vor fi aduşi din nou aici?

Frank dădu din cap.

– E procedura normală. Dacă mai sunt în viaţă, desigur. Uneori, înţelegi, apar... complicaţii.

Doamna Pincent îl privi o clipă.

– Încearcă să o prinzi pe fată vie, zise ea şi se ridică. Băiatul probabil că n-ar fi de mare folos, dacă ştii ce vreau să spun.

Frank rânji.

– Ştiu exact ce vrei să spui, zise el vesel.

– Bine, rosti doamna Pincent cu ochii îngustaţi. Mi-a venit o idee. Anna a muncit la o femeie din sat, acum aproximativ un an. Poate ar fi bine să urmăreşti pista asta. Am numele ei undeva în dosar.

Sheila se afla la cursul de bune maniere, uitându-se fix la doamna Larson şi prefăcându-se că ascultă atentă.

Locul Annei era gol şi nimeni altcineva nu se mai gândea la ea, deoarece fusese trimisă la Solitudine. Dar Sheila ştia. Sheila ştia ce se întâmplase în realitate. Ştia, deoarece citise în întregime jurnalul Annei, citise despre planurile ei. Şi ştia şi pentru că fusese trează în zori, când Maisie scosese ţipetele acelea stridente de furie.

Sheila era furioasă că Anna n-o luase cu ea. Dintre toţi cei de la Grange Hall, ea era singura care merita să plece, îşi spusese adesea, nu Anna. Annei îi plăcea aici. Anna era un Surplus. În schimb, Sheila dispreţuise fiecare clipă petrecută în spatele acestor ziduri cenuşii şi dorea, mai mult decât orice, să vadă din nou Lumea de Afară, să-şi vadă casa, părinţii.

Totuşi, pe Sheila o încânta faptul că Anna nu fost chiar atât de inteligentă pe cât se credea. Annei îi plăcea să-şi închipuie că se gândea la tot, că era cel mai Valoros Surplus care existase vreodată. Dar un Surplus Valoros şi-ar fi abandonat jurnalul? Un Surplus Valoros i-ar fi permis Sheilei să-i sustragă delicat jurnalul din buzunar, în timp ce era târâtă

prin clasă de către domnul Sargent, şi să-l ascundă în propriul buzunar, alături de frumoşii pantalonaşi roz pe care îi luase de la Spălătorie?

Da, reflectă Sheila. Anna făcuse o greşeală uriaşă neluând-o cu ea.

Strecurându-şi mâna în buzunar pentru a pipăi pielea moale a jurnalului, Sheila zâmbi şi ridică ochii spre doamna Larson.

CAPITOLUL 18

Julia privi de la Anna la Peter, apoi dădu din cap mulţumită. Erau îmbăiaţi, erau îmbrăcaţi, piciorul lui Peter fusese bandajat, şi acum mâncau, chiar dacă îi luase o veşnicie să-i facă să admită că le era foame. Ochii lor continuau să privească nervoşi în jur, ca şi cum se aşteptau ca în orice clipă un Capturator să intre înăuntru. Arătau caraghioşi cu hainele ei şi ale lui Anthony atârnând pe ei, dar ce altceva ar fi avut de făcut? Să-i fi lăsat în salopetele alea oribile?

– Voiaţi să vă ascundeţi într-un camion, aşa ai spus? întrebă ea, şi Peter dădu serios din cap.

– Într-un camion care merge la Londra. Mişcarea Subterană m-a învăţat cum să pătrund cu forţa într-unul, zise el, şi Juliei i se păru că vede o urmă de mândrie în ochii lui.

– Şi ce faceţi dacă nu găsiţi un camion care merge la Londra? mai întrebă ea.

– Atunci vom merge pe jos, zise Anna. Nu-i aşa, Peter?

Peter dădu din cap.

– Nu putem să-ţi spunem mai mult, rosti el calm. În caz că eşti interogată, în caz că te torturează.

– Să mă tortureze? Julia zâmbi. Peter, în această ţară oamenii nu sunt torturaţi.

Peter nu-i întoarse zâmbetul.

Julia se uită la ei, la chipurile lor serioase, şi nu ştiu dacă să râdă sau să plângă. Înţelegea acum de ce spuseseră Capturatorii că băiatul le-ar putea provoca necazuri; ochii lui erau atât de provocatori, şi privirea pătrunzătoare! Erau nişte ochi care nu aveau încredere în nimic şi o făceau pe Julia să se simtă prost.

Apoi văzu felul cum se uita la Anna – atent şi protector; cum se îndreptase de spate mândru, când Julia spusese lucruri drăguţe despre ea, cum veghea asupra ei, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Anna ar putea să dispară în orice clipă sau să fie smulsă de lângă el. Văzu şi felul cum îl privea Anna pe el. Fata asta dădea mereu impresia că ar fi cărat de bunăvoie toată povara omenirii pe umerii ei şi tot nu i se părea o greutate suficientă. Julia nu ştia cum reuşise el – ea încercase destul de mult şi degeaba – dar se pare că Peter reuşise într-un fel să ia puţin din greutatea de pe umerii ei. Alături de Peter, undeva, în ochii lui întunecaţi şi mari, Anna zărise probabil o mică rază de speranţă.

Anna se schimbase în dormitorul Juliei, cu draperiile bine trase, iar la început păruse fericită şi emoţionată. Dar imediat ce-şi scosese salopeta, ceva se schimbase în ea. Începuse să scotocească cu frenezie prin buzunare, ca şi cum ar fi căutat ceva, cu toate că o asigurase pe Julia că nu asta făcea. Apoi se dusese în fugă în spatele casei şi se uitase afară pe fereastră, deşi Julia îi spusese că era periculos. Şi acum era lividă la faţă, ca o moartă, iar pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare şi în ochii negri o umbră de îngrijorare. Probabil că era speriată că evadase, se gândi Julia. Poate că acum regreta ce făcuse.

– O să vă umflaţi ca nişte gogoşi, comentă ea gânditoare rezemându-se de blatul bucătăriei.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde, telefonul începu să sune, făcând-o pe Julia să tresară, iar pe Anna şi pe Peter să se ridice în grabă, căutând un loc unde să se ascundă.

Sperând să nu fie tot Barbara, ridică receptorul.

– Julia? Nu era Barbara.

– O, tu eşti, răspunse ea.

– Am vrut mă asigur că eşti bine. Am auzit de evadare.

Julia îşi roti privirea.

– Anthony, sunt bine. Au scăpat doi Surpluşi, nu doi asasini.

– Totuşi, nu-mi place gândul acesta. Capturatorii au trecut deja pe la noi?

– Au venit în dimineaţa asta. Julia îi privi pe Anna şi pe Peter prudentă, implorându-i din ochi să nu facă zgomot. Pur şi simplu, Anthony n-ar fi înţeles de ce i-a ajutat pe Surpluşii evadaţi. Nici ea nu era sigură că înţelegea de ce făcuse asta. Şi acum ce crezi că o să se întâmple? îl întrebă ea.

– Ce să se întâmple? Vor fi prinşi, desigur. Nu-i lasă Capturatorii să le scape, dacă asta te îngrijorează.

Julia rămase tăcută pentru moment.

– Şi după aia? Ce li se va întâmpla, după?

– Să li se întâmple? Tonul lui Anthony era neîncrezător. Ei bine, vor fi pedepsiţi. Închişi. Dacă vor supravieţui, asta se va întâmpla.

Julia se încruntă.

– Să supravieţuiască?

Anthony oftă.

– Dacă mai sunt în viaţă, comentă el. Dacă se dovedesc periculoşi, se vor afla la dispoziţia Capturatorilor, deşi aceştia nu au o dispoziţie oficială de acest gen. Ştii cum stau lucrurile. Se pare că băiatul provoacă numai necazuri.

– Dar... dar asta e îngrozitor, suspină Julia încercând să nu se uite la Peter în timp ce vorbea. Nu pot face asta.

– N-ai spune asta dacă l-ai găsi ascuns în casă la tine, Julia, zise Anthony răspicat. Trebuie să-ţi aminteşti în primul rând că Surpluşii aceştia nu au dreptul la viaţă. N-au nici un drept. Fiecare persoană nouă pe acest pământ ne ameninţă existenţa, fură resursele de care au nevoie oamenii Legali pentru a supravieţui.

– Totuşi, sunt aşa de tineri, zise Julia încet. Pare atât de... inuman.

– Julia, vor fi prinşi şi vor fi pedepsiţi sau îngropaţi, şi, indiferent care din aceste două variante va fi, sper să se întâmple cât mai curând! rosti Anthony brusc. Nu-mi place să ştiu că soţia mea e în pericol şi nici ţie n-ar trebui să-ţi placă.

– Crezi într-adevăr că sunt în pericol? întrebă Julia curioasă.

– Sunt sigur că totul va fi bine, zise Anthony repede. Ţine uşile încuiate. De ce nu chemi pe una dintre prietenele tale să-ţi ţină companie?

– Tu când te întorci acasă?

Anthony suspină.

– Am sperat să vin în acest weekend, dar mi-e teamă că a fost doar o presupunere. Nu te deranjează, nu-i aşa, Julia?

– Nu, sigur că nu, zise ea liniştită. Ei bine, ţine-mă la curent.

– Aşa o să fac. Pa, pa!

– E în regulă, puteţi să ieşiţi, zise ea punând receptorul jos. Deşi trebuie să vă ascund din nou destul de curând. Anna? Anna, te simţi bine?

Anna ridică ochii. „Arată îngrozitor“, îşi spuse îngrijorată Julia.

– Eu... începu Anna, apoi îl privi îngrozită pe Peter. Cred că am pierdut... Vreau să spun, n-ai găsit nimic, nu-i aşa?

Julia se încruntă.

– Să fi găsit ceva? Ce vrei să spui?

Anna îşi muşcă buzele şi coborî privirea.

– Nimic. Eu... nimic.

Peter se încruntă.

– Eşti bine? o întrebă îngrijorat, dar întrebarea lui o făcu pe Anna să arate şi mai rău. Ai pierdut ceva? Ce era?

Anna îl privi o clipă pe Peter şi Juliei i se păru că fata se pregătea să spună ceva important, parcă ar fi vrut să scape de un secret teribil. Dar, după o scurtă ezitare, Anna se mulţumi să dea din cap.

– N-am nimic, zise ea cu glas slab. Mă simt bine.

– Mă bucur! rosti serioasă doamna Sharpe. Ei bine, dacă aţi mâncat destul, nu e decât ora nouă, aşa că am impresia că trebuie să vă întoarceţi în casa de vară şi să aşteptaţi acolo până se întunecă. Am... Am câte ceva de făcut.

Anna dădu tăcută din cap şi atât ea, cât şi Peter se ridicară.

– Aşteptaţi doar o clipă, zise doamna Sharpe, să mă asigur că drumul e liber. Grădina nu se vede prea bine de la fereastră, aşa că nu poţi fi niciodată sigur. Ieşi afară pe uşa din spate şi se uită în jur. Cred că totul e în regulă, reveni ea. Totuşi, mergeţi pe lângă gard, nu peste pajişte. Şi repede. Ascultaţi, luaţi sticla asta cu apă şi nişte mâncare!

Peter luă sticla, şi Anna zâmbi.

– Mulţumim, doamnă Sharpe. Mulţumim foarte mult. Nu pot să vă spun cât de recunoscători vă suntem, zise ea cu blândeţe.

Doamna Sharpe ridică din umeri.

– Să staţi ascunşi. Altfel vom da cu toţii de necaz.

Dând afirmativ din cap, Anna îl urmă pe Peter afară, prin uşa din spate. Apoi merseră pe furiş de-a lungul gardului care înconjura grădina, ţinându-se pe după tufişuri până ce ajunseră la casa de vară. Apoi, în tăcere, se strecurară înăuntru, încuind uşa în urma lor şi reluându-şi locul din ascunzătoarea de sub draperiile groase şi grele, pe care doamna Sharpe voise să le arunce cu cincizeci de ani în urmă.

CAPITOLUL 19

Julia Sharpe nu se alătură grupului de căutare, pretinzând că o doare capul. Totuşi, le aproviziona pe prietenele ei cu biscuiţi şi umplu două termosuri cu ceai dulce şi cu lapte, pe care le înmână vinovată. Apoi îşi privi îngrijorată prietenele şi vecinele pornind. Barbara o informase că plănuiau să răscolească tot satul, să bată toate câmpurile şi să controleze toate clădirile scoase din uz. Cărau cu ele un amestec ciudat de puşti, spade, rachete de tenis şi beţe de cricket şi, desigur, Barbara se afla în frunte, vociferând tare despre nevoia de a pune capăt Problemei Surpluşilor şi de a arăta lumii ce înseamnă implicarea. Celelalte care o urmau vădeau un interes limitat faţă de strigătul de luptă al Barbarei, nu putu să nu observe Julia; cele mai multe discutau despre subiecte care le interesau mai mult, cum ar fi reţete noi de bucate, cine folosea Longevitate+ şi ce credeau ele despre ultimele tarife ale energiei. Vocile le erau ascuţite şi surescitate, după cum constată Julia cu amărăciune. Pentru cele mai multe dintre vecinele ei, căutarea evadaţilor nu era decât un prilej de a ieşi împreună, o ocazie de a se convinge că făceau şi ele ceva important.

Şi Julia nu le putea învinui pentru asta. Ar fi făcut şi ea la fel, era sigură, dacă circumstanţele ar fi fost altele. Viaţa era frumoasă pentru locuitorii satului. Viaţa era confortabilă. Dar uneori toate îşi doreau puţin pericol, puţină emoţie şi implicare, măcar numai pentru a sublinia cât de confortabil şi sigur le era traiul de zi cu zi.

Încet, se întoarse acasă, privind tot timpul în jur. Ştia că era o prostie să fie îngrijorată. La urma urmei, nimeni n-ar fi suspectat pe cineva ca ea. Era respectată în comunitate, avea relaţii sus-puse şi, chiar dacă îi găseau pe Surpluşi, putea oricând să pretindă că ea nu ştiuse nimic despre prezenţa lor în casa de vară. Cu toate acestea, ochii ei scrutau strada şi inima îi bubuia în piept, iar adrenalina începu să-i curgă prin vene când descuie uşa de la intrare. Pentru că, fără să-şi dea seama, luase o hotărâre. Fără să insiste prea mult asupra implicaţiilor, fără să se întrebe dacă era bine ce făcea, hotărâse să-i ajute pe Anna şi pe Peter să ajungă la Londra. Ei n-ar fi putut să se descurce singuri şi, dacă aveau să fie prinşi, ei bine... Julia nu îndrăznea să gândească ce s-ar fi întâmplat mai departe. Aşa că voia să-i ajute şi nu avea decât o după-amiază la dispoziţie pentru a elabora un plan.

Anna observă că Peter o privea cu ochii îngustaţi şi neîncrezători pe doamna Sharpe, din locul lui de sub draperiile din casa de vară. Era spre seară, începuse să se întunece şi fosta ei stăpână se uita la ei în aşteptare, după ce le explicase că voia să-i ajute să plece.

– De ce? întrebă el. De ce faci asta?

Doamna Sharpe îşi muşcă buzele.

– Ca să-ţi spun drept, nici eu nu prea ştiu de ce, rosti ea blând. Tot ce ştiu este că nu e vina voastră că sunteţi Surpluşi. Şi că, imediat ce veţi face doar un pas în sat, cineva vă va vedea. Sunteţi aşa de... Se încruntă căutând cuvântul potrivit, apoi ridică din umeri... Aşa de tineri. Aşa de slabi.

– Dar o să aveţi probleme, zise repede Anna îngrijorată. Nu-i aşa?

– Nu vă faceţi griji pentru mine. Va trebui doar să fim atenţi. Nu vor controla fiecare maşină, nu-i aşa? Şi, în mod sigur, nu vor controla maşina doamnei Anthony Sharpe, e clar.

Doamna Sharpe zâmbi, dar Anna putea să vadă, după ridurile din jurul ochilor şi din felul în care continua să-şi aranjeze îmbrăcămintea, că şi ea era speriată.

Peter privea în pământ, încruntându-se de concentrare. Apoi se uită din nou la doamna Sharpe.

– Mişcarea Subterană vă va fi foarte recunoscătoare, rosti el ceremonios. Dacă ne ajutaţi.

Doamna Sharpe ridică din sprâncene.

– Mişcarea Subterană? întrebă uşor ironică. Dacă aşa spui tu! Dar vreau să vă fie foarte clar că nu fac asta pentru nici o Mişcare. Fac asta deoarece sunteţi aşa de tineri, aşa... aşa... Se uită la Anna, apoi privi în altă parte. Ei bine, oricum, continuă ea cu energie, acum mă duc înapoi în casă, ca nu cumva să se hotărască cineva să arunce vreo privire înăuntru. Chiar acum... ei bine, chiar acum femeile din sat vă caută peste tot. Treaba cea mai grea va fi să vă urc în maşină, cu toţi Capturatorii adulmecând pretutindeni, dar nu departe de aici se află o benzinărie – puteţi să vă duceţi acolo, prin grădina din spate, imediat ce cade întunericul; să vă ascundeţi acolo, de unde am să vă iau eu cu maşina. Am o prietenă la Londra şi nu există nici un motiv care să mă împiedice să-i fac o vizită în seara asta. Cu câte se întâmplă aici în sat...

Continuă să treacă în revistă împreună cu ei toate amănuntele planului, apoi părăsi casa de vară şi Anna se întoarse spre Peter.

– Dacă răscolesc satul, crezi că vor reveni aici? întrebă ea speriată.

Peter scutură din cap.

– Nu, răspunse ferm, dar Anna observă că sprâncenele îi erau încruntate.

– Eşti.... eşti bine? întrebă Anna într-o doară.

Habar n-avea cum să vorbească cu Peter în acea clipă; părea nepotrivit să spună chiar şi cel mai simplu lucru.

– Da, răspunse el cu bruscheţe. Sunt bine. Doar că... Oftă. Nu-mi place să depind de alţii, zise el după o pauză.

Anna dădu în tăcere din cap şi se ghemui la loc sub draperii.

Plecară la ora 7 seara, imediat ce se făcuse suficient de întuneric şi după ce doamna Sharpe descoperise că femeile din sat abandonaseră căutările şi se strânseseră la Barbara, la un pahar de lichior. Îi căptuşi pe amândoi cu pulovere, astfel încât să nu mai arate atât de slabi şi le dădu câte o şapcă a soţului ei, să şi-o pună pe cap, trasă mult peste faţă. Se ţinură în umbră când trecură peste terenul din spatele grădinii şi Anna trebui să facă un efort ca să meargă în linişte lângă Peter, deoarece aerul proaspăt o ameţise şi scârţâitul paşilor pe terenul îngheţat îi făceau inima să tresalte de bucurie, chiar dacă era încă foarte speriată.

În sfârşit, după ce se strecurară aplecaţi pe lângă nişte case părăsite, ascunzându-se de reflectoarele strălucitoare care le luminau, ajunseră la benzinărie şi se ghemuiră în spatele unui zid.

Maşina doamnei Sharpe era deja acolo.

– Stai aici, îi şopti Peter Annei şi scoase capul de după zid câţiva centimetri, apoi şi-l trase înapoi. Ne-a văzut, rosti el încet.

Anna auzi un motor demarând şi câteva minute mai târziu auzi şi vocea doamnei Sharpe.

– Nu, mulţumesc, se adresa ea cuiva. Am umflat doar puţin roţile. Anna aşteptă încă un minut agonizant şi apoi

doamna Sharpe vorbi din nou, de data aceasta adresându-se lor. E în regulă, rosti ea blând. Nu ne priveşte nimeni. Am să deschid portiera din spate, iar voi urcaţi imediat şi vă acoperiţi cu păturile. Mi-e teamă că miros puţin a câine. Acum câteva zile am dus la veterinar cu maşina mea labradorul unei prietene.

Anna observă că vocea doamnei Sharpe tremura, deşi ea se străduia să dea impresia că totul e sub control.

Anna îl urmă în tăcere pe Peter spre partea din spate a maşinii, în timp ce doamna Sharpe se îndreptă spre magazinul benzinăriei. Câteva minute mai târziu, reveni.

– Nimeni n-a scos o vorbă despre evadare, zise ea. Să staţi liniştiţi.

Anna nu era sigură dacă le vorbea lor sau ei însăşi. Tensiunea şi teama pluteau în aer. Chiar şi motorul sună nesigur când porniră.

– Poţi să-ţi pui capul pe umărul meu, dacă vrei, rosti Peter blând.

Anna îşi muşcă buzele, neştiind ce să spună. Tânjea să-şi pună capul pe umărul lui, să simtă căldura şi siguranţa braţelor lui cuprinzând-o. Dar n-o făcea ca să se pedepsească. De când descoperise că jurnalul ei nu se mai afla în buzunarul salopetei, de-abia îndrăznea să se mai uite la Peter, temându-se de dezamăgirea şi de furia care aveau să-l cuprindă când urma să afle.

Peter ridică din umeri.

– Asta doar pentru că nu prea e loc, rosti el ca din întâmplare, şi evitându-i privirea. Aşa s-ar putea să fie mai uşor...

Recunoscătoare pentru argumentul logic, Anna dădu din cap şi peste câteva secunde stătea cuibărită fericită la pieptul lui, întrebându-se totodată de ce oare se făcuse deodată atât de cald în maşină. Şi astfel, ascunşi sub pături, cu capul lui Peter odihnindu-se pe creştetul ei, îşi continuară călătoria spre Londra.

* * *

În cele din urmă, maşina se opri şi doamna Sharpe se întoarse spre ei.

– Se întâmplă ceva în faţă, zise ea încruntându-se. Cred că e blocaj în trafic.

Vocea îi era nesigură – nu se mai formau ambuteiaje, acum când cupoanele de energie permiteau doar călătoriile de strictă necesitate. Pe şosele rulau numai mijloace de transport în comun, şi doar bogaţii sau cei cu relaţii sus-puse îşi puteau permite să circule în mod obişnuit cu automobilul personal. Anna putea să audă inima lui Peter bătând violent şi asta pe de o parte o reconfortă, pe de alta o îngrijoră. Maşina rămase pe loc aproximativ zece minute şi până la urmă doamna Sharpe deschise portiera.

– Mă duc să văd ce se întâmplă, spuse ea. Voi nu vă mişcaţi de aici.

Nici unul nu îndrăzni să scoată o vorbă. Peter o strânse şi mai tare în braţe pe Anna şi ea îşi muşcă buzele, atât de rău încât îi dădu sângele, dar rămaseră liniştiţi, fără să mai facă altceva.

În cele din urmă, doamna Sharpe se înapoie.

– Controlează toate vehiculele, îi înştiinţă ea cu vocea tensionată. Mi-e teamă că asta a provocat blocajul.

Peter ridică pătura.

– Pe noi ne caută? întrebă el.

Interveni o pauză.

– Da, aşa cred. Sinceră să fiu nu înţeleg de ce fac asta, zise doamna Sharpe pe un ton neutru, dar Anna putea să sesizeze îngrijorarea din vocea ei.

– Controlează şi automobilele personale? întrebă Peter.

– Nu cred, zise doamna Sharpe. Cel puţin omul cu care am vorbit n-a spus nimic de asta.

– Cred că ar trebui să ieşim de aici. Poate ar fi bine să mergem pe jos restul drumului.

Ochii Annei se deschiseră mari.

Doamna Sharpe oftă.

– Dar e aşa de mult de mers! Cel puţin 18 km, zise ea, însă nu părea să se opună.

– Pe jos va fi mai sigur, insistă Peter. Pentru toată lumea.

Se lăsă din nou liniştea.

– Da, da, presupun că ai dreptate, zise doamna Sharpe până la urmă. Vocea ei suna frântă, dezamăgită. Aici suntem la est de Londra, continuă ea. Şoseaua asta duce direct în centru. Nu vă sugerez să mergeţi de-a lungul ei, dar în general aceasta e direcţia bună. Sunteţi... sunteţi siguri că asta vreţi să faceţi?

– Da, răspunse Peter tensionat. Totuşi, cum vom reuşi să coborâm din maşină?

– Ies de pe şosea, zise doamna Sharpe. Exact în faţă e un refugiu. Vă las acolo şi apoi mă înapoiez pe drumul pe care am venit.

Anna simţi maşina mişcându-se şi încleştă pumnii gândindu-se la orele de bune maniere, la cât de abilă şi concentrată trebuia să fie când avea ceva de făcut.

Doamna Sharpe opri motorul, apoi se dădu jos şi deschise portiera din spate. Anna şi Peter coborâră cu greutate, picioarele fiindu-le amorţite din cauză că stătuseră atât de mult timp chirciţi.

Apoi sosi momentul să-şi spună la revedere. Trebuiau să se grăbească, le spuse doamna Sharpe, trebuiau să se ascundă imediat. Aşa că Anna luă mâna doamnei Sharpe şi i-o strânse, descoperind că are lacrimi în ochi, deoarece doamna Sharpe nu avea obligaţia să-i ajute şi ea era sigură că nici nu merita atâta bunăvoinţă. Apoi Peter o trase în umbră şi doamna Sharpe se prefăcu că se apleacă să verifice presiunea din roţi.

– Ai grijă de tine, Anna, şopti ea blând, părând concentrată asupra roţilor.

Anna nu mai zise nimic şi rămase tăcută lângă Peter, privind-o pe doamna Sharpe cum se urcă în maşină şi se pierde încet în întuneric.

– Ei bine, trebuie să mergem în direcţia asta, rosti Peter în final, îndreptându-se spre un teren cu iarbă, după ce se asigură că nu puteau fi văzuţi. Apoi se uită la Anna. Vrei... Vrei să mă iei de mână? o întrebă Peter, timid.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Anna şi, strecurându-şi mâna într-a lui, porniră la drum.

CAPITOLUL 20

Câteva ore mai târziu, intrând pe drumul de acces spre casa ei, Julia Sharpe asculta radioul. „Mă simt vie, îşi dădu ea seama, mai vie decât m-am simţit vreodată." Desigur, nu ştia dacă Surpluşii vor reuşi, sau ce fel de viaţă îi aştepta mai departe. Dar, pentru prima oară de multă vreme, Julia nu se mai simţea doar spectator, nu se mai simţea neimplicată şi neputincioasă, privind viaţa de pe tuşă, fără să ia parte la ea cu adevărat.

Totuşi, în timp ce oprea motorul, se încruntă. Ceva nu era în regulă. Lumina de la bucătărie – nu o lăsase aprinsă, nu-i aşa? Niciodată nu lăsa luminile aprinse; nimeni nu făcea asta.

Scoţând cheia din contact, se întoarse să deschidă portiera, dar aceasta se deschise înainte să pună mâna pe ea. Surprinsă, Julia ridică privirea şi apoi păli când văzu cine era.

– A, doamnă Sharpe, văd că v-aţi întors de la plimbare. Legitimaţia, vă rog!

În linişte, Julia scotoci prin geantă după legitimaţie şi privi cum bărbatul o examina.

Apoi acesta zâmbi rece.

– Şi vă deranjează dacă îmi spuneţi unde aţi fost?

Parcă ar fi mers toată noaptea!

Totuşi, nu era chiar aşa, îşi dădu seama Anna privindu-şi încheietura mâinii şi descoperind că nu era decât douăsprezece şi un sfert. Crezuse că e mult mai târziu. Şi atât de multă adrenalină îi circula prin trup, încât se simţea plutind, parcă nu ea se ascundea unde era umbra mai adâncă, ci cu totul altcineva.

De după fiecare colţ pe care-l ocoleau putea să apară un Capturator. De fiecare dată când cineva se uita în direcţia lor, era convinsă că totul s-a sfârşit. De câteva ori crezuseră că sunt urmăriţi şi se ghemuiseră pe nişte alei, apoi coborâseră spre nişte subsoluri, neştiind dacă nu cumva aveau să fie încolţiţi şi capturaţi chiar acolo. Dar până şi când se dovedea că nu era nimeni, Anna continua să-şi închipuie că este.

Nu îndrăzneau să-şi vorbească, pentru că nu voiau să atragă atenţia asupra lor şi, oricum, nu aveau ce să-şi spună. Anna îl privea pe Peter cu admiraţie atunci când el alegea drumurile cele mai dosnice, care le permiteau să stea ascunşi, invizibili atât în ochii Legalilor care treceau pe lângă ei, cât şi în ochii Surpluşilor care se aflau probabil angajaţi în casele familiilor mai înstărite.

Pe măsură ce înaintau, ochii lui Peter scrutau împrejurimile, amintindu-i Annei de ziua când îl văzuse prima oară, la Grange Hall, cu câteva săptămâni în urmă. Parcă trecuseră luni sau chiar ani de atunci.

Din când în când, Peter se oprea şi studia câte un indicator de pe drum sau vreun semn, apoi se gândea o clipă, dădea din cap, ca şi cum s-ar fi convins pe el însuşi de ceva important, după care indica drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Anna nu putea decât să se ia după el, abandonând orice dorinţă de control, de a cunoaşte, de a se asigura că totul era bine, încercând să ignore faptul că îi zvâcnea capul şi că o dureau picioarele.

Ajunseră într-un cartier de la periferia Londrei. Când luminile orașului deveniră mai strălucitoare și străzile mai populate, găsiră un teren mic cu iarbă, tufe și copaci și se ascunseră cam două ore, până ce străzile deveniră din nou aproape pustii și își reluară drumul, strecurându-se pe lângă ziduri, cu capetele plecate, ca niște umbre, ca niște morți călători.

Apoi, deodată, când Anna se oprise pentru a-și masa picioarele ce păreau gata să se desprindă de trup, Peter se întoarse spre ea.

– Am ajuns!

Anna ridică șocată privirea. Fusese atât de cufundată în gânduri, încât de-abia băgase de seamă ultima oră de mers, nu remarcase că pașii lui Peter deveniseră mai vioi și nici că nu mai mergea cu capul plecat de când realizase cât de aproape erau de casă.

Repede, o trase pe Anna în umbră, și ea îl privi cum ciocăne într-un geam aflat jos, la picioarele lor. Bătu o dată, de două ori, apoi așteptă câteva secunde și mai bătu o dată. Imediat la geam apăru o figură, apoi încă una, și după aceea se deschise o ușă ce se afla la baza unui șir de trepte de piatră, asemănătoare cu cele pe lângă care se ghemuiseră de atâtea ori în acea zi. În câteva secunde, Anna se trezi trasă într-o bucătărie și strânsă în brațe. Auzi niște strigăte înăbușite „Fetița mea! Fetița mea!“, apoi pe cineva suspinând. Nu mai putea să respire. Reuși să-l strige pe Peter, dar înainte ca el să-i poată răspunde văzu negru în fața ochilor și se prăbuși pe pardoseală.

* * *

Julia încercă să zâmbească, dar își simțea mâinile tremurând. Deodată, încălcarea legii părea o acțiune mai puțin atractivă decât înainte.

Omul care-i bloca drumul era domnul Roper, Capturatorul-Șef. Îl văzuse de mai multe ori la știri, dar nu-l cunoscuse personal până atunci.

„Fii calmă, își spuse. Nu are nici un fel de dovezi împotriva ta. Nu știe absolut nimic."

– Am fost în vizită la o prietenă din Londra, rosti ea repede. E o noapte așa rece, nu-i așa? Și n-am folosit mașina de atâta vreme... Cupoanele de energie, știi probabil. M-am gândit că ar fi o idee bună să fac o escapadă.

Vocea ei se pierdu, nesigură.

– Foarte interesant. Am să-mi trimit oamenii să verifice.

Vocea domnului Roper era alunecoasă ca mătasea și Julia înghiți în sec nervoasă.

– Eu... până la urmă n-am reușit, declară ea încercând să-și controleze tremurul vocii. „La urma urmei, n-am de ce să fiu îngrijorată", își spuse fermă. Traficul era așa de aglomerat, reluă apoi, încât a trebuit să renunț.

– Da, rosti domnul Roper. Văd. Putem intra în casă?

– Da, sigur, rosti ea veselă coborând din mașină și încuind portiera. Imediat, un alt bărbat apăru de nicăieri și îi luă cheile.

Julia deschise gura să le ceară înapoi, dar hotărî că în acele momente nu era cazul să se certe cu ei. „O să mi le dea el", reflectă ea. Nu avea nici un rost să îi repeadă, dacă nu era nevoie. Fără îndoială îi vor pune câteva întrebări, apoi vor pleca. Și în caz că n-o vor face, pur și simplu îl va suna pe Anthony și va rezolva el cumva problema.

– Îmi imaginez că îl cunoașteți pe soțul meu, rosti ea încercând să pară degajată. Anthony Sharpe?

Domnul Roper zâmbi.

– Sigur că-l cunosc, răspunse mieros. Domnul Sharpe a fost foarte interesat de evadarea Surplușilor de noaptea trecută. Foarte interesat, când a auzit că i-am vizitat locuința. Mi-a spus că soția lui n-ar ascunde niciodată Surpluși.

– Să ascund Surpluși? rosti Julia indignată. Ei bine, are perfectă dreptate în privința asta. Ce idee! Știi, în după-amiaza

asta s-a înfiinţat chiar şi o poteră. Evadaţii au de ce să se teamă!

– Într-adevăr, doamnă Sharpe, sunt sigur că o să-i prindem. Şi mai sunt sigur şi că n-aţi vrut să ne minţiţi, de dimineaţă, când v-au vizitat colegii mei.

Julia îl privi fix.

– Nu-mi place tonul dumitale, domnule Roper. Nici comportamentul dumitale nu-mi prea place, adăugă, încrucişându-şi braţele. Am unele drepturi şi aş prefera să reveniţi mâine.

Domnul Roper scutură din cap.

– Imposibil. Mi-e teamă, doamnă Sharpe, că trebuie să discutăm chiar acum. Mai ales despre telefoanele pe care le-am primit, prin care eram informaţi că tinerii aceia au fost văzuţi în grădina dumneavoastră. Înţeleg că fata a muncit o vreme aici. Pare foarte plauzibil să fi venit încoace, nu-i aşa?

– Aşa să fie? întrebă Julia înţepată, urmându-l prin uşa din faţă, care fu închisă în urma ei de un bărbat înalt, în uniformă. În bucătărie, mai dădu peste alţi trei Capturatori. Ei bine, dacă a făcut asta, eu habar n-am. Domnul Roper o privi fix şi, fără un cuvânt, îi făcu semn să se aşeze. Sper că n-o să mă deranjaţi prea mult, continuă ea amabilă, în timp ce se aşeză la masa din bucătărie.

Era un bărbat subţire, mai slab decât părea la televizor, cu ochi de un albastru deschis şi păr blond-închis. Ar fi fost chiar arătos în alte circumstanţe. Poate că o încercare de a-l fermeca era o idee bună, îşi spuse Julia. Dacă ar flutura puţin din gene...?

Dar înainte de a lansa ofensiva farmecului ei personal, domnul Roper se aşeză în faţa ei şi o apucă de încheieturile mâinilor.

– Oamenii pe care îi vedeţi aici, zise el arătându-i pe bărbaţii în uniformă care stăteau în dreptul chiuvetei, sunt

Capturatori. Capturatorii, doamnă Sharpe, au un comportament foarte diferit de cel al poliţiei obişnuite. Ei au mai multe... mai multe la dispoziţie, aş spune. Dispun de mai multe metode. Sunteţi soţia unui oficial şi nu mi-ar face plăcere să vă dau pe mâna Capturatorilor, pentru că sunt un om civilizat şi prefer o abordare civilizată. Dar nici nu pot să-i ţin departe de dumneavoastră prea multă vreme. Ei îi vor pe aceşti Surpluşi şi îi vor găsi. Înţelegeţi?

Se aplecase peste masă şi privea direct în ochii Juliei, făcând-o să clipească nervoasă.

– Dar eu sunt un Legal, rosti ea ezitantă. Nu puteţi să mă trataţi în felul acesta.

Domnul Roper zâmbi.

– Doamnă Sharpe, începu el lăsându-se pe speteaza scaunului, cu un ton devenit mult mai relaxat, ştiţi ce se întâmplă dacă vă arestăm pentru că i-aţi ascuns pe Surpluşi? Julia scutură din cap. Veţi fi băgată într-o carceră, continuă domnul Roper, şi veţi fi interogată. Putem să vă ţinem acolo şi trei luni, dacă vrem.

– Trei luni? întrebă Julia cu ochii mari. Dar n-am făcut nimic rău. E... imoral. E inacceptabil!

Ochii domnului Roper se îngustară.

– Să ascunzi Surpluşi e imoral, doamnă Sharpe. Să desfizi Autorităţile şi Declaraţia e inacceptabil. Mi-e teamă că regulile şi procedeele normale ale sistemului judiciar nu se aplică în cazul adăpostirii de Surpluşi. Prea multe sunt în joc, doamnă Sharpe. Sunt sigur că înţelegeţi.

O privi o clipă fix, apoi zâmbi.

– Ştiţi, desigur, că în închisoare administrarea medicamentelor pentru Longevitate poate fi stopată. Pe toată durata şederii la noi, dacă noi considerăm necesar.

Julia îl privea nevenindu-i să creadă.

– Nu poţi face asta! zise repede. Vreau să-mi sun avocatul. Sincer, domnule Roper, am suportat destul până acum.

– Şi sincer, doamnă Sharpe, noi de-abia am început, zise furios domnul Roper. Julia îşi muşcă buzele nervoasă. Şi ştiţi ce se întâmplă, continuă domnul Roper, când cineva de vârsta dumneavoastră întrerupe tratamentul? Doamna Sharpe ridică din umeri. „Nu-mi pasă, îşi spuse. Aceşti oameni nesuferiţi, cu tactica lor de intimidare, n-o să reuşească să mă sperie." După o lună, toate semnele de îmbătrânire, pe care în mod atât de convenabil le-aţi ţinut departe până acum, încep să revină, adăugă domnul Roper cu un zâmbet fin pe buze. Dureri de spate, genunchi înţepeniţi la frig, inerţie, apatie. După şase săptămâni, muşchii vor începe să se atrofieze şi organele vor începe să cedeze. Două luni şi părul se va subţia, vederea se va deteriora, la fel şi auzul, iar scheletul va începe să se curbeze. Până la şase săptămâni, situaţia e reversibilă. Dar după două luni, nu veţi mai reveni la starea de acum. Iar după zece săptămâni, veţi fi deja cu un picior în groapă – trupul va fi expus la boli şi la descompunere, muşchii vor fi dispărut în totalitate. Douăsprezece săptămâni şi... ei, bine, nimeni n-a trecut de douăsprezece săptămâni. De obicei eşti fericit dacă mori la unsprezece, cinstit vorbind. Nu mai poţi să te mişti, nu mai poţi să gândeşti, nu mai poţi face nimic, decât să aştepţi ca moartea să te scape de durerile bătrâneţii.

– N-o să-ndrăzniţi! zise Julia îngustându-şi privirea. Dumneata spui că o să mă laşi să mor numai pentru că mă suspectezi – e doar o suspiciune, să fim clari – că aş fi ascuns doi Surpluşi, doi tineri care au reuşit să scape din acel cămin oribil de Surpluşi?

Domnul Roper o privi pe Julia drept în ochi.

– Sunt aşa de încântat că aţi înţeles! rosti el.

– Vreau să-l sun pe soţul meu! zise Julia hotărâtă. Vreau să-l sun chiar acum!

Domnul Roper dădu din cap spre unul dintre Capturatori, care-i întinse Juliei telefonul. Aceasta formă numărul şi rămase ascultând, când telefonul soţului ei începu să sune.

– Alo?

– Anthony? Eu sunt.

Părea obosit, extenuat.

– Julia, slavă Domnului. Ce se întâmplă acolo? Am fost dat afară din biroul meu, am fost suspendat. Se pare că-şi închipuie că eşti implicată în evadarea Surpluşilor aceia.

– Suspendat? Julia simţi cum păleşte.

– Le-am spus că e ridicol. Dar mi-e teamă că, odată ce intrăm la bănuieli, regulile se schimbă. Pune lucrurile la punct, Julia, te rog. Aici nu pot obţine nici un răspuns, de la nimeni. Au îngheţat şi contul din bancă. Este...

Unul dintre Capturatori întrerupse convorbirea.

– Aşa cum am spus, zise domnul Roper cu glas egal, Administraţia Surpluşilor nu se joacă. Dacă veţi coopera, putem ajunge la o înţelegere. Nici nu e nevoie să afle soţul dumneavoastră care e adevărul. Dacă refuzaţi, mi-e teamă, doamnă Sharpe, că veţi fi reţinută pe timp nelimitat, conform Legii Surpluşilor 2098, iar cariera soţului dumneavoastră va lua sfârşit. Alegeţi.

– Domnule, nu poţi face asta... nu poţi...

În timp ce vorbea, un alt bărbat intră pe uşă. Ducea în mâini salopeta lui Anna şi pe cea a lui Peter, pe care Julia le ascunsese în casa de vară, neputându-se hotărî să le arunce. Ochii ei se deschiseră mari şi văzu un mic zâmbet apărând pe buzele domnului Roper.

– Ce e asta? întrebă el. Cred că n-aveţi de ales, doamnă Sharpe. Nu, şi dacă vreţi să trăiţi.

Julia se uită la el un timp ce i se păru o eternitate, apoi coborî ochii spre masa de bucătărie, cu umerii căzuţi, învinsă.

„Am făcut tot ce am putut, îşi spuse ea, cu mâinile tremurând uşor. Nu am de ales. Pur şi simplu nu există altă

alternativă decât să cooperez. Iartă-mă, Anna, rosti în gând. Regret că nu sunt mai puternică. Dar nu sunt pregătită să mor – nu încă. Am atât de multe de pierdut. Pentru tine e mai uşor – eşti încă tânără."

Încet, ridică ochii spre domnul Roper.

– Am să cooperez, zise ea cu glas egal. Spune-mi doar ce vrei să ştii.

Când îşi reveni, Anna văzu chipul unei femei aplecate asupra ei şi nu ştiu ce să spună, aşa că nu rosti decât:

– Îmi pare rău!

Îşi dăduse seama că probabil leşinase, iar un Promiţător nu făcea aşa ceva.

Dar, în loc să spună ceva, femeia ridică mâna spre faţa Annei şi îi dădu la o parte câteva şuviţe de păr de pe frunte. Mâna era atât de moale şi gestul atât de blând, încât Anna descoperi că i se făcuse pielea de găină şi se cutremură. Femeia se aplecă şi o sărută pe frunte zicând:

– Anna, scumpa mea, copilul meu scump, acum eşti în siguranţă. Eşti acasă.

Anna văzu o lacrimă singuratică coborând pe obrazul ei şi deodată începu şi ea să plângă, iar femeia o trase la pieptul ei şi amândouă rămaseră aşa parcă de când lumea, suspinând şi ţinându-se strâns îmbrăţişate, până când Anna îşi dădu seama că nu-i mai rămăsese nici măcar o lacrimă, iar braţele îi tremurau. Şi atunci adormi din nou.

O oră mai târziu, domnul Roper închise carnetul de notiţe şi îi zâmbi Juliei.

– Eşti sigură că au spus Bunting?

Julia dădu nervoasă din cap.

– I-am surprins vorbind, zise ea repede, aşa că nu sunt absolut sigură, dar el spunea că părinţii ei şi-au schimbat numele, când au ieşit din închisoare. Ea e Anna Covey, iar ei sunt... Bunting. Da, sunt sigură că aşa a spus.

– Mulţumesc, zise domnul Roper. Şi transmiteţi-i cele mai bune salutări domnului Sharpe.

– Crezi că o să-i prindeţi? întrebă ea ezitând.

– Sigur că-i vom prinde, răspunse el. Întotdeauna îi prindem. Întotdeauna.

Şi cu asta, el şi colegii lui o părăsiră pe doamna Sharpe, se urcară în maşină şi porniră spre autostradă.

CAPITOLUL 21

Sheila stătea tăcută în Centrul Alimentar, băgând metodic lingura în supa cenuşie din faţa ei, ducând-o la gură şi înghiţind. Încet-încet, zvonurile despre evadarea Annei şi a lui Peter începuseră să circule prin Grange Hall. Doamna Pincent spunea că fuseseră trimişi la un centru de detenţie, dar nimeni nu o credea. Acum nimeni nu-şi mai bătea joc de Sheila, pentru că ceilalţi Surpluşi bănuiau că ea ar putea şti cum evadaseră cei doi. Totuşi, Tania o mai chinuia câteodată:

– Te-au lăsat aici, nu-i aşa? N-aş putea spune că mă surprinde. Anna probabil că a evadat doar pentru a scăpa de tine.

Sheila îşi lăsă mâna stângă să alunece de-a lungul salopetei şi apoi în buzunar, acolo unde stăteau ascunşi pantalonaşii de mătase pe care-i furase şi pe care îi ţinea acolo, moi şi delicaţi, singura ei legătură cu Lumea de Afară, de unde fusese răpită. Lumea căreia ştia că îi aparţine.

După ce termină supa din bol, se ridică. Avea o jumătate de oră la dispoziţie, înainte de a se duce la Spălătorie, şi plănuise să meargă în Baia Fetelor Numărul 2, noul ei refugiu din faţa lumii brutale de la Grange Hall. Pusese jurnalul

Annei la loc în ascunzătoarea lui, la câteva ore după dispariţia ei. Dar acum, nu mai era jurnalul Annei. Era al ei. Se gândea să ascundă şi pantalonaşii în acelaşi loc, să-şi creeze astfel un mic tezaur de obiecte frumoase.

Dar când tocmai se îndrepta spre uşa Centrului Alimentar, descoperi că Surplus Charlie îi blochează drumul.

– Singurică, Sheila? întrebă el dulceag, dar cu o privire batjocoritoare în ochi. N-ai prieteni, acum că Anna a plecat fără tine! N-a fost o prietenă prea bună, nu-i aşa?

Sheila îi aruncă o căutătură cruntă.

– Pleacă din calea mea, zise cu voce egală. Lasă-mă în pace!

Charlie aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că nici un Instructor nu se afla prin apropiere, apoi zâmbi cu îngâmfare.

– Biata mititică Sheila, scutură el din cap. Nici o Anna care să te apere, nu-i aşa? Nimeni care să te protejeze în vreun fel.

Întinse mâna şi o împunse ameninţător cu degetul.

Sheila se simţi încordată de frică, dar îl privi dispreţuitoare.

– Lasă-mă în pace! şuieră ea. Pleacă de aici.

– Nu poţi să-mi vorbeşti mie aşa, zise Charlie cu ochii strălucind. Sunt Prefect şi trebuie să faci ce-ţi spun eu.

Se apropie şi mai mult, aplecându-se şi ajungând atât de aproape de ea, încât era gata să o atingă, cu bărbia la nivelul nasului ei şi cu respiraţia grea pe frunte. Sheila îşi simţea picioarele tremurând. Îl văzuse pe Charlie ameninţându-i pe ceilalţi Surpluşi, îl văzuse chinuindu-i şi lovindu-i. Dar până atunci, pe ea nu păruse s-o observe. Nu înainte de plecarea Annei. Nu înainte de trădarea ei.

– Charlie, Sheila, veniţi aici, vă rog.

La sunetul vocii doamnei Larson, se întoarseră imediat amândoi şi se îndreptară spre ea, cu capetele plecate.

– Despre ce vorbeaţi voi acolo, în aşa mare taină? întrebă doamna Larson supărată. Explicaţi-mi şi mie, vă rog.

– Charlie... începu Sheila, apoi se opri.

– O certam, rosti Charlie cu glas egal. Şi-a lăsat pâinea pe masă. I-am spus că asta e Risipă. Surpluşii au nevoie de energie, pentru a deveni Folositori.

Doamna Larson ridică o sprânceană.

– Adevărat, Sheila? Ţi-ai irosit pâinea?

Sheila se simţi roşind.

– Da, afirmă ea, urându-l pe Charlie din tot sufletul. Şi pe Anna şi mai mult, pentru că o părăsise. Da, mi-am lăsat pâinea acolo.

Îşi băgă mâna stângă în buzunarul salopetei şi simţi mătasea reconfortantă, care-i aminti că era prea bună pentru acel loc, mai bună decât oricare dintre Surpluşi.

– Chiar dacă ai ştiut că e Risipă? continuă doamna Larson întrebările.

Sheila îşi plecă încet capul.

– Nu-mi e foame, afirmă liniştită.

– Foarte bine, comentă doamna Larson cu un suspin. Dacă nu ţi-e foame, poţi să te duci la culcare diseară fără să iei cina. Ai înţeles?

Sheila dădu nefericită din cap şi îl văzu pe Charlie zâmbind afectat. Îi aruncă o privire încărcată de ură şi se întoarse să plece.

– O clipă, zise doamna Larson când aproape ajunse la uşă. Ce ai acolo în buzunar, Sheila?

Sheila simţi cum o străpunge ghimpele fricii.

– Nimic, răspunse ea scoţând mâna şi arătându-i-o doamnei Larson. N-am nimic înăuntru.

Charlie se întoarse şi o privi.

– Ba da, are, zise el. Buzunarul e umflat.

– Nu, zise Sheila disperată, nu e.

Doamna Larson se încruntă şi se apropie. Apoi dădu la o parte mâna Sheilei şi îşi vârî mâna în buzunar, oftând când scoase afară pantalonaşii de mătase.

– Vai, Sheila! zise ea dând din cap. Vai, Sheila, o să fii bătută pentru asta! Vai, draga mea! Doamna Larson se întoarse spre Charlie. Charlie, cheam-o pe doamna Pincent, te rog. Acum! Timp de o secundă, Charlie o privi pe Sheila curios, apoi plecă în linişte. Tu i-ai furat? continuă doamna Larson privind-o pe Sheila cu un amestec de indignare şi milă. Spune, chiar i-ai furat?

Sheila îşi muşcă buzele. Îi sărise inima şi totul căpătase o uşoară aură ireală, acum, că frica îi circula prin vene.

Dar înainte de a putea răspunde, reapăru Charlie.

– Doamna Pincent a spus să o duceţi pe Sheila în biroul ei, rosti el cu răsuflarea tăiată. Imediat!

Doamna Larson dădu scurt din cap şi o apucă pe Sheila de braţ.

– Vino, zise ea trăgând-o cu duritate. Să vedem, Dânsa ce părere are despre asta?

Sheila simţi cum o cuprinde senzaţia aceea familiară de leşin. Biroul doamnei Pincent reprezenta pentru Sheila iadul pe pământ, o cameră plină de durere şi de disperare. În biroul doamnei Pincent implorase să fie lăsată să plece acasă cu atât de mult timp în urmă, acolo strigase după mama ei, acolo plânsese lacrimi de disperare şi de remuşcare pentru a scăpa de pedepse.

Şi tot în biroul doamnei Pincent învăţase, încet, dar sigur, că nu există cale de scăpare. Că ceea ce i se întâmpla nu era o pedeapsă, ci o condamnare pe viaţă.

Doamna Pincent închise uşa şi se înapoie la biroul ei.

– Ştii, începu ea, că în timpurile străvechi celor care furau li se tăia mâna. Chiar şi mâna unui Legal. Ce crezi că ar fi considerat potrivit, pentru un Surplus care a furat? Sheila îşi simţi buza de jos tremurând şi se încordă. Să ştii că părinţii

tăi s-au simţit deosebit de uşuraţi când Capturatorii te-au găsit până la urmă, continuă doamna Pincent. A fost ideea lor, desigur. Au înţeles ce copil rău şi oribil eşti. Au înţeles că nu poate să iasă nimic bun, dacă înveţi un Surplus să creadă că merită un loc pe lumea asta.

– Nu! ţipă Sheila distrusă. Părinţii mei m-au iubit! Au spus că nu sunt Surplus! Nu au semnat Declaraţia. Ei...

Doamna Pincent râse.

– Au minţit, Sheila, şi cu asta am terminat. Te-au adus pe lume în mod ilegal şi trebuie să demonstrezi că eşti inferioară, aşa cum sunt toţi Surpluşii. Să furi e un Păcat, Sheila. Înţelegi asta, nu-i aşa?

Sheila coborî ochii în pământ şi-şi încleştă pumnii, din cauza furiei şi a resentimentelor care o sufocau.

Nu era corect. Nimic din ce i se întâmpla nu era corect.

Apoi deodată, prin minte îi trecu un gând. Încet, îndrăzni să ridice privirea spre doamna Pincent, care se uita la ea cu ochii scoşi din orbite.

– A fura e un Păcat tot atât de mare ca a evada? întrebă Sheila cu voce calmă.

Ochii doamnei Pincent se îngustară.

– Nimeni n-a evadat, Sheila. Nimeni nu evadează din Grange Hall. E imposibil. Ştii asta!

Sheila o privi absentă.

– Dar să ţii un jurnal? continuă ea. Şi acest lucru e un Păcat, nu-i aşa? Pentru un Surplus, vreau să spun. Să ţii un jurnal şi să scrii în el planul de evadare. Ăsta nu e un Păcat?

Doamna Pincent se ridică.

– Un jurnal? întrebă repede şi ochii i se luminară de curiozitate. Anna a ţinut un jurnal?

Sheila se uită din nou în jos.

– Eu nu sunt decât un Surplus rău, zise ea cu voce egală. Nu ştiu nimic.

– Obraznico! zise furioasă doamna Pincent cu ochii aruncând scântei. Ocoli biroul astfel încât ajunse chiar în faţa

Sheilei. Dacă ştii ceva, trebuie să-mi spui. Sheila ridică din umeri. Doamna Pincent o privi fix. Apoi se retrase şi se sprijini de birou. Ştii, Sheila, reluă ea gânditoare. S-ar putea să trec cu vederea furtul. Dacă mă ajuţi, înţelegi tu. De fapt, în lipsa Annei, care nu mai e cu noi, trebuie să numesc un nou Prefect. Un Prefect în care pot să am deplină încredere. Un Prefect care-mi spune lucrurile pe care am nevoie să le ştiu.

Sheila se uită la ea şi zâmbi enigmatic.

– Cred că aş putea să fiu un bun Prefect, zise ea moale. Mult mai bun decât Anna. Ea n-a fost un Prefect prea bun, doamnă Pincent. N-a fost bun deloc. Vedeţi, doamnă Pincent, ascundea unele lucruri. Dar eu ştiu totul despre ele. Eu observ totul, aşa să ştiţi.

– Ştiu, Sheila, zise doamna Pincent încet. Acum, în calitate de Prefect, de ce nu-mi spui ceea ce ştii?

Sheila dădu grav din cap.

– Desigur, Matroană a Casei. Mi-ar face plăcere.

Anna se trezi scăldată într-o transpiraţie rece. Se trezise de câteva ori în timpul nopţii, din cauza coşmarurilor, iar acum tremura. Dar se simţea de parcă plutea pe un nor, atât de moi erau salteaua şi păturile din jurul ei. Femeia era tot acolo, iar acum lângă ea era şi un bărbat. Era frumos, avea părul negru şi o privea ca şi cum ar fi fost foarte specială, aşa încât se simţi puţin stânjenită.

– Am visat că doamna Pincent vine să mă ia, se adresă ea femeii. Şi Sheila striga după mine şi mă ruga să mă întorc. Şi apoi au venit Capturatorii şi...

Omul se aplecă să o sărute, apoi o cuprinse în braţe şi o trase spre el. Mirosea ca Afară, atât de proaspăt şi de minunat, încât Anna se trezi încolăcindu-şi braţele în jurul lui, ca şi cum ar fi fost cel mai normal gest din lume.

– Ştii cine suntem noi? întrebă el.

Anna dădu din cap, pentru că nu voia să spună ceva greşit, pentru că dacă ei nu erau cine credea ea că sunt, avea să se simtă prost şi cumplit de dezamăgită.

Apoi vorbi femeia.

– Noi suntem părinţii tăi, Anna, scumpa mea, tu eşti acum acasă. Şi niciodată nu te vom mai părăsi. Niciodată. Aşa că să nu-ţi mai fie teamă de doamna Pincent şi de Capturatori, deoarece eşti în siguranţă. Nimeni nu ştie că te afli aici, şi noi vom avea grijă de tine, îţi promit!

– Dar Peter? întrebă Anna plină de teamă. E şi el aici?

– Doarme, răspunse tata şi însuşi faptul că era tatăl ei, şi că ea putea să-şi permită să se gândească la cuvintele „tatăl meu", o făcea să-i vină să plângă iar. Dar n-o făcu, pentru că era un Promiţător şi să plângi era un semn de slăbiciune, chiar şi aici Afară, chiar şi când aveai părinţi.

– Mai există cineva pe care am dori să-l cunoşti, dacă vrei, zise mama. Şi Anna se ridică, deoarece părea cel mai corect lucru, dădu din cap şi îşi netezi părul, să nu mai fie aşa de răvăşit.

Mama se ridică de pe scaun şi ieşi din cameră, iar câteva secunde mai târziu se întoarse şi puse în braţele Annei un Micuţ. De obicei, Annei nu-i plăceau Micuţii, mai ales cei atât de mici ca acesta. Cei pe care-i zărise din când în când la Grange Hall erau murdari, miroseau urât şi nu făceau decât să plângă. Dar acesta nu era un Micuţ obişnuit. Era frumos, părul lui era ca un puf de culoare deschisă şi mirosea minunat, ca-n paradis. Şi când îl privi, el îi zâmbi, deschise gura şi gânguri ceva. Anna se uită la el amuzată, deoarece nu ştiuse niciodată că un Micuţ poate fi atât de dulce şi de scump.

– E fratele tău, rosti tatăl. Şi dorea foarte mult să-şi cunoască sora mai mare.

Anna îl strânse la piept drăgăstoasă. Nu-i venea să creadă că cineva atât de adorabil putea să aibă vreo legătură cu ea.

– Cred că eşti flămândă, zise mama. Anna ridică din umeri pentru că – deşi era lihnită de foame – nu voia să-l lase din braţe pe Micuţ.

– Fratele meu, rosti ea tare, bucurându-se de sonoritatea cuvintelor care-i veneau pe buze. Părinţii mei. Părinţii mei şi fratele meu.

Apoi Micuţul începu să plângă şi sunetul acesta îi trecu Annei direct prin inimă. Ar fi făcut orice să-l facă din nou fericit şi era îngrijorată că fusese vina ei şi că părinţii lor vor fi furioşi pe ea.

Plină de teamă, o privi pe femeie.

– Îmi pare rău, zise ea neliniştită. Ce am făcut rău?

Dar femeia, mama ei, râse şi-l luă pe Micuţ în braţe.

– Ei bine, lui îi este foame, chiar dacă ţie nu ţi-e.

Faţa Annei se înroşi de uşurare şi zâmbi.

– De fapt, şi mie îmi este.

Apoi tata zâmbi şi se ridică spunând că se duce să-i aducă ceva de mâncare şi, în timp ce el părăsea camera, Anna îşi dădu seama că nu-şi închipuise vreodată că ar putea să existe pe lume un loc atât de minunat şi oameni atât de buni. Gândul ăsta chiar o speria puţin, deoarece era convinsă că nu merită, că nu-i merita nici pe fratele ei, nici pe părinţii ei, nici pe Peter. Şi mai ştia că undeva, în alt colţ din Lumea aceea, Capturatorii încercau să dea de urma ei şi a lui Peter.

CAPITOLUL 22

– Astfel, ne-a adus cu maşina, cea mai mare parte a drumului.

– Şi ai încredere în ea?

– Da. Adică ne-ar fi putut da pe mâna Capturatorilor când au venit la ea acasă, nu-i aşa? Dacă ar fi vrut să fim prinşi.

– Aşa cred şi eu. Şi restul drumului aţi venit pe jos? Şi nu v-a văzut nimeni? Absolut nimeni?

Anna rămăsese ezitând în uşa bucătăriei, nesigură dacă să intre sau nu. Parcă trecuseră zile întregi de când stătea în pat. Se pare că avusese febră, ceea ce însemna că trebuia „să se odihnească serios“. Dar, din fericire, era cel mai confortabil pat în care dormise vreodată, mai confortabil chiar decât patul în care dormise în casa doamnei Sharpe când lucrase acolo. Avea pe el o pătură uriaşă moale şi două perne şi, de fiecare dată când încercase să se ridice, descoperea că se afundă din nou în ele, nefiind încă gata să facă faţă omenirii.

Părinţii ei şi Peter discutau cât se poate de serios, la masa mare de lemn din bucătărie.

Deodată mama ridică ochii, o văzu şi se îndreptă spre ea.

– Anna, Peter tocmai ne povestea despre călătoria voastră, rosti ea blând. Nu vrei să iei micul dejun?

Anna dădu din cap. Se simţea încă somnoroasă, ceea ce era o prostie, deoarece dormise mai mult decât ar fi avut cineva nevoie. Îşi înăbuşi un căscat şi încercă să pară mai trează.

Mama ei îi făcu semn să se aşeze pe un scaun la masa mare de lemn şi îi puse în faţă nişte bucate, pe care nu le recunoscu, dar pe care le mâncă descoperind că erau cea mai delicioasă mâncare pe care o gustase vreodată. Şi nu rosti nici un cuvânt, deoarece voia să-i asculte pe ei vorbind despre riscurile care existau ca vreun Legal să-i fi zărit pe drumul spre Londra. Şi, dacă exista vreo informaţie care să o facă să se simtă mai în siguranţă, voia să o audă. Iar dacă nu era în siguranţă, şi acest lucru voia să-l ştie.

– Avem timp, aşa cred, rosti tatăl serios turnându-i o ceaşcă de ceai, cum văzuse ea că beau Legalii, dar ea nu gustase niciodată. Aproape că se fripse, dar era delicios şi dulce, aşa că nu-şi luă cana de la gură, cu toate că băutura era foarte fierbinte. Ar trebui să rămânem aici câteva zile, continuă tata. Ultimul lucru pe care-l dorim este să umblăm pe străzi, când Capturatorii caută peste tot. Pip e de părere că aici suntem mai în siguranţă decât oriunde.

– Barney spune că mişună peste tot, zise mama, cu o umbră de teamă în glas.

– Capturatorii întotdeauna mişună pe la Barney. Nimic nou.

Anna îi asculta fără un cuvânt, cu ochii plecaţi. Ar fi vrut să ştie cine erau Pip şi Barney, ar fi vrut să afle de ce mişunau Capturatorii pe la Barney, dar nu era sigură dacă Afară era politicos să pui întrebări şi nu voia să pară grosolană.

Peter îi surprinse privirea şi zâmbi.

– Te simţi bine? o întrebă el. Ai dormit destul?

Îşi dădu seama că Peter o lua peste picior, şi asta o făcu să zâmbească.

– Aşa cred, răspunse, încântată să vadă că nu arăta deloc îngrijorat în legătură cu Capturatorii.

Poate că, la urma urmei, aici erau într-adevăr în siguranţă. Peter se ridică, pentru a-şi mai pune o porţie de mâncare. Anna se întoarse spre mama ei. Îşi dădu seama că trebuia să afle ceva important.

– Voi... veţi merge la închisoare? Dacă ne găsesc Capturatorii? Şi-l vor lua şi pe Micuţ?

Mama o privi confuză.

– Pe Micuţ?

Peter reveni la masă.

– Pe Ben. E vorba despre Ben.

Mama dădu din cap.

– A, aşa e! Apoi o privi pe Anna şi îi luă mâna. Nimeni nu va merge la închisoare, Anna, zise ea oftând. Nu ştiu ce se va întâmpla, continuă blând, dar un lucru vreau să ţii minte. Am ştiut ce facem când te-am avut pe tine şi suntem dispuşi să acceptăm consecinţele. Cel mai important lucru este ca tu să fii în siguranţă, la fel şi Ben şi Peter. Asta e tot ce contează. Aici suntem protejaţi – există oameni în toată Londra, în toată ţara, care consideră că am făcut ceea ce trebuia să facem, care au şi ei copii şi care ne vor ajuta. Ne-au ajutat şi înainte, când am ieşit din închisoare. Aşa că nu vreau să fii îngrijorată. Şi nu vreau să te gândeşti că ne-ai pus viaţa în pericol. Ne-am pus-o noi înşine în primejdie şi din cauza noastră tu ai petrecut o mulţime de ani la Grange Hall, lucru pe care nu ni-l vom ierta niciodată. Dar acum eşti în siguranţă. Datorită lui Peter, eşti din nou acasă. Şi acesta e locul unde vei rămâne.

Anna dădu tăcută din cap. Avea atât de multe întrebări, despre medicamentele pentru Longevitate, despre Neoptanţi, despre Barney, despre Pip, despre Capturatori, despre Grange Hall şi despre Peter. Dar nu voia să le pună pe toate o dată, aşa cum făceau Promiţătorii cărora domnul Sargent le permitea să pună o singură întrebare, iar ei întrebau de

fapt zece lucruri în acelaşi timp. Aşa că nu mai întrebă nimic şi continuă să mănânce, uitându-se la Peter şi simţind că o inundă un imens val de fericire când el îi întoarse privirea şi zâmbi, apoi o înconjură cu braţul şi o strânse la piept.

– Aceasta e casa noastră, Anna Covey, şopti el. Ţi-am spus că o meriţi, nu-i aşa?

Anna îi zâmbi şi dădu din cap. Dar chiar în acea clipă sună telefonul şi părinţii ei se priviră cu chipuri încordate.

Tatăl ridică receptorul, zâmbi şi rosti:

– Pip! Apoi expresia i se schimbă şi o cută adâncă îi brăzdă fruntea. După care aprobă dând de câteva ori din cap, şi adăugă: Mulţumesc. Puse telefonul în furcă. Vin în Bloomsbury, continuă cu voce scăzută. Au fost informaţi. Se pare că de Matroana Casei. Dar cum a putut ea să afle? Nimeni nu ştia. Absolut nimeni.

Se aşeză şi o privi pe mama Annei, care ridică din umeri neajutorată.

– Peter, tu n-ai spus nimănui nimic, nu-i aşa?

– Sigur că nu, răspunse Peter. Nu fi absurd!

– Ei bine, atunci pur şi simplu nu-mi dau seama, rosti bărbatul, privind fix peretele din spatele Annei. Habar n-am de unde a ştiut ea.

Anna îl privi, teroarea scurgându-i-se prin vene când auzi menţionându-se numele doamnei Pincent şi al Capturatorilor. Apoi, deodată, îşi dădu seama cum aflaseră. Ştiu că Primul ei Păcat o ajunsese din urmă; destinul i se hotărâse atunci când încălcase pentru prima oară regulile de la Grange Hall. Infracţiunea pe care o comisese n-o distrugea doar pe ea, ci pe toţi cei din jur.

– E vina mea. Am ţinut un jurnal, zise cu voce pierită. Despre tot ce se întâmpla. Tot ce îmi spunea Peter. Era ascuns în Baia Fetelor Numărul 2, apoi l-am pus în buzunar înainte de a evada, însă când am ajuns la doamna Sharpe nu l-am mai găsit. Înghiţi în sec stânjenită. Probabil că a căzut în tunel. Sau în altă parte. Nu... nu sunt sigură.

Peter o privea fix, şi Anna îşi simţi inima bătând mai iute, când văzu expresia părinţilor ei schimbându-se, când le văzu muşchii din jurul ochilor şi a gurilor încordaţi. Apoi descoperi că propriii ei muşchi erau încordaţi şi îşi strânse braţele în jurul trupului, aşteptând să fie bătută.

CAPITOLUL 23

Margaret Pincent stătea la biroul ei, ţinând în mână jurnalul roz al Annei şi zâmbind cu superioritate. Fata asta era extraordinară, îşi spuse. Acţionase ca şi cum ar fi vrut să fie prinsă.

Ei bine, indiferent dacă voise sau nu, în curând avea să fie din nou la Grange Hall. Capturatorii primiseră bucuroşi sugestia ei de a se duce val-vârtej în Bloomsbury. O asiguraseră că Surpluşii aveau să fie aduşi înapoi în cel mult douăzeci şi patru de ore. Totuşi, băiatul era cel pe care dorea ea cu adevărat să pună mâna. Şi pe părinţi. Cum de îndrăzniseră? Cum îndrăzniseră să creadă că pot avea ceea ce nimeni altcineva nu poate?

Desigur, greşeala adevărată se afla dincolo de Grange Hall, gândi Margaret iritată. Cum de n-a ştiut că există un tunel care porneşte din subsol – locul unde îi trimitea pe Surpluşi tocmai pentru a fi în siguranţă şi a nu-i sta în drum? De ce nu i se spusese nimic despre tunel? Era ceva atât de tipic pentru Autorităţi să-şi închipuie că nu era nevoie să-i spună, considerând că ea nu e suficient de importantă.

Ei bine, avea să le arate ea. Se va asigura că cei doi Surpluşi sunt prinşi şi aduşi înapoi la Grange Hall, apoi vor vedea ei. Ea fusese singura care putuse să le dea de urmă – Capturatorii pot părea înspăimântători în uniformele lor negre şi cu aparatele lor de tortură, dar nu ştiu cum gândesc Surpluşii. De fapt, nici ea nu ştiuse. Se gândiseră să meargă acasă la Julia Sharpe? Nu, sigur că nu se gândiseră.

Şi când vor fi prinşi, cu condiția să mai fie încă în viață, va insista să-i pedepsească ea însăşi. Ştia că răutatea ei putea să o depăşească cu mult pe cea a Capturatorilor, uneori destul de stângaci. Şi, când va termina cu ei, Surpluşii nu-şi vor mai aminti nici cum îi cheamă. Şi nici n-ar fi dorit asta. N-ar mai fi vrut să-şi aducă aminte de nimic.

„Nimeni nu o înşală pe Margaret Pincent“, îşi spuse. Nimeni nu-şi bătea joc de ea. Şi în nici un caz doi Surpluşi, care ar fi trebuit să fie suprimați la naştere, care nu aveau dreptul nici măcar să pună piciorul pe acest pământ.

Spre deosebire de copilul ei.

Copilul ei, care avusese tot dreptul să trăiască.

Se aşeză din nou pe scaun şi-şi îngădui, doar pentru o clipă, să-şi aducă aminte. Să-şi amintească de fiul ei: speranța, bucuria şi suferința ei.

Fusese singurul lucru pe care şi-l dorise cu adevărat în viață – să aibă un fiu, să-l facă pe tatăl ei mândru de ea, să-i câştige până la urmă dragostea. Imposibil, desigur. Fiica preşedintelui celei mai mari corporații producătoare de medicamente pentru Longevitate nu putea fi Neoptantă, nici într-un milion de ani. Dar nu-şi pierduse speranța. Atunci, de mult, sperase, în ciuda realității.

Intrase la universitate, dar nu cu prea multă tragere de inimă, apoi lucrase în administrația civilă. Petrecuse ani întregi completând fişe şi semnând hârtii, dar tot timpul fiind preocupată să găsească ceva anume. Tot ce făcea, făcea

cu un singur scop: să descopere un mod de a avea copil. Un copil Legal, un copil al ei.

Şi toată osteneala ei dăduse roade. Descoperise că exista o mână de oameni care, datorită poziţiei lor de seniori, căpătaseră nişte privilegii speciale. Privilegiile care o interesau pe Margaret erau că li se permitea să semneze Declaraţia, să ia medicamentele pentru Longevitate *şi* totuşi să aibă un copil Legal. Doar cinci oficiali din toată ţara se bucurau de aceste privilegii, care reflectau contribuţia lor la bunul mers al serviciilor publice. Apoi descoperise că Stephen Fitz-Patrick, directorul general al departamentului unde lucra ea, era unul dintre ei, aşa că ştiu exact ce are de făcut.

Era un tip odios, îşi aduse ea aminte cu amărăciune, şi sărac lipit; moştenise o mulţime de bani, dar cheltuise mai mult decât îşi putea permite şi bea atât de mult, încât medicul lui fusese nevoit să-i mărească doza de Longevitate, doar pentru a le permite ficatului şi inimii să facă faţă situaţiei. Dar avea dreptul la un copil. Un copil! Copilul ei.

Şi Margaret Pincent făcuse totul pentru a-l avea: nu ieşise din cuvântul domnului Stephen şi îi organizase viaţa, până când el descoperise că nu mai putea trăi fără ea. Atunci, ea îl asigurase că nu avea nici un motiv să o piardă, atât timp cât o lua de nevastă. Şi, spre marea ei încântare, bărbatul fusese de acord.

Nedorind să piardă nici o clipă, la o lună după nuntă, doamna Pincent rămăsese însărcinată. Şi când prima ecografie revelase că fătul era băiat, aproape plânsese de fericire. Un băieţel al ei, care să o iubească. Un băiat care să recâştige dragostea tatălui ei. Acesta fusese îngrozitor de dezamăgit când soţia îi născuse o fată, o femelă nefolositoare. Şi fusese şi mai dezamăgit când Margaret se dovedise a fi o elevă mediocră, atât la studii, cât şi la sport. În plus, după părerea lui, fetiţa era şi urâţică. Ochii îi erau prea bulbucaţi, fruntea

prea îngustă, părul prea subţire şi drept. Şi, în câţiva ani, tatăl ei îşi pierduse complet interesul faţă de ea.

Până în ziua în care ea îi dăduse vestea că era însărcinată. Atunci el îi zâmbise, poate pentru prima oară. Îi strânsese lui Stephen mâna şi îi urase bun venit în familie – lucru care nu se întâmplase când cei doi făcuseră nunta. Şi, ca un fel de cireaşă pe tort, Stephen fusese chiar de acord ca băiatul să poarte numele familiei, când tatăl ei acceptase să-i plătească datoriile.

Timp de câteva luni, Margaret plutise în al nouălea cer. Nu mânca decât cele mai proaspete bucate, făcea exerciţii fizice uşoare şi nu bea nici un strop de alcool. Copilul ei trebuia să fie perfect! Avea să fie cel mai fericit, cel mai iubit copil care a trăit vreodată. Avea să-l educe, să aibă grijă de el, şi toată lumea urma să o privească plină de invidie, când va merge pe stradă alături de el. *„Poate că nu sunt drăguţă şi deşteaptă ca voi, îşi va spune trecând pe lângă alte femei, dar eu am şi medicamentul pentru Longevitate, şi un copil. Şi asta voi nu veţi avea niciodată."*

Şi apoi? Apoi...

Margaret simţi în gât un gust amar, aşa cum se întâmpla ori de câte ori îşi amintea ziua aceea fatidică, când era însărcinată în şapte luni şi când descoperise oribilul adevăr. Adevărul care o făcuse să urle iar şi iar: „Nu! Nu, poate fi adevărat!", incapabilă să asimileze realitatea, să o înţeleagă. Adevărul care o făcuse dornică să ucidă. De fapt atât de dornică, încât îşi cumpărase un revolver pentru orice eventualitate, dar nu fusese capabilă să-l folosească, nici măcar împotriva ei însăşi, deoarece soţul ei o pusese sub strictă supraveghere. Pentru a fi mai bine îngrijită, pretinsese el, dar ea îşi dădea seama care era realitatea. Îi era frică de ce ar putea să facă. Şi avea dreptate să-i fie frică.

Cumplitul adevăr era că el avusese o legătură amoroasă. O legătură care începuse cu câteva luni înainte de nunta

lor şi care continuase încă un an. Cealaltă femeie rămăsese însărcinată cu două luni înaintea ei, şi deci urma să dea naştere primului copil al lui Stephen, singurul Legal, cel care, venind pe lume înaintea fiului lui Margaret, îl transforma pe acesta într-un Surplus. Legalitatea căsătoriei ei nu-i proteja copilul, descoperise mai târziu. Soţului ei îi era permis un singur copil, nu mai mulţi.

Era prea târziu pentru a scăpa de sarcină. În unele părţi ale lumii, niciodată nu era considerat prea târziu – ace lungi erau introduse în pântecele gravidei, care înţepau copilul nenăscut, forţând mama să nască pruncul mort, după câteva ore – însă nu şi acolo. Nu în acel colţ civilizat de lume. Nu. Acolo pruncul ei trebuia să se nască, pentru a fi apoi expediat la un Cămin de Surpluşi, unde să trăiască o viaţă de sclav.

Margaret îşi jurase că nu va permite să se întâmple aşa ceva cu fiul ei. Fiul ei nu putea fi Surplus. La doar câteva minute după ce născuse, îi luaseră fiul. Margaret începuse atunci să strige disperată după ajutor. Nu-şi putea condamna copilul la sclavie.

Aşa că soţului ei i se făcuse milă de ea şi fusese de acord să o ajute. Poate că se simţea vinovat, sau poate îi împărtăşea convingerea că moartea e mai bună decât o viaţă de Surplus. Băiatul era totuşi fiul lui, aşa că era dispus să-i ofere o moarte onorabilă, în locul unei vieţi dezonorante şi ruşinoase. O lăsase pe Margaret să-şi ia adio, să-şi strângă pruncul la piept un ultim minut şi să-i simtă căldura trupului, înainte de a i-l lua pentru totdeauna, lăsând-o rece, pustiită şi disperată.

Acum, Margaret nu mai simţea nimic faţă de Surpluşi decât ură. Fiecare nou Surplus îi amintea de fiul ei pierdut. Îi amintea că fusese silită să-l sacrifice, din cauza amantei soţului ei, femeia pe care o ura din tot sufletul. Aceşti Surpluşi nu aveau dreptul la nici un moment de bucurie, când fiul ei zăcea undeva într-un mormânt! Ce drept aveau mamele lor să dea naştere unui copil? Nici un drept, gândea plină

de furie Margaret. Surpluşii nu aveau dreptul la nimic, decât la ruşine, din cauza Păcatelor Părinţilor. Din cauza Păcatelor tuturor. Şi menirea ei în viaţă era să răzbune soarta crudă a fiului ei, asigurându-se că toţi Surpluşii de la Grange Hall duceau o viaţă de chin, o viaţă pe care oricum nici nu aveau dreptul să o trăiască. Nu voia să-i permită nici unui Surplus să se bucure de ceva ce semăna cu o viaţa normală, când copilaşului ei îi fusese interzisă această bucurie.

Se gândi că făcuse o treabă bună cu Anna. Fata asta simţise într-adevăr ruşine faţă de crimele părinţilor ei. Asta până la venirea lui Peter.

Ochii lui Margaret se îngustară. Ce băiat dificil! Dar avea să plătească cu vârf şi îndesat. Amândoi aveau să plătească.

Încet se întoarse cu gândurile în prezent, străduindu-se să-şi scoată din minte totul despre copilul ei sacrificat, şi se înapoie la paginile din jurnalul Annei, tremurând de indignare în faţa gândurilor blasfemitoare pe care acest Surplus îndrăznise să le pună pe hârtie.

„Afară nu voi mai fi Prefect. Nu mă voi mai prăgăti să devin un Bun Preţios. Nu ştiu ce voi fi Afară. Presupun că numai un Ilegal." Cu pulsul accelerat, doamna Pincent continuă să citească paragraf după paragraf, zbârlindu-se de furie când ajunse la rândurile despre injecţiile pe care i le făcuse lui Peter şi la cele despre conversaţia telefonică pe care Anna o auzise. Doamna Pincent trebuia să se asigure că jurnalul nu va încăpea niciodată pe mâini străine. Autorităţile n-ar înţelege că nu plănuise să-l suprime, decât spre binele lui – spre binele tuturor. Chiar dacă evadarea dovedea că avusese dreptate.

Continuă să citească, descoperind că Peter primise informaţii preţioase de la un vecin, care-i dăduse planul subsolului de la Grange Hall. Ei bine, vecinul acela avea să regrete. Nu era greu de aflat cine era, iar atunci bărbatul va vedea cum arată carcera unei închisori, în realitate, nu pe hartă.

Apoi doamna Pincent strânse din buze de furie, când citi despre *admirația* pe care Anna o resimţea faţă de Peter.

– Pęter e un Surplus, bolborosi ea. Un Surplus murdar, dezgustător. E...

Apoi se încruntă. Peter fusese adoptat – asta nu ştiuse. Era de-a dreptul ciudat. Cine ar fi vrut să adopte un Surplus? Dar nu acesta era fragmentul din jurnal care îi atrase în mod special atenţia. Ci acolo unde era vorba despre inel. Inelul care se presupune că fusese găsit la el, când era copil. *Un inel de aur denumit sigiliu...*

Ochii lui Margaret se deschiseră mari, iar femeia se înfioră. Era imposibil!

Dar se afla acolo, scris negru pe alb: fusese găsit cu un inel asupra lui. Şi literele „AF" în interiorul inelului. *Şi o floare gravată pe el.*

Încet, puse jurnalul deoparte şi se întoarse spre computerul ei, singurul computer din tot căminul. Îl porni şi aşteptă ca acesta să capete viaţă. Trecu prin procesul laborios al parolelor, al sistemului şi, în final, dădu de numele lui Peter în reţeaua Surpluşilor. Dar, spre neplăcerea ei, lângă numele lui apărea un stegulet roşu. Accesul interzis.

Doamna Pincent se încruntă. Omnipotentă la Grange Hall, controlând totul, de la raţiile Surpluşilor şi tratamente, până la orele de curs şi pedepse, nu putea suporta dovada că puterea nu i se extindea şi în afara zidurilor lui; semn că Autorităţile nu o tratau cu respectul pe care îl avea ea însăşi pentru ea.

Iritată, închise computerul şi ridică receptorul.

– Administraţia Centrală, auzi ea glasul unei femei. Rog, spuneţi ce doriţi.

– Sunt Margaret Pincent de la Grange Hall, rosti ea energică. Am nevoie de dosarul Surplusului Peter. Cel care a evadat.

Doamna Pincent o auzi pe femeia de la celălalt capăt al firului tastând ceva la calculator.

– Îmi pare rău, zise aceasta după câteva secunde. Dosarul acesta e clasificat. Vă pot fi de folos cu altceva?

Doamna Pincent se încruntă furioasă.

– Nu, nu poţi! o repezi ea. Şi nu-mi pasă dacă e clasificat – am nevoie de el. Îţi dai seama cu cine vorbeşti? Sunt Margaret Pincent. Sunt Matroana Casei de la Grange Hall şi vreau să ştiu de unde provine Surplusul. Vreau să...

– Doamnă, îmi pare rău, zise din nou femeia. Dosarul e clasificat şi nu aveţi acces la el. Dacă există nişte circumstanţe speciale, care pot fi luate în consideraţie, avem o procedură de apel, care însă durează paisprezece zile lucrătoare de la primirea cererii 4331b. Doriţi să vă trimit un formular?

Doamna Pincent strânse din buze.

– Nu, nu, e în regulă, mulţumesc.

Margaret puse receptorul jos. Nu îi va spune nimeni nimic? Trebuia să ştie de unde venea lepădătura aia de Surplus. Cum ajunsese el să aibă inelul-sigiliu de aur. Dacă băiatul se dovedea a fi un hoţ ordinar, avea să-l ucidă cu mâna ei. Avea să-l tortureze până îşi va dori moartea, iar ea se va bucura de fiecare clipă.

Apoi îi veni ideea. Nu era prea plăcută, dar spera să funcţioneze. Încet, ridică din nou receptorul şi formă numărul din memorie.

– Stephen, eu sunt, zise ea încercând să pară calmă. Da, mulţumesc, sunt bine. Sper că şi tu de asemenea. Stephen, am o informaţie importantă pentru tine... Nu, nu pot să ţi-o spun la telefon. Ai putea veni la Grange Hall, chiar acum? Bine. Foarte bine. Mulţumesc, Stephen...

– Asta e tot ce au – Bloomsbury? Ştiu oare cât e de mare Bloomsbury?

Frank ridică din umeri.

– Asta e tot ce am obţinut. Trebuie să controlăm fiecare casă!

– Şi ăştia sunt bufonii care-şi închipuie că ştiu totul? Credeam că li se spune Agenţi Secreţi Inteligenţi... Mie nu mi se par prea inteligenţi.

Frank oftă.

– Ascultă, hai să continuăm în direcţia asta, bine? zise el întorcându-şi privirea spre colegul lui, Bill. Dacă ai fi fost Capturator atâta timp cât am fost eu, nu te-ar mai fi preocupat inteligenţa Agenţilor Secreţi. Imediat ce vom începe să le arătăm vecinilor că vorbim serios, pe loc îi scoatem din ascunzătoare. Ai uneltele?

Bill ridică din sprâncene.

– Când plec eu fără mica mea trusă cu trucuri? Zâmbi maliţios.

– Atunci e în regulă, să trecem la treabă! zise Frank. Ce frumoase case sunt pe aici! S-ar putea să punem mâna şi pe un bănuţ sau doi, ca şi pe Surpluşi. Oamenii din casele frumoase îşi dau drumul repede, când se confruntă cu puţină durere. Socotesc că totul se va termina până la asfinţit.

Părinţii n-o bătură. Nici nu-i reproşară că era proastă şi nefolositoare. Adevărul era însă că Anna ar fi dorit s-o facă. Ştia cum să suporte bătăile şi vorbele grele, atunci când era conştientă că le merită. Le simţea aproape ca pe o uşurare, ca pe o penitenţă care-i permitea să continue să trăiască.

Odată, doamna Pincent îi spusese unuia dintre Instructori, când nu ştia că Anna trage cu urechea: Ai putea să-i omori şi cu amabilitatea, să ştii!

Anna nu înţelesese la vremea aceea ce voia să spună, dar acum ştia. Nu-şi dăduse seama niciodată că bunătatea poate fi atât de dureroasă, nu ştiuse ce agonizant era să fii iubit.

În loc să ţipe la ea sau să o pedepsească din cauza jurnalului, părinţii ei tăcură brusc. Apoi o întrebară ce scrisese în el. După care mama îi zâmbise cu blândeţe şi spusese că nu mai conta ce scrisese: nu trebuia să fie îngrijorată. Dar Anna ştia că totuşi conta. Totul conta.

Şi acum, ea şi Peter se aflau în pivniţă. Părinţii ei spuseseră că era mai confortabil acolo jos şi că totul va fi bine. Dar Anna ştia că de fapt în pivniţă se ascundeau, deoarece înainte de a afla că exista un jurnal, tot părinţii ei îi spuseseră că atât timp cât draperiile erau trase, putea sta în camera ei şi că, oricum, nimeni nu-i va căuta acolo pe Surpluşii evadaţi. Şi mai ştia că părinţii ei erau îngrijoraţi, deoarece tatăl ei avea o venă ca a domnului Sargent, exact deasupra ochiului drept, şi aceasta se zbătea. Şi acum, după ce le spusese de jurnal, trebuiau să plece la ţară chiar în acea seară, cu toate că iniţial avuseseră de gând să mai rămână în Londra câteva zile. Şi cu toate că tatăl ei spusese mai devreme că erau în siguranţă.

În pivniţă ajungeai printr-un chepeng din bucătărie, ascuns de un covoraş de sub masă. Peter îi spusese că fusese de fapt o pivniţă pentru cărbuni, pe vremea când oamenii se încălzeau cu foc în sobe, dar acum nu mai existau cărbuni.

Se aflau acolo o sofa, care se transforma în pat, şi un fotoliu mare tot extensibil, dar ocupa prea mult loc şi nu era aşa de confortabil. Când intrară, Peter îi arătă încăperea şi aceasta îi aminti Annei de primele lui zile la Grange Hall, doar că atunci ea îl iniţiase în toate rosturile. Peter spunea că a mai stat ascuns şi înainte în pivniţă şi păru aproape emoţionat amintindu-şi asta, ca şi cum totul acum era doar o aventură, nu un coşmar de care era în întregime vinovată.

O bună bucată de timp nu scoase nici o vorbă, deoarece nu ştia ce să spună, aşa că îl lăsă pe Peter să vorbească despre ce mâncase, despre găleata din spatele perdelei pe care puteai

să o foloseşti drept toaletă şi despre deschizătura din peretele dinspre stradă, pe unde obişnuiau pe vremuri să arunce înăuntru cărbunele, şi pe unde ei puteau să iasă, dacă intrau Capturatorii în casă.

Şi atunci Anna începu să tremure.

– Ce se va întâmpla cu noi dacă ne prind? întrebă ea cu voce pierită. Ce i se va întâmpla Micuţului? Dar părinţilor mei?

Peter îi evită privirea.

– N-o să ne prindă, rosti el ferm, dar Anna putea să-şi dea seama cât de speriat era.

– Trebuia să mă laşi acolo, zise ea repede. În felul acesta toţi aţi fi fost în siguranţă, iar Capturatorii n-ar fi venit niciodată aici. E vina mea!

Peter se întoarse spre ea, şi Anna îi văzu ochii strălucind.

– Nu e vina ta, spuse el. Vinovatul sunt eu. A fost planul meu de evadare, aşa că ar fi trebuit să mă gândesc la tot. Se întoarse apoi cu spatele la ea, după care o privi din nou, ochii lui căutându-i cu disperare privirea. Tu eşti cea care contează, Anna, nu eu. Ei sunt părinţii tăi, nu ai mei. Eu am fost doar norocos că m-au luat la ei. Tu poate eşti Surplus, dar eu sunt de două ori Surplus, deoarece părinţi mei nu m-au vrut. Le datorez totul părinţilor tăi, trebuie să ţii minte asta. Dacă ceva nu va merge bine, e din vina mea.

Anna îl urmărea cu atenţie, aşa că Peter îşi plecă stânjenit privirea în pământ.

Anna se încruntă, cufundată în gânduri, şi îl prinse de mână. El era băiatul care venise să o salveze, băiatul orfan care îşi imaginase că vor fi prieteni, chiar înainte de a se întâlni. Îşi aminti felul cum îl înfruntase pe Charlie, cum îi înfruntase pe Instructori, cum se luptase cu toţi şi cu toate pentru ea, pentru părinţii ei, pentru şansa de a fi iubit, sau plăcut, sau doar pentru şansa de a exista. Apoi se gândi la tot timpul petrecut de ea la Grange Hall, încercând să se facă

plăcută doamnei Pincent, încercând să fie cel mai bun Surplus, cel mai Preţios Bun, doar pentru ca doamna Pincent să o placă şi să-i spună că, la urma urmei, nu e total nedorită. Şi îşi dădu seama că în realitate ea şi Peter erau o singură fiinţă. Că, dacă nu-şi aparţineau unul altuia, ar fi fost îngrozitor de singuri, şi asta era dureros. Că aveau nevoie unul de altul, cum aveau nevoie florile de soare. Şi ştia că îl va urma oriunde, că acum poveştile cu trandafiri furioşi şi copii cu două capete nu o mai speriau, dar să-l piardă pe Peter ar speria-o mai mult decât orice.

– Peter, tu nu ştiai de jurnal, zise ea cu vocea aproape frântă. De fapt, eu îţi datorez *ţie* totul. În realitate, mai mult decât totul. Îşi drese cu greutate glasul şi ridică ochii spre el. Dacă n-ai fi fost tu, continuă ea, aş fi rămas Surplus Anna. Aş fi fost un nimic. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi ştiut niciodată ce înseamnă să ai un prieten...

Se depărtă de el, incapabilă să exprime ceea ce simţea cu atâta putere în suflet, incapabilă să explice că sentimentele ei pentru Peter o făcuseră să urască lumea, deoarece aceasta îl făcuse pe el să crească fără iubire şi o făcuseră să urască medicamentele pentru Longevitate, deoarece nimeni nu merita să trăiască mai mult decât el.

Îl privi fără să clipească şi le permise ochilor lui să-i ardă pe ai ei descoperindu-i gândurile, temerile, speranţele.

Se uitară îndelung unul la altul, secunde tăcute, până ce Anna aproape ameţi, deoarece niciodată înainte nu se uitase la nimeni în felul acesta, nu descoperise niciodată sufletul cuiva. Şi în timp ce îl privea, Anna înţelese de ce erau învăţaţi Surpluşii să-şi ţină tot timpul ochii plecaţi: pentru că în momente ca acestea simţea că ştie tot ce era de ştiut.

Apoi, când era gata să-şi întoarcă privirea, Peter începu să vorbească.

– Te iubesc, Anna Covey, zise el cu o voce care de-abia se auzea.

Şi încet, stângaci, se aplecă, şi buzele lui le găsiră pe ale ei, iar când Anna îl simţi sărutând-o neîndemânatic, ştiu că ea nu mai era un Surplus. Şi nici Peter.

Surplus însemna să fii nefolositor. Cineva de care nu avea nimeni nevoie.

Nu puteai să fii Surplus, dacă cineva avea nevoie de tine. Nu puteai să fii Surplus, dacă erai iubit.

CAPITOLUL 24

Stephen arată la fel de îngrozitor ca întotdeauna, observă Margaret Pincent cu un fel de satisfacție. Cămașa aproape plesnea pe cărnurile lui, iar cureaua i se îngropa dureros în burtă. Pielea îi era roșie și pătată, iar ochii erau apoși, parcă înotau în cantitățile copioase de alcool pe care le consuma zilnic. Se cutremură gândindu-se că fusese cândva măritată cu el.

– Deci, ai niște informații pentru mine? întrebă el pe un ton aspru. Să știi că nu mi-a convenit deloc să fac tot drumul ăsta, până aici. Nu puteai veni tu la Londra?

Doamna Pincent îl privi fix.

– Stai jos, Stephen, rosti calmă, închizând ușa în urma lui și încuind-o, pentru mai multă siguranță. Nu voia să fie întreruptă. Nu în acele momente.

– Văd că biroul tău arată tot ca o cocină, spuse el. Nu poți să-i pui pe Surplușii ăștia să-ți facă puțină curățenie, poate să dea chiar cu un strat de vopsea?

– Îmi place așa cum e, zise doamna Pincent, continuând să-l privească fix și așezându-se la birou, locul puterii ei. Induce o senzație de frică. O vopsea proaspătă poate fi prea... îngăduitoare.

Stephen ridică din umeri.

– Deci care e informaţia? reluă el. Presupun că e ceva în legătură cu Surpluşii fugiţi. Doamna Pincent dădu afirmativ din cap. Şi n-ai putut să o comunici Capturatorilor? Margaret, conduc un departament mare, să ştii. De obicei nu sunt implicat în amănunte de la acest nivel.

– Nu? întrebă doamna Pincent cu un ton sarcastic, şi Stephen o privi curios.

– Ştii bine că nu. Conduc poliţia, Capturatorii, imigraţia, închisorile... Nu am timp pentru nimic altceva.

– Adevărat? Ochii doamnei Pincent se îngustară, şi Stephen se uită la ea absent. Vai, ce interesant!!!

– Margaret, indiferent despre ce e vorba, spune-mi odată, ca să pot pleca. Şi poate că şi tu ar trebui să pleci într-o vacanţă – arăţi groaznic. Pe aici nu se dau concedii?

Zâmbi cu bunăvoinţă, dar doamna Pincent nu-i întoarse zâmbetul. Încet, se ridică în picioare.

– Stephen, ce ştii tu despre băiat? întrebă ea. Despre Promiţătorul care a evadat. Peter.

Stephen se răsuci pe loc.

– Nimic. Absolut nimic. De ce?

Doamna Pincent îi studie figura, apoi se îndreptă spre fereastra din spatele biroului, acoperită cu un stor subţire cenuşiu, ca toate celelalte ferestre de la Grange Hall. Era ceva ce nu-i spunea, simţea asta.

– Cunoşti mediul de unde provine? mai întrebă ea.

– Categoric nu. Crezi că am timp să mă ocup de biografiile Surpluşilor?

– Nu, doar de a acestuia. Dosarul lui e clasificat.

Se întoarse şi văzu că Stephen o privea iritat. Dar vedea şi că ochii lui erau plini de spaimă. Deci pusese o întrebare la care lui îi era frică să răspundă.

El clătină din cap.

– Dosarul băiatului nu are nici o legătură cu mine. Îmi pare rău, Margaret, dar acum trebuie să plec. Poate discutăm despre asta altă dată.

– Se pare că, atunci când a fost găsit, avea asupra lui un inel, reluă doamna Pincent cu ochii cufundaţi în cei ai lui Stephen, care se măreau vizibil în timp ce ea vorbea. Un inel-sigiliu de aur, cu o floare gravată pe el şi „AF“ gravat în interior. Îţi aminteşti de un astfel de inel, Stephen?

Figura lui era palidă.

– În lume există o mulţime de inele, Margaret, zise el repede şi se ridică. Pur şi simplu, e timpul să plec.

Doamna Pincent trase adânc aer în piept.

– Stephen, n-ai să pleci nicăieri, până nu aflu adevărul.

– Adevărul? întrebă Stephen cu faţa devenită roşie de furie. Nu-mi vorbi mie în felul acesta. De ce are nevoie cineva ca tine de adevăr?

– Iniţialele bunicului meu au fost AF, spuse doamna Pincent încordată. Le gravase într-un inel-sigiliu cu o floare pe el. Un inel pe care mi l-a dat mie, Stephen.

Acesta rămase tăcut.

Doamna Pincent se întoarse din nou spre fereastră, dând puţin la o parte storul, pentru a vedea peisajul cenuşiu de afară. Când sosise prima oară la Grange Hall i se păruse un loc potrivit pentru ea. Un loc potrivit pentru a trăi o jumătate de viaţă ca a ei, trecând nenorocirea ei asupra creaturilor acelora, pe care le ura mai mult ca orice.

– Stephen, vreau să ştiu adevărul!

Stephen se ridică.

– Nu e nimic de ştiut. Acum plec. Se îndreptă spre uşă şi încercă să apese clanţa. Apoi se răsuci furios. Margaret, descuie uşa! adăugă el. Descui-o chiar acum!

Doamna Pincent nu-l băgă în seamă.

– Stai jos, Stephen, rosti calmă. Discuţia noastră nu s-a terminat încă.

– O, ba da, zise Stephen furios îndreptându-se spre doamna Pincent şi apucând-o de braţe. Discuţia noastră s-a terminat de mult. Dă-mi cheia, sau voi fi nevoit să sparg uşa!

– Nu! scuipă vorba Margaret. Nu. Nu-ţi dau nici o cheie. De ce ar trebui să-ţi dau eu ceva, Stephen? De ce ar trebui, când tu mi-ai luat singurul lucru care conta pentru mine în toată lumea asta mare? Când amanta ta nenorocită mi-a ucis copilul!

Stephen scutură din cap.

– Termină, Margaret. Destul. Astea erau regulile, ştii doar. Nu puteam să fac nimic. Acum, dă-mi cheia, te rog!

– Nu puteai să faci nimic? şuieră Margaret simţind din nou un gust amar în gât. Tu şi târfa ta aţi luat viaţa copilului meu!

Stephen dădu drumul braţelor doamnei Pincent şi o plesni peste faţă.

– N-am să mai ascult aşa ceva, strigă el. Nu voi tolera astfel de cuvinte. O să-mi dai cheia, sau... sau...

– Sau ce? întrebă doamna Pincent. Ai să mă ucizi cum l-ai ucis pe fiul nostru? Stephen păli şi se sprijini de birou, pentru a rămâne în picioare. Stai jos, Stephen, îl sfătui doamna Pincent. Vreau să ştiu adevărul. Am acest drept. Aşa că, spune-mi biografia acestui Surplus Peter, sau mă duc la Londra şi povestesc Autorităţilor despre copilul nostru, cel pe care l-ai omorât. Ce ai prefera?

Faţa lui Stephen era albă şi trasă.

– Mă şantajezi? întrebă el nevenindu-i să creadă. Ai de pierdut tot atât de mult ca şi mine.

– Nu am nimic de pierdut, zise doamna Pincent cu voce scăzută. Am pierdut totul cu mulţi ani în urmă.

– N-ai nici o şansă. Ştii bine că totul e fără speranţă, zise Stephen ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. De ce nu laşi totul baltă?

– Spune-mi de ce a fost găsit inelul meu la Surplusul acesta. Spune-mi cum se poate ca un Surplus murdar să aibă

inelul Pincent la el. Mi-au dezgropat copilul? Au jefuit mormântul fiului meu? Spune-mi, Stephen. Cine sunt părinţii lui? Vreau să fie ucişi. Vreau să-i găsesc şi... Fiul meu, Stephen. Fiul... Începu să plângă. El a ştiut, Stephen. Fiul nostru şi-a cunoscut soarta, chiar înainte de a se naşte. A refuzat să vină, a refuzat să lase o semi-soţie să-l nască. N-a vrut să se nască, Stephen. Şi de ce ar fi vrut, când nici omenirea nu-l voia pe el. Când tu...

– Revino-ţi, Margaret, rosti el furios. Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Totul s-a terminat.

Simţind cum i se strânge pieptul şi cum i se scurtează respiraţia, doamna Pincent îşi înconjură trupul cu braţele, ochii ei căutând adevărul pe chipul fostului ei bărbat.

– Dacă cineva a profanat mormântul fiului meu, îl voi căuta şi îl voi ucide. Fiului meu i-a fost refuzată legalitatea şi apoi viaţa, dar nu-i va fi refuzată bijuteria familiei. Privi în ochii lui Stephen. Surplusul acela, Stephen. De ce avea inelul meu la el? Şi unde e acum? Ce s-a întâmplat cu el?

– Margaret, eşti isterică! zise Stephen cu voce tensionată. Şi eu n-am idee unde e inelul. De-abia îmi mai amintesc de el.

– Băiatul a fost găsit cu un inel. Inelul meu. Dosarul lui e clasificat. Vreau să ştiu de ce, Stephen. Doamna Pincent trecuse în faţa biroului şi se aplecă ameninţătoare.

– N-am să mai ascult aşa ceva, zise Stephen ridicându-se în grabă. N-am să suport asta tocmai din partea ta. Eşti un nimic, Margaret. Nu îmi poţi vorbi mie aşa. Ceea ce am făcut cu copilul nostru, sau cu inelul tău, nu mai e treaba ta. Şi dacă sufli o vorbă te internez într-o instituţie de boli mintale. Acum, descuie uşa, ori o sparg eu însumi!

– Spune-mi unde mi-e inelul, repetă doamna Pincent.

– N-am să-ţi spun nimic, zise el cu amărăciune şi se îndreptă spre ea. Acum, dă-mi cheia!

Brusc, ca un reflex, doamna Pincent trase sertarul biroului şi luă ceva din el.

– Spune-mi, Stephen, ţipă ea. Trebuie să-mi spui!

Ochii lui se deschiseră mari şi pe chipul lui groaza luă locul iritării.

– Ce faci, Margaret? întrebă neîncrezător, cu broboane de sudoare apărute pe frunte. Ce naiba faci cu ăla?

– Spune-mi! Vocea doamnei Pincent era plină de cruzime. Ţinea în mână un revolver îndreptat spre Stephen. Un revolver pe care îl ţinuse în sertar încă din prima zi la Grange Hall. În caz că într-o zi ar fi fost depăşită de situaţie.

– Eşti nebună, se bâlbâi el, dar se aşeză din nou.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise doamna Pincent, sau jur că apăs pe trăgaci!

Anna era singură în pivniţă şi întocmea un plan. Peter fusese chemat sus ca să ajute la scrierea unor mesaje cifrate pentru prietenii părinţilor lor din cadrul Mişcării Subterane. I-l lăsaseră ei pe Micuţ – pe Ben – să aibă grijă de el, până ce vor fi gata de plecare.

Protectoare, îl ţinea strâns lipit de ea şi îi zâmbea, simţindu-se copleşită de dragoste şi de bucurie, când el îi întoarse zâmbetul. I se părea „cel mai perfect“ lucru din lume. Cum ar fi putut să fie Surplus? De ce ar fi făcut Mama Natură ceva atât de minunat, dacă nu avea nevoie de el şi nu-l voia? N-avea nici o raţiune.

Acum, că avea un plan, se simţea mai bine, ca şi cum ar fi avut din nou o răspundere. Planul Annei era să se lase prinsă şi dusă înapoi la Grange Hall. Dacă o prindeau pe ea, Capturatorii nu-şi mai băteau capul să-i urmărească pe ceilalţi, aşa credea Anna. Autorităţile îl ţinuseră pe Peter la Grange Hall doar câteva săptămâni, aşa că acesta nu le-ar lipsi, în timp ce ea era pe punctul de a deveni Bun Preţios. Deci, dacă ea se ducea înapoi, Peter era în siguranţă. Ben era în siguranţă.

Mai bine murea, decât să le permită Capturatorilor să-i ia fratele. Nu-şi închipuise că poţi simţi şi altceva faţă de un Micuţ decât silă, dar acum tot ce voia era ca Ben să crească

înconjurat de dragoste şi de afecţiune, nu de zidurile cenuşii şi de teroarea de la Grange Hall.

În timp ce îl mângâia cu tandreţe pe cap, auzi chepengul deschizându-se şi văzu apărând chipul lui Peter. Acesta coborî în pivniţă, urmat de mama ei.

– Asta e pentru tine, zise el mândru, oferindu-i o floare galbenă. E o narcisă, continuă el, apoi se aplecă şi-i şopti la ureche: Când vom fi la ţară, vom vedea flori peste tot. Flori pentru fluturaşul meu.

Anna luă floarea şi o privi extaziată – era aşa de strălucitoare, aşa de parfumată! Apoi inspiră adânc.

– De fapt, zise ea, m-am gândit să nu merg la ţară.

Peter se încruntă.

– Nu fi caraghioasă! Trebuie.

– Nu, nu merg, zise Anna serioasă ridicându-se şi privindu-i rugătoare pe mama ei şi pe Peter. Trebuie să mă lăsaţi aici. Aşa, voi aţi putea scăpa, Capturatorii nu vor mai veni după voi şi veţi fi în siguranţă. Pe mine nu vor înceta nici o clipă să mă caute, deoarece aproape devenisem Bun Preţios. Şi dacă mă găsesc, vă vor găsi şi pe voi şi pe Ben...

– Nu mă duc nicăieri fără tine, afirmă Peter cu căldură. Încetează să mai spui prostii. Dacă cineva trebuie să rămână aici, acela sunt eu. Aceasta e familia ta, nu a mea.

– Nu vorbesc prostii, replică Anna. Şi e vina mea că vin Capturatorii, nu a voastră. E logic, nu? Sunt...

– Anna, stai o clipă jos, te rog.

Mama ei, care până atunci îi privise cu tristeţe, se îndreptă spre sofa şi se aşeză lângă Peter şi lângă Anna, după care îi luă mâinile în ale sale.

– Lăsaţi-mă să vă spun o poveste, începu ea cu voce scăzută şi blândă. E povestea unui bărbat şi a unei femei, care s-au iubit foarte mult şi care au vrut să aibă copii, deoarece – spre deosebire de ceea ce te-au învăţat la Grange Hall, Anna – Natura nu e făcută să păstreze ceea ce e vechi, ci să creeze noul. Viaţă nouă. Idei noi. Ca narcisa ta. Până la urmă va muri, dar

vor apărea alte narcise. Acesta e felul în care trebuie să se desfăşoare lucrurile.

Deci, cei doi, bărbatul şi femeia, s-au adresat Autorităţilor şi le-au comunicat că ar dori să Nu Opteze pentru Longevitate şi în felul acesta să poată avea un copil. Dar Autorităţile le-au spus că nu se poate, deoarece nu poţi să te declari Neoptant decât când ai şaisprezece ani şi dacă n-au făcut asta la vârsta potrivită, Statul a considerat că sunt de acord cu Declaraţia. Bărbatul şi femeia le-au spus că nu au ştiut că trebuiau să Nu Opteze când aveau şaisprezece ani, că atunci erau prea tineri. Dar Autorităţile le-au comunicat că acum era imposibil să devină Neoptanţi, deci nu puteau avea copil.

Cei doi au fost foarte trişti, dar apoi au început să întâlnească şi alţi oameni cărora nu li se permitea să aibă copii. Şi au descoperit că, la urma urmei, nu toţi considerau medicamentele pentru Longevitate un lucru bun, dar companiile farmaceutice erau atât de puternice, că nimănui nu i se permitea să pună în discuţie medicamentul, iar cei care făceau asta intrau la închisoare. Astfel, au aderat şi ei la ceea ce se numeşte Mişcarea Subterană şi au hotărât să aibă un copil, chiar dacă ştiau că nu le este permis. S-au gândit că dacă făceau copii, Autorităţile ieşeau învingătoare din lupta asta dacă nu se mai năşteau copii, oamenii urmau să uite tot ce era legat de ei şi toţi aveau să semneze Declaraţia, aşa că niciodată nu avea să mai existe pe pământ nici un copil.

Deci, au avut un copil, o fetiţă minunată, care i-a făcut fericiţi cum nu credeau că ar putea fi vreodată, cu toate că trebuiau să o ţină ascunsă. Au iubit-o pe fetiţă mai mult decât orice pe lume, dar au făcut o greşeală. Au întâlnit o femeie care le-a spus că vrea să se alăture Mişcării Subterane şi că ea şi soţul ei vor să aibă şi ei un copil. Au avut încredere în ea şi i-au povestit despre micuţa lor şi, o săptămână mai târziu, au venit Capturatorii, le-au luat copila, iar pe bărbat şi pe femeie i-au băgat la închisoare. Aceştia au plâns şi au tot plâns după fetiţa lor, dar degeaba.

Câţiva ani mai târziu, au fost eliberaţi din închisoare, şi-au schimbat numele şi au intrat iar în Mişcarea Subterană, care le-a oferit o casă nouă în care să stea, aici în Bloomsbury. Apoi, într-o zi, au avut norocul să întâlnească un băiat cu numele Peter, pe care l-au iubit foarte mult şi care a fost de acord să locuiască cu ei. După aceea au devenit şi mai fericiţi, când au mai avut un bebeluş, de data aceasta un băieţel. Dar tot timpul se gândeau cu tristeţe la fetiţa lor. Nu o protejaseră. Şi acum ea plătea pentru asta, închisă la Grange Hall.

Peter era un băiat foarte curajos şi minunat, şi a hotărât să se ducă să salveze fetiţa. Bărbatul şi femeia erau îngrijoraţi, dar el nu a acceptat un refuz, astfel că i-au descris-o pe fetiţa lor, i-au spus că o cheamă Anna şi că are un fluture pe abdomen, o mică emblemă din partea Mamei Natură, care demonstra lumii că trebuia să fie liberă...

Mama Annei o strânse de mână.

Vezi, draga mea, continuă ea cu vocea uşor nesigură, nimic din toate acestea n-a fost din vina ta. Şi dacă te întorci la Grange Hall, înseamnă că totul a fost în zadar. Tu, Peter şi Ben contaţi. Tu eşti viitorul. Tu eşti obiectivul pentru care luptă toţi cei din Mişcarea Subterană – tinereţea, sângele nou, ideile noi. Asta este ceea ce trebuie să facă Reînnoirea, nu să-i păstreze vii pe bătrâni.

Autorităţile nu vor ca oamenii să devină Neoptanţi, nu vor alţi copii, deoarece asta ar putea schimba balanţa puterii. Le plac lucrurile aşa cum sunt şi le e teamă de schimbări, aşa că le interzic. Le ucid din faşă. Tu eşti revoluţia, Anna. Tu, Peter şi acum Ben. Şi trebuie să rămâi în siguranţă, deoarece ai datoria să trăieşti, de dragul tuturor.

Anna dădu din cap serioasă şi-l privi pe Peter, ai cărui ochi fermi străluceau.

– Vezi? zise el cu voce sugrumată. Acum îţi dai seama?

– Da, şopti Anna, apoi se întoarse spre mama ei.

– Mai iei medicamente pentru Longevitate? o întrebă ea.

Mama dădu afirmativ din cap.

– Luăm medicamentele pentru că n-am vrut să cedăm. Şi pentru că n-am vrut să ne îmbolnăvim, cât timp tu erai închisă la Grange Hall. Dar acum... ei bine, acum lucrurile stau altfel. Nu mai avem nevoie de medicamente. Nu atâta timp cât eşti în siguranţă, alături de noi.

Anna îşi muşcă buzele.

– Doamna Pincent mi-a spus că părinţii mei au fost egoişti, rosti ea simţind un nod în gât. Spunea că trebuie să vă urăsc. Şi asta am făcut... Înghiţi furioasă. Dar acum, continuă ea, acum sunt mândră că sunt fiica voastră. Sunt aşa de mândră! Şi n-am să vă dezamăgesc. Promit.

Mama ei zâmbi şi Anna putu să vadă lacrimi în ochii ei.

– Tu n-ai putea să ne dezamăgeşti niciodată, şopti ea. Nici unul dintre voi n-ar putea. Acum să n-aveţi grijă, dragii mei. Vom fugi de aici, foarte departe, şi totul va fi bine. Aşteptaţi şi veţi vedea!

CAPITOLUL 25

Frank zâmbi, în timp ce Bill ţinea cuţitul apăsat pe degetele doamnei Parkinson.

– Ei bine, Christopher, se adresă el soţului ei. Nu te deranjează că-ţi spun Christopher, nu-i aşa? Christopher, ştiu că nu vrei să-ţi rănim nevasta. Nu vrei să o mutilăm. De degete ai nevoie, Christopher, ştim asta. Dar avem o treabă de rezolvat, ca oricine, şi nu suntem siguri că ne-ai spus cu adevărat ce aveam noi nevoie să ştim. Priveşte totul din punctul nostru de vedere. Suntem aici, încercând să dăm de urma unor Surpluşi, de fapt nişte Surpluşi evadaţi, şi ştim că se ascund la unul dintre vecinii voştri. Undeva foarte aproape, asta e tot ce ştim. Iar tu spui că voi nu ştiţi nimic. Şi nouă ni se pare de necrezut, Christopher. Înţelegi ce vreau să spun? E ciudat că n-ai auzit nici măcar un zgomot, că nu ţi s-a părut nimic suspect...

Încet, Bill apăsă cuţitul pe degetul mic al doamnei Parkinson şi aceasta ţipă.

– Nu! Te rog, Dumnezeule, nu! Cred că s-ar putea să locuiască la numărul 53. Sau 55. Unul dintre ele. Asta e tot ce ştiu – doar zvonuri, asta e tot. Te rog, Doamne, ce ai făcut?

– Vezi, n-a fost prea greu, nu-i aşa? rosti Frank vesel, în timp ce Bill îşi punea cuţitul înapoi în mica lui trusă de piele. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Christopher. Acum vom pleca, ne daţi voie?

Alergând la soţia lui, pentru a opri sângele care-i curgea din deget, domnul Parkinson îi văzu cu coada ochiului plecând.

– N-am putut să-l omor. N-am putut să omor băiatul!

Doamna Pincent pipăi în spate după scaun, ţinând tot timpul pistolul îndreptat spre Stephen. Mâna îi era neclintită în direcţia bărbatului, dar restul trupului tremura violent.

– N-ai putut să-l ucizi? întrebă ea răguşită.

Era concluzia la care refuza să ajungă, adevărul căruia era incapabilă să-i facă faţă. Acum, că fusese dezvăluit, se simţea de parcă primise un pumn în stomac. Fiul ei era viu. Fiul ei era...

Doamnei Pincent i se tăie răsuflarea când o izbi oribilul adevăr. Fiul ei era în viaţă. Fiul ei era un Surplus, băiatul cu ochii care o sfredeliseră cu ură. Băiatul pe care... Nu, nu, nu putea fi adevărat. Era imposibil!

– N-am fost niciodată de acord cu tine că trebuie să-l ucidem. O viaţă e o viaţă, Margaret, indiferent cum e trăită, spuse Stephen. Dar nici n-am putut să-l condamn să ajungă Surplus. Aşa că l-am abandonat în faţa unei case, despre care se ştia că găzduieşte simpatizanţi ai Mişcării Subterane. Am înscenat înmormântarea, Margaret, n-am putut să-mi omor băiatul...

Suspina, cu trupul lui mare zguduit de hohote şi cu ochii căutându-i pe ai ei, pentru ce anume – pentru îndurare? Pentru simpatie? Nu se putea aştepta la aşa ceva din partea ei.

– Şi inelul? Reuşise într-un fel să-şi menţină vocea fermă, la fel şi mintea. Îşi impuse asta. Pentru fiul ei. Pentru tot ce îi promisese şi nu fusese în stare să-i dea. Stephen o privi, apoi continuă să plângă. I-ai lăsat şi inelul? mai întrebă ea o dată. Trebuia să înlăture orice îndoială. Da sau nu?

– Da. Vocea lui era jalnică. Da, i l-am lăsat lui!

– Şi acum? Acum unde e?

– Când l-au arestat pe băiat, inelul a fost trimis tatălui tău, pentru a fi păstrat în siguranţă.

– Tatălui meu? Şi el ştie? Ştiaţi amândoi? Capul lui Margaret vuia şi trupul se convulsiona din cauza şocului şi a suferinţei, dar mintea îi era limpede. Mai limpede decât fusese de mulţi ani încoace. Ai transformat copilul meu într-un Surplus, continuă ea liniştită, cu ochii plini de ură când poposiră pe fostul ei soţ. Apoi l-ai luat şi l-ai dat unor criminali să-l crească. Fiul meu...

– Nu m-am gândit...

– Taci! ţipă doamna Pincent. Nu vorbi dacă nu te-am întrebat. Nu meriţi să vorbeşti cu mine. Tu... Începu să hohotească domol, dar imediat se stăpâni. Stephen era viclean şi puternic şi, dacă îi vedea slăbiciunea, ar fi putut să profite, ştia asta. În clipa în care pistolul n-ar mai fi fost îndreptat spre capul lui, totul era terminat. Mi-ai răpit orice speranţă, adăugă ea. Tot ce am dorit vreodată a fost investit în acel băiat, fiul nostru. Timp de peste cincisprezece ani nu am trăit, am fost doar o fantomă. Timp de peste cincisprezece ani am implorat pământul rece să se deschidă şi să mă înghită, dar şi asta mi-a fost refuzat. Am trăit un simulacru de viaţă, şi asta numai din cauza ta. Iar acum descopăr că băiatul meu e viu. Un Surplus. Un Surplus care va fi adus la Grange Hall şi pe care aproape că l-am suprimat. Stephen, aproape că mi-am ucis propriul copil... Simţi cum i se strânge iar stomacul, dar se strădui să rămână în picioare, fără să geamă. Ştia că trebuie să rămână puternică. Ştia că nu trebuie să cedeze, altfel totul era pierdut. Ce zice Declaraţia aia? întrebă ea clipind pentru a-şi usca lacrimile, lacrimi ce nu apăruseră de cincisprezece ani şi care acum ameninţau să ţâşnească din ochi ca o avalanşă.

Stephen, care acum transpira din belşug, scutură din cap.

– Declaraţia? întrebă el prosteşte. Eu, hm, ei bine, ştii...

– O viaţă pentru o viaţă. Corect?

Stephen se încruntă.

– Vrei să spui pentru Neoptanţi. Da, cam aşa e formulat, cred.

– Pentru Neoptanţi, zise doamna Pincent cu ochii strălucind. O viaţă pentru o viaţă. Un Surplus nu va mai fi Surplus dacă unul din părinţi moare. Nu asta spune?

Stephen dădu din cap şi păli, când Margaret îndreptă pistolul spre ea.

– Doar n-ai de gând să te sinucizi? întrebă el fără să-i vină să creadă. Margaret, aşteaptă. Nu aici. Nu...

Apoi faţa lui păli şi mai mult, când ea îndreptă din nou pistolul spre el.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, desigur, rosti ea gânditoare. O viaţă pentru o viaţă, vreau să spun. Cine vrea să dea naştere unui copil, pentru ca apoi să nu fie lângă el să-l crească? Dar copilul nostru nu are nevoie *să avem grijă de el,* nu-i aşa Stephen? Copilul nostru s-a dovedit capabil să-şi poarte singur de grijă, nu crezi?

– Margaret, te rog, pune pistolul ăla jos, imploră Stephen. Tremura violent, cu gura larg deschisă şi ochii plini de teamă.

– M-aş sinucide într-o clipă pentru a-mi salva fiul, continuă ea. *Într-o clipă.* Viaţa mea e terminată de mulţi ani – ar fi o uşurare să mor. Dar în felul acesta nu voi şti niciodată dacă el e în siguranţă, nu-i aşa? Vezi tu, Stephen, nu pot avea încredere în tine. Nu pot avea încredere nici că vei distruge documentele, pentru a acoperi toată treaba. Nu pot avea încredere în tine că nu-l vei trăda pe copilul nostru pentru a doua oară.

Înconjură biroul.

– Margaret, nu, nu poţi face asta. Margaret, o să intri la închisoare. Nu poţi să... Margaret, te rog. Te rog, nu...

– Mort, poţi să-i dai băiatului ceea ce n-ai fost în stare să-i dai cât ai fost viu, şopti doamna Pincent. Iar închisoarea nu mă sperie. Şi acum mă aflu tot la închisoare.

Şi chiar în acea clipă apăsă pe trăgaci, privind glonţul cum pătrunde în capul fostului ei soţ, cum îl azvârle înapoi, cum se răstoarnă scaunul şi-l rostogoleşte pe duşumea într-o baltă de sânge. Exact acolo unde, câteva ore mai devreme, stătuse întinsă Surplus Sheila pentru a fi pedepsită, constată doamna Pincent.

Apoi, încet, ridică receptorul şi formă un număr.

– Tati? rosti cu voce calmă. Am să-ţi dau o informaţie importată. Te rog, ascultă cu atenţie.

CAPITOLUL 26

– Vrei o gură? îi oferi Frank lui Bill sticluţa plată de la şold. Acesta dădu din cap. Frank ridică din umeri şi goli sticla. Apoi se uită la ceas: 18.30. Eşti gata?

Bill dădu iar din cap şi, după ce traseră adânc aer în piept, izbiră cu putere în uşa de la intrare şi o doborâră.

La zgomotul uşii sparte, Kate Covey se uită alarmată la soţul ei Alan.

Nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt, nu îndrăznise niciodată să-i destăinuie soţului ei că era mai îngrozită de Capturatori decât oricare altă fiinţă din lume. Se întreba disperată cum de reuşiseră să sosească atât de repede. De ce tocmai atunci, când erau gata de plecare? Aşteptaseră doar să se lase întunericul, iar acum era prea târziu.

– Pot să vă ajut cu ceva? Alan se repezi pe hol să-i întâmpine, dându-i astfel ei timp să se pregătească sufleteşte. Hei, oameni buni, nu ştiţi să bateţi la uşă?

Părea plictisit, dar Kate ştia că era doar o mască împotriva terorii care îl cuprinsese. Capturatorii puteau să intre în casa oricui şi nu era cazul să le dai satisfacţie părând îngrijorat.

Kate însă era mai mult decât îngrijorată. Ăsta putea fi sfârşitul! N-aveau decât să-i închidă din nou pe ei doi, dar nu şi pe copii. Le promiseseră că vor fi în siguranţă. Nu puteau rata din nou. Nu trebuiau să dea iar greş.

Căuta cu disperare o soluţie. Oare putea Alan să le distragă Capturatorilor atenţia, în timp ce îi scotea pe copii de acolo? Imposibil! Chiar în acel moment unul dintre Capturatori intră în bucătărie şi o văzu. Dacă se uita sub masă, observa chepengul. În cazul ăsta, copiii ar fi fost descoperiţi şi capturaţi din nou, iar ea nu putea – nu voia să-i lase să-i ia.

– Doamna Bunting, presupun, i se adresă Capturatorul, şi ea dădu din cap. Deci, sigur Bunting, nu Covey, nu-i aşa? Kate păli şi, când ridică ochii, văzu cum Alan e împins în bucătărie de cel de-al doilea Capturator, cu braţele legate la spate. Am aflat de la superiorii noştri că s-ar putea să vă fi schimbat numele, continuă Capturatorul. Numele adevărat e Covey, aşa ne-au spus ei. Desigur, şi superiorii noştri s-ar putea să greşească din când în când! Îşi închipuie că ştiu totul, pentru că au computere sofisticate şi birouri nostime. În timp ce eu şi Bill, pe care îl vedeţi aici, avem doar uniforme. Cu toate astea, de cele mai multe ori ştim mai multe decât ei. E nostim, nu-i aşa? Deci, cum e mai bine – Bunting sau Covey? Nu mă deranjează, indiferent care din ele.

Kate întâlni ochii lui Alan şi descoperi în ei semnul, mesajul disperării. Şi, în timp ce trecea pe lângă ea, soţul ei o atinse cu mâna şi îi strecură ceva în palmă, ceva mic şi roz, ceva care se poate dizolva sub limbă, care putea să aducă sfârşitul, dar şi un nou început. Şi imediat Kate ştiu ce trebuia să facă. Dădu din cap, cu o mişcare uşoară, aproape imperceptibilă. Dar el o văzu. Şi ea îşi dădu seama că o văzuse.

– Bunting, rosti el calm. Numele nostru e Bunting.

– Ei bine, atunci aşa să fie, zise Capturatorul schiţând un zâmbet. Deci, domnule Bunting, dă-mi voie să-ţi spun ce se va întâmpla, îmi dai? Voi ne veţi spune unde sunt Surpluşii,

noi îi vom lua şi asta va fi tot. Cu excepţia faptului că voi veţi merge la închisoare, desigur. Mi-e teamă că nu puteţi scăpa mai uşor! E o treabă serioasă să ascunzi Surpluşi. Dar ştiaţi asta, nu-i aşa? Aţi mai fost prinşi o dată, ce spuneţi? Kate de-abia putea să respire. Nici nu îndrăznea să se gândească la copiii ascunşi în pivniţă. Deci cam asta ne-ar plăcea să se întâmple, continuă Capturatorul cu voce veselă. Doar dacă nu vrei ca totul să fie puţin mai complicat. Prietenul meu Bill are o trusă cu jucării, cu care îi place grozav să se joace. Deci, dacă nu vrei să ne spui imediat unde sunt Surpluşii, dacă, să spunem, ai uitat, el va fi mai mult decât încântat să o ia pe soţia ta aici de faţă şi să taie puţin din ea, până îţi vei aminti.

În timp ce vorbea, cel de-al doilea Capturator deschisese trusa de piele neagră din faţa lui şi scosese un cuţit.

În pivniţă, Anna şi Peter se priveau fix. Auziseră uşa spărgându-se şi Anna reuşi să-l oprească pe Ben din plâns, dar erau imobilizaţi pe loc, prea speriaţi pentru a se mişca.

Să scape era imposibil. Să iasă însemna să se târască afară prin gaura dinspre stradă, unde ar fi fost văzuţi şi auziţi. Singura alternativă era să rămână unde erau, tăcuţi. Să nu facă nici un zgomot şi să aştepte să vadă ce se întâmplă.

Anna îl ţinea pe Ben la piept legănându-l încet.

– Tu nu eşti Surplus, şopti ea mângâindu-l şi sărutându-l pe frunte. Nu vei fi niciodată Surplus. Niciodată!

Uşor, ea şi Peter se aşezară din nou pe sofa, de unde, cu câteva minute înainte, la zgomotul uşii sparte, săriseră în picioare.

– Ţi-e frică? întrebă Peter liniştit, dar cu faţa încordată. Anna dădu din cap, incapabilă să vorbească. Dacă ne prind, vom evada din nou, mai şopti el strângând-o de mână atât de tare, încât ea aproape ţipă de durere.

– Sigur că da, şopti la rândul ei, încercând să-şi păstreze încrederea. Vom evada împreună cu Ben, ne vom întâlni cu

părinții mei și vom merge cu toții la țară. Și apoi ne vom duce în deșert și va fi cald și soare și vom avea o casă mare și drăguță și o curte la fel de mare.

– Pe nisip? întrebă Peter zâmbind, în ciuda fricii care i se citea în ochi.

– Da, pe nisip, șopti Anna, sigură pe ea. Și acolo nu vom mai fi Surpluși, vom fi doar oameni și vom fi așa de fericiți!

– Vor fi și flori, fu de acord Peter. Multe flori și cărți. Dar Capturatori, nu!

– Da, Capturatori categoric nu, zise Anna încet. Se uită la Ben și simți o undă de mulțumire, pentru că el nu știa ce se întâmplă sus.

„Te rog, nu-l lăsa să știe vreodată, se rugă ea în tăcere. Te rog nu-l lăsa să fie nevoit să știe!“

Și în timp ce-l privea, el deschise ochii și zâmbi, cu fața lui angelică perfectă scăldată de un zâmbet știrb.

Apoi, fără nici un avertisment, începu să țipe. Nu un țipăt timid, nesigur, ci un urlet puternic, cu gura larg deschisă și cu trăsăturile de heruvim transformate într-o grimasă roșie și strălucitoare de suferință.

Anna și Peter se priviră alarmați. Asta era. Acum vor fi descoperiți. Nimic nu-i mai putea salva.

Disperată, Anna încercă să-l liniștească, să-l facă să tacă, dându-i un deget să-l sugă. Dar Ben îl respinse cu dezgust și continuă să urle. Peter o înlănțui cu brațele. Apoi lucrurile se desfășurară ca într-un film cu încetinitorul. Anna auzi cum sus era trasă masa, și chepengul fu deschis. În deschizătură apăru figura unui Capturator, iar părinții ei fură împinși în jos pe scară cu ajutorul unui cuțit.

Unul dintre Capturatori întinse mâna după Ben și Anna țipă:

– Nu!

Capturatorul scoase un cuțit și spuse că putea face treaba asta în două feluri, mai ușor sau mai greu. Anna strigă că nu

va putea să o facă în nici un fel, că nu-l vor lua niciodată pe Ben din casa părintească. Şi apoi, deodată, tatăl ţipă:

– Acum!

Anna se încruntă nedându-şi seama ce însemna asta. Cei doi părinţi duseseră mâna la gură şi păreau că mestecă ceva, apoi mama zâmbi, încercând chiar să râdă, de parcă tocmai făcuse ceva ce-şi dorise o viaţă întreagă.

Se întoarse spre Capturatori:

– Acum nu vă mai puteţi atinge de ei, spuse, apoi se încruntă, se împletici uşor şi căzu la pământ, urmată de tatăl ei. Însă amândoi zâmbeau şi mâinile li se împreunară.

– Anna, i se adresă tata. Anna, eşti liberă! Tu şi Ben sunteţi liberi. O viaţă pentru o viaţă. Aşa scrie în Declaraţie. Am aşteptat îndelung această clipă. Am dorit să vină. Am vrut să-ţi dăm din nou viaţă. O viaţă adevărată. Un viitor adevărat. Iartă-ne, Anna, Iartă-ne...

Se uită apoi la mama şi Anna îl văzu strângând-o pe mama ei de mână. În ochii mamei străluceau lacrimi şi aceasta îi şopti stins:

– Te iubesc. Apoi o privi pe Anna şi zâmbi tristă. Anna mea. Micuţa mea Anna...

Anna îşi privea părinţii şi îşi dădea seama că putea vedea cum se scurge viaţa din ei, fiecare respiraţie ducându-i din ce în ce mai departe. Capturatorii se uitau furioşi şi zăpăciţi, pentru că nu erau siguri ce trebuiau să facă. Apoi îşi văzu tatăl privindu-l pe Peter şi clătinând din cap cu disperare, dar nu ştia de ce, ca apoi deodată să-şi dea seama. Pentru că era o viaţă pentru o viaţă, ea şi Ben erau în siguranţă. Dar Peter nu. Peter, care o salvase, Peter, care o scosese din închisoare, avea să fie luat de lângă ea. Anna simţi cum i se scurgea şi ei din trup viaţa, întocmai ca părinţilor ei.

Mama se uita şi ea la Peter şi Anna o auzi şoptind: „Fugi Peter, fugi!“ însă acesta dădu din cap. Anna vru să ţipe, vru să se arunce asupra lui ca un scut uman, o barieră care să-l protejeze, să-l lase să rămână cu ea. În schimb, îl strânse pe Ben

mai tare la piept văzând cum cei care o iubeau atât de mult, şi pe care fusese învăţată să-i urască mai mult decât orice, mureau pentru a-i salva pe ea şi pe Ben. Privea, incapabilă să se mişte, cum se scurge viaţa din părinţii ei ca apa, până când nu mai rămase nimic, decât plânsetul fratelui ei.

Frank studie pivniţa. Apoi se întoarse spre Peter.

– Se pare că numai tu vei veni cu noi, zise el cu un oftat. Aşa că poate vrei să-ţi iei la revedere de la mica ta prietenă.

Anna se ridică în picioare.

– Nu-l luaţi! le strigă ea. Luaţi-mă pe mine în locul lui. Sunt mai de Folos.

Peter o dădu deoparte furios.

– Pe mine mă vor, rosti cu amărăciune.

– O să te omoare, zise Anna disperată. Putea să vadă strălucirea lacrimilor din ochii lui. N-am să-i las. Am nevoie de tine viu, Peter. Am nevoie de tine!

Capturatorii începură să râdă.

– Emoţionantă această mică scenă, Bill, nu-i aşa? Numai că mi-e teamă că nu fetiţa hotărăşte cine pleacă. Nu-i aşa, Peter? Cred că acum putem să-ţi spunem Surplus, dacă vrei. Dacă nu, tot Surplus îţi vom spune. Du-te, urmează-l pe Bill, sus pe scară.

Însă, înainte ca Bill să înceapă să urce, în deschizătura chepengului apăru un bărbat. O siluetă necunoscută, într-un costum în dungi.

Încet, coborî scara în pivniţă şi ochii i se deschiseră mari când descoperi cadavrele părinţilor Annei pe pământ, în faţa lui.

– Peter? îl strigă el. Peter dădu din cap prudent. Peter! Eu sunt bunicul tău. Omul îi privi pe Capturatori şi le înmână o foaie de hârtie. El vine cu mine, continuă, măsurându-l pe Peter din priviri, ca şi cum ar fi căutat ceva. Peter, tatăl tău... a murit astăzi. Ceea ce înseamnă că acum eşti Legal. Mă numesc Richard Pincent. Facem parte... din aceeaşi familie, Peter, şi aş vrea să te duc acasă.

Anna se uita cu ochii larg deschişi la Peter. Acesta îl studie preţ de câteva secunde pe bărbat, după care se uită la Capturatori, care priveau furioşi foaia de hârtie primită. Apoi îi aruncă o privire Annei.

– Nu eşti bunicul meu, zise el suspicios. Am fost adoptat. Nu am bunic.

Omul dădu din cap cu tristeţe.

– Am ceva de la tine, zise el întinzând mâna spre Peter.

Şi când deschise palma, îi arătă un inel-sigiliu de aur. Ochii lui Peter sclipiră.

Anna se uita fix la inel, încercând să vadă dacă avea gravată pe el o floare. Spera din tot sufletul că era într-adevăr inelul lui Peter, dar în acelaşi timp îi era teamă că băiatul avea să fie luat de lângă ea.

„Nu poţi să pleci, ar fi vrut ea să ţipe. Locul tău e aici, lângă mine. Tu eşti Peter al meu." Dar nu scoase nici o vorbă. Era prea slăbită pentru o nouă bătălie. Prea speriată că el s-ar putea să dorească să plece.

Atunci Peter o privi, o privire care-i pătrunse adânc în suflet. Şi el părea speriat. Speriat şi neajutorat. Şi bărbatul acela stătea acolo, aşteptând cu mâna întinsă. Anna îl strânse pe Ben la piept continuând să-l privească pe Peter, dorind cu disperare să-şi dea seama ce trebuia să spună, ce trebuia să facă.

Apoi Peter se uită la omul cu costum în dungi, care zâmbea larg şi începuse să urce scările. Peter o privi din nou pe Anna pentru ultima oară, apoi ochii i se îndreptară spre cadavrele părinţilor ei. După câteva secunde mai aruncă o privire prin pivniţa în care stătuse atâta vreme, apoi se întoarse şi, în linişte, îl urmă pe bărbat, sus pe scări.

CAPITOLUL 27

21 aprilie 2140

Numele meu este Anna. Anna Covey.

Sunt un Legal. Asta înseamnă că mi se permite să exist.

Am certificatul chiar aici, în fața mea. Nu mai sunt o Povară pentru Mama Natură.

Pot să iau și medicamentele pentru Longevitate, dacă vreau. Reprezentantul Autorităților, care vine o dată pe săptămână să vadă cum ne adaptăm, spune că e foarte important să le luăm. Că altfel ne vom îmbolnăvi și vom suferi de Bătrânețe și de Moarte.

Dar eu nu vreau să le iau. Nu mi-e frică de moarte. Nu-mi mai este frică de nimic.

Acum locuim într-o casă din Bloomsbury – cea în care au locuit părinții mei. Casa e luminată toată ziua, pentru că soarele pătrunde prin ferestrele din față dimineața și prin

cele din spate după-amiaza, deoarece acum e primăvară, chiar dacă este încă foarte frig. Toţi pereţii sunt zugrăviţi în culori calde, pe care le-am ales chiar eu, pentru a-mi aminti de casa doamnei Sharpe. Unii sunt roşii, alţii portocalii, alţii galbeni şi avem covoare groase pe podele şi sofale mari şi moi, acoperite cu perne-fantezie.

Avem şi o fotografie cu părinţii noştri deasupra căminului, pentru a ne aduce aminte de ei. Ei ne-au salvat. Au murit pentru noi.

Înainte credeam că părinţii mei au fost egoişti, că nu le-a păsat de mine. Dar le-a păsat – şi de mine, şi de Ben. Le-a păsat atât de mult, că s-au sacrificat, pentru ca noi să devenim Legali. Ne-au lăsat o scrisoare în care au scris că au murit deoarece ne erau datori cu o viaţă şi au vrut să ne-o dea. Au mai scris că acesta a fost planul lor dintotdeauna, că au sperat să petreacă mai mult timp împreună cu noi, dar că nu poţi întotdeauna să prevezi ce se va întâmpla şi că cel puţin ştiu că de acum înainte vom fi în siguranţă. Şi au mai spus că trebuie să-l căutăm pe Peter şi să încercăm să-l salvăm. Că ar fi dorit să-l poată salva ei. Scrisoarea spune că pilulele roz au fost întotdeauna ultimul lor refugiu, la care să recurgă dacă n-au alternativă, dacă orice altă speranţă e pierdută.

Aş vrea ca şi ei să fi ştiut de bunicul lui Peter. Cred că asta i-ar fi făcut mult mai fericiţi...

– Anna? Unde eşti?

Anna îşi ridică ochii şi-l văzu pe Peter intrând în sufragerie zâmbind.

– Cum a fost la serviciu?

Peter se strâmbă. Lucra într-un laborator local, iar Annei i se părea de-a dreptul comic, având în vedere lipsa lui de

entuziasm de la lecţiile de ştiinţă şi natură. Dar el spunea că era mai bine aşa decât să muncească pentru bunicul lui, care producea medicamentele pentru Longevitate. Peter îl ura, chiar mai mult decât urâse Autorităţile. Şi aproape tot atât de mult cât o urâse pe doamna Pincent. Imediat ce aflase cu ce se ocupa bunicul lui refuzase orice legătură cu el.

– Bine, cred. Se aplecă să-l ia în braţe pe Ben, apoi se uită la Ana şi se încruntă. Ce e asta?

Ochii lui se opriseră pe un obiect din piele moale şi roz, pe care Anna îl ţinea în mână, şi ea roşi. Era ceva ilicit să-ţi notezi gândurile, pe care oricine putea să le citească.

– Am primit înapoi jurnalul, răspunse Anna cu greutate. Mi l-au trimis. Există şi o scrisoare pentru tine de la doamna Pincent, din închisoare. De la mama ta, vreau să spun...

Luă o foaie de hârtie crem şi i-o întinse lui Peter, care se încruntă şi o respinse.

– Nu mă interesează, zise el dând-o la o parte, apoi o privi curios pe Anna. Tot mai scrii în jurnal? întrebă el cu ochii la pixul pe care-l ţinea în mână.

Anna îl privi în defensivă.

– Scriam doar despre casă, zise ea, şi despre Ben şi despre viaţa de Afară.

Peter scutură din cap.

– Anna, trebuie să *trăieşti* viaţa de Afară, nu să scrii despre ea. Haide, vreau să merg la plimbare şi vreau să veniţi şi voi cu mine.

Anna îl privi ezitând. I-ar fi plăcut să meargă – îşi petrecea mai tot timpul în mica lor curte, minunându-se de culoarea ierbii, de florile care creşteau, de cât de maiestuoasă era Natura şi cât de norocoasă era ea că putea privi nestânjenită cerul. Se simţea ca şi cum ar fi putut să inhaleze tot aerul din jur. Îi plăcea să-i arate lui Ben tot felul de lucruri, cum erau păsările şi norii, ştiind că nu-i vor fi niciodată interzise. Apoi, curtea era un teritoriu sigur pentru Anna; zidurile şi gardurile o protejau. Lăsase cu adevărat Grange Hall în

urmă, dar tot se simţea mai în siguranţă înconjurată de aceste stavile, pe care şi le impusese ea însăşi.

– Lumea se uită mereu la noi, rosti liniştită.

– Lasă-i să se uite, răspunse Peter ridicând din umeri. De fapt, îmi place că se uită. Sper să-i speriem puţin. Oameni tineri! Adolescenţi înspăimântători!

Mimă o figură cât mai urâtă şi pe Anna o pufni râsul.

– Nu ţi-e frică de nimeni, nu-i aşa? zise ea privindu-l plină de admiraţie. Nu-ţi pasă că lumea şuşoteşte în spatele nostru? Nu-ţi pasă că nimeni nu ne place?

Peter ridică din sprâncene.

– Nici eu nu-i plac. Nu am timp pentru oamenii care cred că merită să trăiască o veşnicie. Oricum, există totuşi oameni care ne plac. Cei din Mişcarea Subterană, ca noi.

Anna aprobă din cap stângace. Peter se alăturase deja Mişcării Subterane. În ciuda pericolului, petrecea cea mai mare parte din timpul lui liber îndeplinind sarcini secrete şi participând la adunări tainice, ţinute în diverse locuri din jurul Londrei, care erau dezvăluite doar cu o jumătate de oră înainte. Lui Peter îi surâdea ideea unei revoluţii şi, când erau singuri, vorbea entuziasmat despre lupta ce-i aştepta, dar asta speria o pe Anna. Întotdeauna în luptă mureau oameni, iar ea nu voia să piardă pe nimeni. În special pe Peter.

– Atunci, hai! zise nerăbdător acesta cu ochii străfulgerând în jur, în felul acela obişnuit, dar acum cu exaltare, nu cu îngrijorare. Hai să ne plimbăm. Hai să-i speriem pe bătrâni! Rânji încurajator, şi Anna, care nu putea niciodată să-i refuze ceva, puse jurnalul jos zâmbind. Ia-i hăinuţa lui Ben, o sfătui Peter în timp ce se aplecă să o sărute, apoi ea începu să se încalţe.

Dar după ce Peter ieşi din cameră, ridică din nou jurnalul. Poate că era într-adevăr timpul să se oprească din scris, se gândea în timp ce răsfoia paginile. Poate că era timpul să înceapă să trăiască. Dar nu înainte ca jurnalul se se încheie aşa cum se cuvine. Noua poveste a Annei şi a lui Peter

de-abia începuse, ea ştia asta, dar jurnalul ei putea avea propriul sfârşit.

Gânditoare, apucă pixul şi întoarse ultima pagină, apoi începu să scrie.

Viaţa Afară este foarte diferită de cea de la Grange Hall. Diferită, în bine. Minunat de diferită.

Nu există Reguli şi nu există Instructori. Nu există bătăi sau pedepse şi am învăţat să gătesc cu alimentele de la supermarket şi să cultiv zarzavaturi.

Avem în casă un computer şi de la el aflăm ştiri şi putem vorbi cu oamenii, cu ajutorul lui. Peter mă învaţă să tastez şi spune că pot deveni foarte Preţioasă pentru Mişcarea Subterană, datorită „cunoştinţelor mele interne", din căminele de Surpluşi. Mişcarea spune despre noi toţi că suntem Preţioşi, pentru că suntem „tineri, şi tineretul e viitorul".

Totuşi, a fi Preţios e cu totul diferit de un Bun Preţios. Nu mai am stăpâni. Pot să fac ce vreau cu viaţa mea. Toţi putem.

Nu ştiu încă ce vreau să fac cu viaţa mea. Peter vrea să lupte pentru Mişcarea Subterană – vorbeşte mereu despre „război şi revoluţie" şi spune că are de gând să-i convingă pe oameni să nu mai ia medicamente pentru Longevitate şi că, după aceea, nu vor mai exista Surpluşi.

Eu îmi fac multe griji pentru Surpluşi. Pentru Sheila şi Tania, şi Charlotte, şi chiar pentru Charlie. Ei sunt încă la Grange Hall, în închisoarea aceea rece şi cenuşie, muncind să plătească pentru Păcatele Părinţilor lor, muncind să fie Preţioşi, doar pentru că oamenii Legali au apărut primii.

Nu ştiu ce se va întâmpla cu ei. Şi când îl întreb pe Peter, el se încruntă şi vorbeşte despre „o imagine mai cuprinzătoare“ şi despre nevoia de a ne concentra asupra cauzei, nu doar a efectului.

Nu ştiu ce înseamnă asta. Dar ştiu că lumea va fi un loc mult mai bun şi că suntem foarte norocoşi că ne aflăm aici. Ştiu că trebuie să trăim fiecare clipă, pentru că nu vom fi aici pentru totdeauna şi nici n-aş vrea asta. Când ştii că un lucru se va termina, apreciezi şi mai mult acel lucru. Aşa e şi cu viaţa: vrei să guşti fiecare clipă.

Şi mai ştiu şi că n-am să semnez Declaraţia, chiar dacă asta mă face să fiu altfel, chiar dacă asta face din mine un suspect. Pentru că nimeni nu are nevoie să trăiască o veşnicie.

Cred că nu trebuie să abuzezi de ospitalitatea cuiva.

De asemenea, ştiu că nu mai sunt Surplus Anna.

Sunt Anna Covey: un Neoptant.

Numele meu e Anna și n-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să exist. Trăiesc însă. Nu e vina mea că sunt aici. Nu am cerut eu să mă nasc. Nu înseamnă însă că, dacă exist, e bine. M-au prins din vreme, ăsta e semn bun.

Anna își ține un jurnal secret într-un caiet roz. Îl ascunde în fiecare seară pentru că nu vrea să fie prinsă că încalcă regulile. Viața la Grange Hall este guvernată de reguli, reguli care trebuie să fie învățate, pentru a compensa încălcarea celei mai importante dintre toate. Anna știe că ar trebui să fie recunoscătoare pentru locul ei de la Grange Hall, deoarece părinții ei au fost iresponsabili când au conceput-o. Au încălcat regula care interzice procrearea și acum Anna trebuie să răsplătească societatea pentru gestul lor egoist. Ea trebuie să învețe să devină folositoare.

Într-o zi însă apare Peter, care îi spune Annei lucruri șocante despre părinții ei, despre Declarație, despre viața de dincolo de zidurile de la Grange Hall. Curând, Anna începe să se îndoiască de tot ce învățase până atunci.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-817-9

www.rao.ro
www.raobooks.com